colecția ROZ

ALCRIS

6

Bal la castel

Penny Jordan

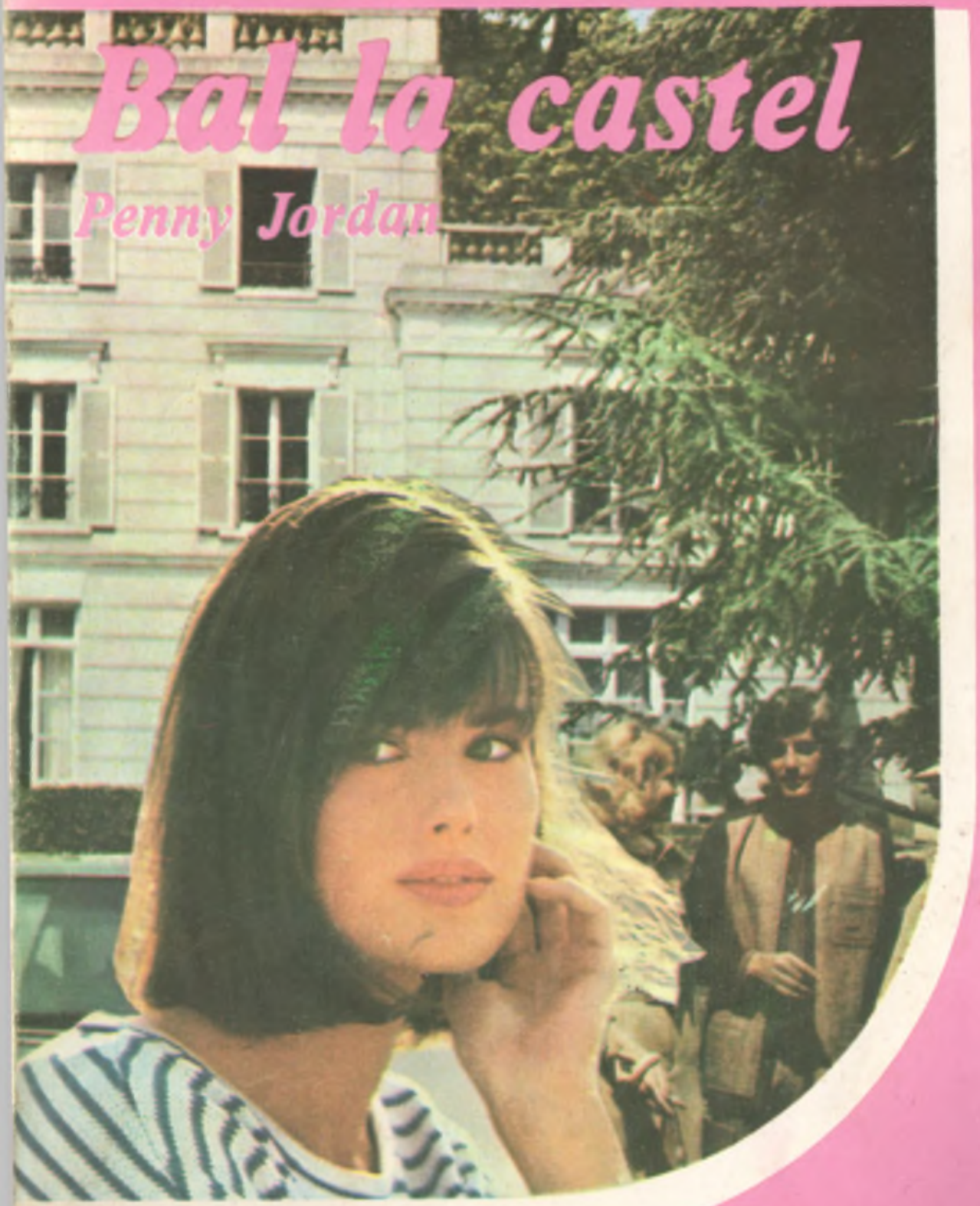

Coperta : ANDY

© by Penny Jordan, 1987

A SAVAGE ADORATION

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin editurii ALCRIS-M 94

PENNY JORDAN

BAL LA CASTEL

Traducere de VENERA CORAVU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI, 1994

Redactor : AURELIAN MICU
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-9170-18-8

Colecția „ROZ"

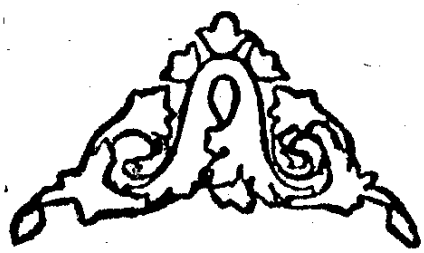

CAPITOLUL 1

Christy deschise uşa bucătăriei şi făcu câţiva paşi afară. Cerul era apăsător şi întunecat. Sigur va ninge.

Tatăl tinerei fete aprinsese un foc şi ardea ziare vechi. Un firişor subţire de fum urca pentru a se confunda repede cu norii gri.

Christy lăsă privirea să-i rătăcească pe câmpurile uşor deluroase, presărate de pâlcuri de arbori. Adora această regiune de o frumuseţe severă situată la frontiera dintre Scoţia şi Anglia.

Deja, primele căderi de zăpadă albiseră vârfurile colinelor. Totul părea calm şi liniştit în această zi rece de ianuarie.

Ce diferenţă faţă de agitaţia şi vacarmul Londrei ! Christy petrecuse opt ani în capitala britanică, dar se simţea mult mai acasă la Setondale. Nu trăise ea aici până la şaptesprezece ani ?

Ajunse la capătul grădinii şi-l privi pe tatăl ei acoperind focul cu ramuri. Purta vechea haină de tweed, pe care şi-o punea de obicei ca

să grădinărească. Era un bărbat înalt și Christy era și ea înaltă.

Dar moștenise de la mama ei ochii verzi migdalați ca și bogatul păr arămiu, și de asemenea caracterul ei iritabil. De-a lungul secolelor, englezii și scoțienii din acest ținut se adoraseră și se urâseră rând pe rând. Certuri, împăcări, căsătorii...

– Tu ești o scoțiană ! îi spunea deseori doamna Marsden fiicei sale. Directă, încăpățânată, mândră și atât de iute la mânie !

Tatăl ei se întoarse și îi adresă un surâs.

– Masa este gata, anunță ea.

– Perfect ! Vin...

Mai puse câteva rămuri pe foc, înainte de a o urma.

– Sunt atât de fericit că ești cu noi !

Suspină.

– Bineînțeles, aș fi preferat ca întoarcerea ta să se datoreze altor motive. Dar să nu te simți obligată să rămâi. Mama ta...

Christy îl întrerupse :

– Dar vreau să rămân ! De altfel aș fi venit chiar dacă mama n-ar fi trebuit să se opereze.

Privirea i se pierdu în depărtare.

– Știi, la Londra se pierde ușor contactul cu realitatea. Se uită adevăratele valori...

Își mușcă buza inferioară și spuse repede :

– Mi-am dat demisia de la David Galvin.

Domnul Marsden își încruntă sprâncenele.

– Munca ta părea că-ţi place totuşi ! Când ai venit să ne vezi, vara trecută, păreai foarte mulţumită.

– Da. Dar lui David i s-a comandat o muzică de film şi pentru asta trebuie să se ducă la Hollywood. Doar nu era să-l urmez acolo !

Christy spera din tot sufletul ca tatăl ei să nu-i pună alte întrebări. Căci dacă îi spusese adevărul, îi ascunsese alte lucruri.

Mai întâi că David dorea să-i devină amantă. Oh ! nu făcea nici un mister din intenţiile lui.

Christy tremură. Un tremur interior care nu avea nimic de-a face cu temperatura înconjurătoare.

David reuşea s-o tulbure. Simţea pentru el o oarecare atracţie fizică, fără să fie totuşi dragoste. În faţa acestui bărbat viril, înzestrat cu un magnetism uimitor, se simţea pierdută... Şi pentru a evita tentaţia, alesese fuga. Căci ştia că n-ar mai fi îndrăznit să se privească într-o oglindă... după aceea.

David Galvin era însurat. Asta nu-l împiedica să-şi multiplice infidelităţile. Soţia lui, Meryl, închidea ochii. Era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a rămâne soţia unui muzician de renume mondial.

Puţine femei rezistau acestui Don Juan. Avea atâta farmec, atâta prestanţă, atâta vitalitate. În ciuda principiilor ei, Christy fusese de mai multe ori pe punctul să-i cedeze. Rezistase din toate puterile. Pentru nimic în lume n-ar

fi vrut s-o necăjească pe Meryl, prietena ei cea mai bună.

Atunci şi-a dat demisia de la David. Acesta o privise cu dispreţ, cu buzele subţiate, în acelaşi timp furios şi sarcastic. În unele momente se comporta ca un copil răsfăţat care era obişnuit să i se satisfacă toate capriciile. Nu putea suporta să i se refuze o nouă jucărie. Şi pe aceasta dorea s-o obţină cu orice preţ.

Christy spusese nu, cu fermitate. Rugăminţile, ameninţările şi ironia o lăsaseră rece. Forţa ei interioară ştia doar de la cine o avea ! Teribila experienţă trăită cu opt ani în urmă o întărise pentru totdeauna.

Îşi petrecuse singură sărbătorile, refuzând invitaţiile lui Meryl. Apoi tatăl ei îi telefonase pentru a o înştiinţa că o internase pe mama ei. Atunci, fără să se gândească prea mult, îşi reziliase contractul de închiriere al apartamentului şi-şi luă rămas bun de la puţinii ei prieteni. Locul ei era de-acum înainte lângă părinţi, la Setondale.

Nu regreta. Aici se simţea în siguranţă. În linişte... Dacă ar fi rămas la Londra, David ar fi continuat s-o urmărească cu propunerile lui. Ar fi insistat să-l însoţească la Hollywood. În principiu ca să-l asiste în munca lui... dar în realitate cu alte intenţii !

Acum că tăiase toate legăturile cu Londra, era surprinsă să constate cât de puţini prieteni avea. Dar fusese întotdeauna destul de sălbati-

că. Şi ceea ce se întâmplase în vara celor şaptesprezece ani ai ei, îi întărise şi mai mult gustul pentru singurătate.

Strângând din dinţi, intră în bucătărie, unde domnea o temperatură agreabilă în comparaţie cu frigul de afară.

Tatăl ei era singurul notar din sat. Se ocupa de birou cu ajutorul unui secretar. Puţin timp după căsătoria sa, îşi cumpărase această locuinţă mare, situată în afara Setondale-ului. Christy se născuse şi petrecuse cea mai fericită copilărie aici. Dar la şaptesprezece ani, existenţa sa a trecut de la roz la negru.

Nu trebuia să se gândească la trecut ! Doar prezentul avea importanţă.

Mama ei suportase foarte bine operaţia şi după zece zile petrecute la spital, putuse reveni acasă.

Christy îi dusese în cameră o tavă pe care aşezase o masă uşoară.

Domnul Marsden se aşeză la masa din bucătărie.

– Da, sunt fericit că eşti cu noi, spuse el cu căldură.

– Şi eu sunt fericită că m-am întors la Setondale, spuse Christy cu jumătate de voce. Oh, uitasem ! Am primit azi dimineaţă un telefon de la cabinetul medical. Doctorul o să treacă s-o vadă pe mama după-amiază.

– La ce oră ? întrebă domnul Marsden.

– La ora trei. Este tot doctorul Broughton ?

– Nu. Mama ta nu ţi-a spus ? Doctorul Broughton s-a pensionat anul trecut. L-a înlocuit Dominic Savage.

Christy tresări şi era gata să se ardă întorcând fripturile în tigaie.

Din fericire era cu spatele la tatăl ei ! Nu putea să-i vadă expresia...

– Dominic ? întrebă ea cu o voce nu prea sigură. Îl credeam în Statele Unite !

– A revenit.

Christy se miră.

– Ca să se instaleze la Setondale ? întrebă ea neîncrezătoare. El care părea ros de ambiţie ?

– Ştii că anii te schimbă.

– Da, dar...

– Te schimbi ! spuse din nou domnul Marsden dând din cap. Tu, de exemplu...

Tatăl ei râse încet.

– Îţi aminteşti de perioada când nu puteam pronunţa numele lui Dominic, fără ca tu să devii roşie ca un rac ?

Christy reuşi să-şi învingă jena şi reuşi chiar să surâdă.

– Eram mai ales ridicolă ! spuse ea Dădu din umeri. Adolescentele sunt stupide... Ele se îndrăgostesc de primul venit şi-şi închipuie că este vorba de marea dragoste!

– Nu era ridicol, ci încântător.

– Pfff ! Grație Cerului, am crescut. Cât eram de agasantă ! Ați avut multă răbdare pentru a suporta aceste maimuțăreli, voi și Dominic...

– Oh ! Dominic te iubea.

Ea își ridică ochii spre cer. Dacă tatăl ei ar fi știut...

Venind să se refugieze la Setondale, era departe de a se aștepta să-l regăsească pe Dominic Savage. Cum o să se comporte dacă va trebui să-l întâlnească ?

Nu, nu dorea să-l vadă ! Cel puțin nu în acest moment, când se simțea atât de vulnerabilă...

Dacă ar fi avut minte, ar fi luat primul tren pentru Londra. Dar era prea târziu... Nu mai avea nimic acolo. Nici post, nici locuință... Și nu trebuia să se ocupe de mama ei ?

Doamna Marsden, care fusese întotdeauna o femeie foarte activă, se acomoda greu cu noua ei existență. Nu-i plăcea să stea în pat fără să se miște. Or, doctorii îi spuseseră că avea nevoie de cel puțin două luni de repaos complet.

Dominic Savage se întorsese la Setondale. Christy nu-și mai revenea. Se aștepta la orice, dar nu la asta.

După dejun, Christy făcu puțină ordine în bucătărie. În acest timp domnul Marsden se duse sus să-i țină companie soției lui.

Christy se uită la ceas. Dominic va fi aici la ora trei... Trebuia să găsească un motiv ca să nu fie prezentă.

Se înroşi până la rădăcina părului aducându-şi aminte de ultima lor întrevedere.

– Ce oroare ! spuse ea printre dinţi.

La şaptesprezece ani era amorezată nebuneşte de Dominic. Din cauza lui părăsise Setondale-ul pentru a se duce la Londra. Timp de un an a urmat cursuri de secretariat înainte de a pretinde să ocupe un post.

În realitate ar fi putut rămâne în sat, căci Dominic părăsise Anglia pentru Statele Unite. Dorea să-şi termine studiile de medicină dincolo de ocean.

Viaţa îţi oferea astfel de ironii ale sorţii. Pentru a fugi de Dominic, Christy se dusese la Londra, unde îl întâlnise pe David. Şi acum, fugind de David, cel pe care-l întâlnea la Setondale era Dominic.

Începu să facă câţiva paşi în bucătărie. Amintirile continuară s-o năpădească. Atunci îşi îmbrăcă un hanorac vechi şi ieşi.

Cerul se întunecase şi mai mult. Zăpada va cădea în curând. Sus pe coline un păstor îşi strângea oile, ajutat de un câine negru, ale cărui lătrături aspre ajungeau până în vale.

Christy plecă cu un pas grăbit. Părul îi dansa pe umeri şi aerul rece îi înţepa faţa. Dar puţin câte puţin se linişti. Trecu prin faţa vechii case parohiale. Fusese vândută. Cine locuia acum în această casă din secolul 18, de proporţii impunătoare ?

Tânăra fată încerca să-l uite pe Dominic. Dar în fiecare clipă gândurile o trădau... Nu se putea împiedica să nu se gândească la el.

Crezu că aude vocea tatălui ei : „Dominic te iubea". Un râs fără veselie îi flutură pe buze. Dominic Savage să fi avut vreun sentiment pentru ea ? Rizibil ! Dominic Savage... Sălbatic nume, sălbatică natură. Şi cât suferise din cauza acestei sălbăticii !

În câteva fraze care-i vor rămâne pentru totdeauna gravate cu litere de foc în memorie, el îi distrusese candoarea, inocenţa, copilăria... Ea venise la el, oferindu-se cu trup şi suflet. Şi el o respinsese cu un dispreţ de neexprimat.

Toată viaţa îşi va aminti de asprimea, de duritatea, de intoleranţa lui... Asta o marcase cu cruzime şi continua să sufere din cauza loviturilor teribile pe care i le dăduse.

Desigur, era doar greşeala ei. Ar fi trebuit să se mulţumească să-l adore în tăcere. Ar fi rămas cea pe care o considera ca pe o soră mai mică.

Părinţii lor erau prieteni şi în ciuda diferenţei de vârstă – îi separau opt ani – Dominic şi Christy se înţelegeau de minune.

Dar când împlini şaisprezece ani, sentimentele tinerei fete evoluară. Era îndrăgostită... Şi nu reuşea să-şi ascundă acest lucru destul de bine.

Niciodată ea n-ar fi făcut primii paşi, dacă n-ar fi fost împinsă de prietena ei, Helen.

Helen Maguire, fiica deputatului, o subjuga literalmente. Aceasta știa totul despre viață și nu se încurca deloc cu principii.

Christy, de o natură mai curând timidă și închisă, nu avusese niciodată multe prietene și fusese uluită că strălucita Helen Maguire o onora cu confidențele ei. Nu se gândea s-o judece. Era prea flatată că ieșea în compania Helenei. Aceasta, ceva mai în vârstă decât ea, avea deja multă experiență și-i dădea mereu sfaturi.

– Nu te purta ca o puștancă ! repeta ea. Dacă Dominic Savage îți place, arată-i-o.

Și cu un aer încrezut, adăugase :

– Bărbații sunt slabi, știi doar !

Surâsul ei încrezut îi displăcuse lui Christy.

Tânăra fată încetini pasul. De ce se scufunda în amintiri ? Îi făcea rău să retrăiască acele clipe !

Merse mai departe, cu sprâncenele încruntate, cu pumnii strânși. Suferința era aceeași, atât de vie, încât îi producea o durere aproape fizică.

Din cauza lui Dominic fusese incapabilă să dea atenție altor bărbați. Acesta ucisese ceva în ea.

Surâse trist, aducându-și aminte de reacția neîncrezătoare a lui David, când, în mod naiv, ea îi mărturisise că era virgină.

– La douăzeci și cinci de ani ? Cu un corp ca al tău ? Cu un păr ca al tău ? Cu...

Se întrerupsese brusc.

– Hei, Christy ! continuă el după o pauză. Nu este posibil ! Nu mai suntem în epoca victoriană !

Dar era suficient de perspicace şi intuitiv pentru a ghici că spunea adevărul.

Suspină. Dacă David n-ar fi fost însurat totul ar fi fost posibil. Căci îi plăcea. Fizic cel puţin. Cu el, inhibările i-ar fi dispărut.

– Şi Meryl ? se întrebă ea cu jumătate de glas. Ar fi fost capabilă să-i facă asta ?

Ştia bine că nu...

Primii fulgi căzură zburând. Se aşezau pe pământul îngheţat şi în curând toată câmpia va fi acoperită de un covor alb.

Christy se rezemă de o stâncă şi privi zăpada căzând. Privea fascinată acest spectacol, dar în realitate gândurile ei o transportaseră destul de departe. Cu opt ani în urmă...

Să dea vina pe Helen ? Ar fi fost nedrept. Doar ea era responsabilă. Nimeni n-o obliga să asculte întocmai sfaturile prietenei sale.

– Este atât de uşor să seduci un bărbat ! o asigurase Helen. Noi femeile, dispunem de atâtea arme... Este suficient să ştii să le întrebuinţezi.

– Dar... cum ?

– Aranjează ca să fii singură cu el. Poate fi posibil, nu ?

Era chiar uşor, căci părinţii lui Dominic şi ai ei se întâlneau în mod regulat pentru a juca

bridge. Era suficient să aleagă una din aceste seri.

– Şi ce să fac atunci ?

Ea îşi privea prietena, ca şi cum aceasta poseda toate cheile.

– Mai întâi trebuie să-ţi îngrijeşti ţinuta. Pune o rochie de vampă !

– Uşor de spus. Crezi că am ?

– N-ai deloc imaginaţie. N-ai decât să-ţi scoţi sutienul şi să-ţi deschizi bluza până aproape de talie, ca să pari sexy !

– Până la talie ! repetase Christy speriată.

– Mai puţin dacă vrei. Important este să-ţi arăţi începutul sânilor. Un bărbat normal dezvoltat nu rezistă... Treizeci de secunde mai târziu vei fi în braţele lui. Vrei să pariem ?

Christy urmase întocmai instrucţiunile lui Helen. Îşi scosese sutienul şi-şi deschisese bluza. Dar în loc să se simtă o femeie fatală, din contră, se simţise jenată.

Adunându-şi tot curajul ea se urcase pe bicicletă şi se îndreptase spre locuinţa familiei Savage, ale cărei uşi rămâneau larg deschise în serile frumoase de vară.

Fata cunoştea bine casa, pe care o considera puţin ca a ei. Totuşi, în acea zi, avea impresia că pătrunde acolo ca o intrusă. Înşela încrederea tuturor.

S-ar fi întors din drum. Dar ce avea să-i spună Helenei a doua zi ? Nu putea să-i spună că

renunțase în ultimul moment. I se părea deja că aude râsul batjocoritor al prietenei sale.

După ce bătuse ușor în geamul unei uși din salon, intrase în această cameră goală, apoi se îndreptă spre hol.

– Christy ?

Dominic cobora scara și ea se opri cu inima bătându-i să se rupă.

Acesta tocmai făcuse un duș și părul îi era încă ud. Îmbrăcându-și cămașa se apropie de ea.

Tulburată de apropierea lui, de jocul mușchilor sub pielea lui bronzată, era incapabilă să pronunțe un cuvânt, să schițeze un gest.

– Christy ? spuse el mai încet.

Avu impresia că o floare se deschidea în ea. O floare infinit de dulce, infinit de tandră... Obrajii i se înroșiră și ochii ei mari, de culoarea jadului, avură o nouă lumină.

– Christy, ce se întâmplă ?

Vorbea acum cu o oarecare nerăbdare și o făcu să coboare brusc pe pământ.

– Nimic, răspunse ea.

– Atunci ce faci aici ? întrebă el cu asprime.

Îl privi cu uimire. Era înaltă, dar el o depășea cu un cap și trebui să-și ridice ochii verzi pentru a-i întâlni privirea. O rază de soare o învălui chiar în acel moment cu o lumină aurită .. Părul îi încadra fața frumoasă cu o aureolă ca o spumă de aur brun. În deschizătura bluzei i se ghiceau sânii tineri.

Dominic își reținu respirația.

– Eu... eu am venit să te văd, declară ea, în sfârșit.

Dominic își încruntă sprâncenele.

– Pe mine ? De ce ?

Pe tânăra fată o apucă panica. După Helen, Dominic ar fi trebuit să se comporte cu totul diferit ! Jocul seducției era departe de a fi atât de simplu pe cât pretindea prietena ei.

Foarte jenată, evitând privirea lui Dominic, se bâlbâi :

– Eu... aveam chef să stau de vorbă cu tine

– Ce înseamnă asta ?

El își încrucișă brațele și o privi :

– Ai necazuri, Christy ?

– Eu... nu...

Fără să spună nimic el o examină și ea simți cum i se accentuează roșeața.

– Te plimbi acum pe jumătate goală ? spuse el.

Ea lăsă capul în jos. Dominic nu reacționa absolut deloc cum prevăzuse Helen.

– Dominic...

Făcu un pas către el.

– Nu fi supărat ! imploră ea.

Îi venea să plângă. Reuși să-și înghită lacrimile.

– Te rog, Dominic, nu te înfuria, îl rugă ea cu o voce tremurătoare.

El suspină și o atrase spre el. Ea închise ochii. Da, Helen avea dreptate... Acest mic scenariu reușise de minune ! Nu se găsea ea acum în brațele lui Dominic ? Christy se cuibări la pieptul lui tremurând toată... Picioarele abia o duceau. Avea impresia că inima i se oprise în gât. Dominic o auzea probabil bătând. Probabil ! Făcea atâta gălăgie, ca o tobă !

Un suspin îi scăpă printre buze.

– Dominic... murmură ea cu o voce răgușită.

Inimile lor băteau la unison. Instinctiv, ea puse mâna pe pieptul lui Dominic.

Atunci el îi apucă încheietura mâinii cu brutalitate. Degetele lui erau parcă de fier...

– Dar... se bâlbâi ea.

O respinse fără gingășie.

– Unde vrei să ajungi ? o întrebă el cu o voce aspră.

Se dădu înapoi cu câțiva pași și o fixă cu un aer ostil. Ochii lor se întâlniră și ea crezu că primește un șoc electric. Niciodată nu-i văzuse lui Dominic acești ochi închiși ca o seară furtunoasă.

Nu mai înțelegea nimic. Cu un moment mai înainte își imaginase că totul era posibil. Și brusc avusese loc această ruptură, această prăpastie care se mărea între ei din secundă în secundă.

De ce era furios ? Nu era logic... După Helen, bărbații nu știau să reziste la chemarea simțurilor.

Ea îi deschise brațele cu naivitate.

– Dominic, vino ! făcu ea cu o candoare copilărească.

Și amintindu-și de un film pe care-l văzuse la televizor, repetă cuvânt cu cuvânt, ceea ce pronunțase eroina :

– Sunt a ta...

El continuă s-o privească în tăcere. Privirea lui rămânea de nedescifrat.

Timpul părea deodată că s-ar fi oprit. Christy îi aruncă o privire rugătoare. Gura ei mobilă tremura și tot corpul nu-i era decât o așteptare. Dominic își crispă maxilarele. Îi era vizibil greu să-și stăpânească mânia.

– Dumnezeule ! murmură el în sfârșit.

Își trecu mâna peste frunte. Deodată vraja fu ruptă. Sfaturile lui Helen nu serviseră la nimic... Dominic nu era ca ceilalți. El n-o dorea, o respingea. În plus, o disprețuia ! Citea o condamnare fără apel în ochii lui...

– De necrezut ! exclamă el.

Făcu un pas amenințător către ea.

– Deci pentru asta ai venit ? Îmbrăcată ca o... Lolita ? Dar ai înnebunit !

Ea își reținu un hohot, pradă unei disperări fără margini. Se dusese la el cu inima debordând de dragoste și cu capul plin de vise. În câteva cuvinte el reușise să distrugă tot. Și cât de rău îi făcea asta... Fața lui frumoasă se contractă și – dar ea nu observă nimic atât era de tulburată –, Dominic îi vorbi puțin mai blând

– Hai, Christy, fii rezonabilă, micuța mea ! Cu un gest brusc, ea își șterse lacrimile.

– Nu mă vrei ? întrebă ea.

Dominic își luă o atitudine mândră. În acest moment ea nu-l mai recunoștea. Unde dispăruse prietenul ei din totdeauna, cel pe care credea că-l iubește ? Plecase, făcând loc unui judecător implacabil.

– În general, nu femeile fac primul pas, spuse el.

– Nu mai suntem în secolul 19 !

El o privi cu curiozitate.

– Cum te-ai schimbat, Christy !

– Evident, nu mai sunt o fetiță. Am devenit o adultă.

El dădu din umeri.

– Ești încă o fetiță. Dar acest fel de-a te purta, nu-ți seamănă. Cine te-a sfătuit ? Nu cred că asta vine de la tine. Și, presând-o cu întrebări, reușise s-o facă să mărturisească rolul jucat de Helen în această punere în scenă.

Fu obligată să-i mărturisească tot. Tot... Pe fața lui frumoasă, ea văzu trecând rând pe rând mirarea, apoi disprețul, și în sfârșit dezgustul.

– Prietena ta nu este nici pe departe atât de experimentată pe cât pretinde, o asigură el cu o voce glacială. Contrariu a ceea ce crede, nu este atât de ușor să seduci un bărbat !

Își puse un deget pe bărbia fetei, obligând-o să-și ridice capul.

– Privește-mă, Christy, ordonă el.

Roşie, cu ochii plini de lacrimi, ea se execută.

– Priveşte-mă bine ! insistă el. Am aerul că te doresc ?

Niciodată tânăra fată nu se simţise atât de ruşinată în viaţa ei. De ce Dominic vroia s-o mai umilească ?

Apoi o dojeni. După el, ea va risca mult lăsându-se astfel condusă de cerinţele trupului. Trebuia să reziste dacă vroia să fie respectată.

– Şi părinţii tăi, Christy ? Ei au încredere în tine. Ai îndrăzni să te mai uiţi în ochii lor după ce te-ai comporta ca ultima dintre femei ?

Dragostea pe care tânăra fată credea c-o simte pentru Dominic se transformase într-o ură vie, tenace. O ură care va dura probabil toată viaţa.

După această seară umilitoare, Christy o evitase pe Helen ca pe o ciumă. Ea le ceruse părinţilor ei s-o trimită la Londra ca să studieze secretariatul. Imediat ce obţinu diploma, începu să lucreze.

Opt ani trecuseră de atunci, dar amintirea acelor clipe era la fel de puternică.

Se uită la ceas. Era ora trei şi zece... Putea să se reîntoarcă. Când va ajunge acasă, Dominic va fi plecat.

Suspină. Da, îl ura. Niciodată nu-i va ierta că fusese martorul ruşinii şi a umilinţei ei.

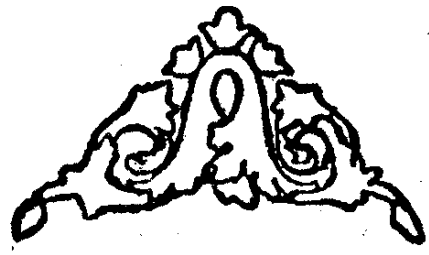

CAPITOLUL 2

Zăpada cădea din abundență, iar rafale de vânt o învârteau în toate direcțiile. Nu se vedea la trei metri. Din fericire Christy cunoștea bine regiunea. Era capabilă să se întoarcă la ea acasă cu ochii închiși.

Se afla deja în apropierea locuinței părinților ei. Înainte de a vedea mașina, auzi motorul și părăsi mijlocul șoselei pentru a se refugia pe margine.

Dar zăpada făcuse asfaltul alunecos. Tânăra fată își pierdu echilibrul și căzu greoi pe șosea cu respirația tăiată, încercând să se ridice.

„Voi avea desigur câteva vânătăi, dar nimic rupt, din fericire" se gândi ea.

O portieră se trânti și un bărbat veni s-o ajute să se ridice.

– Mulțumesc.

Christy ridică ochii către salvatorul ei și se încordă...

– Dominic !

Nu se schimbase deloc. S-ar fi putut crede că acești opt ani trecuseră fără să-l marcheze.

Tulburată, Christy îl contemplă. Da, Era tot atât de frumos, tot atât de înalt, cu acea aură de bărbăție și de autoritate care o fascinaseră atât altădată.

Nu se mai sătura privindu-l. Același păr închis, aceiași ochi gri, același ten bronzat... În timp ce ea...

Regretă că-și pusese acest vechi hanorac. Și de ce nu se machiase înainte de a ieși ? Dacă și-ar fi putut imagina că-l va întâlni pe Dominic și-ar fi folosit toate atu-urile de care dispunea ca să-și întărească armura. I-ar fi dovedit atunci că devenise o femeie elegantă, îndepărtată și sofisticată.

În loc de asta îi apărea fără urmă de roșu pe buze, îmbrăcată ca o elevă, revenind de la școală într-o zi glacială de iarnă.

– Nimic rupt, Christy ? întrebă el cu neliniște.

Era de necrezut, dar Dominic părea într-adevăr neliniștit.

Și ce era cel mai surprinzător, îi surâdea, acel surâs pe care-l cunoștea atât de bine ! Și cât de rău îi făcea să-l vadă pe buzele lui Dominic. Exact ca altădată...

Acest surâs ștergea totul. Cei opt ani de despărțire. Și chiar lamentabila seară când Christy fusese umilită în sufletul ei.

Își mușcă buza inferioară. Nu, nu uitase nimic ! Și nici Dominic. Dar foarte diplomat, el se purta ca și cum nimic nu se petrecuse, adoptând un limbaj curtenitor.

Christy îl dădu la o parte şi făcu câţiva paşi.

– Nimic rupt, evident !

Ea îi aruncă o privire plină de ură.

– Ar trebui să fii atent. Erai gata să mă calci.

O cută verticală se ivi pe fruntea lui Dominic.

– Nu mergeam prea repede ! protestă el. Şi m-am oprit la timp !

El dădu din umeri.

– Dacă crezi că se întâlnesc mulţi plimbăreţi pe aici ! Mai ales pe acest timp.

– Nu se ştie niciodată. Dovada ! Eu mă plimbam şi puţin a lipsit să nu-ţi intru sub roţi.

Reacţia ei era exagerată. Îşi dădea seama de asta, dar prefera să se înfurie decât să lase să i se vadă tulburarea. Se aştepta atât de puţin să-l vadă acum pe Dominic ! Fusese convinsă că reuşise să-l evite...

– Cât eşti de palidă, murmură el. Puse mâna pe umărul tinerei fete. Tremuri. Efectul şocului ? Te doare ? Ai...

Christy îl respinse.

– Mi-e foarte bine !

– Te duc acasă, spuse el...

– Nu !

– Nu eşti în stare să mergi ! Sunt medicul familiei tale şi...

Ea îl întrerupse.

– Dar nu eşti medicul meu !

El tresări, vizibil surprins de această exclamaţie pasionată.

– Christy... începu el.

Făcu ochii mici.

– Nu discuta, spuse el pe un ton sec. Te duc, indiferent că vrei sau nu.

Ea înțelese că era inutil să i se opună. Acest om voluntar nu avea obiceiul să i se spună nu. Și simțea că nu are curajul să se lanseze într-o discuție. Cu atât mai mult cu cât pierdea sigur partida...

Cu pași lenți ea se îndreptă către mașină, o BMW nouă, observă ea în trecere.

Dominic veni și îi deschise portiera. Brațele lor se atinseră și Christy făcu un salt înapoi.

– Te-am lovit ? se miră el.

– Nu...

El o privea cu un aer întrebător și ea crezu că e bine să adauge cu un aer morocănos :

– Nu-mi place să fiu atinsă, asta-i tot !

Era adevărat și folosea adesea această scuză, care-i venise în mod natural pe buze.

Dominic o fixa cu o privire aspră. Apoi surâse sarcastic și ea se simți roșind până la rădăcina părului. Ghicea fără greutate ce gândea Dominic. El o revedea, cu opt ani în urmă, oferindu-se cu o nevinovată lipsă de rușine.

Se îndepărtă.

– Nu-i nevoie să mă însoțești. Îmi place să merg.

Și o porni cu un pas hotărât în direcția locuinței familiale. Nu îndrăznea să se întoarcă, dar ghicea că Dominic o urmărea din priviri

Când ajunse la portița grădinii, îl auzi punându-și motorul în funcțiune. Pleca.

Tatăl ei o aștepta în vestibul.

– Dominic a plecat de cinci minute. Apoi remarcă hainele ei murdărite de noroi.

– Dar ce ți s-a întâmplat ?

– Am căzut. Nu-i nimic.

– Nu te-ai lovit ?

– Voi avea poate o vânătaie sau două. Te asigur, nu-i nimic.

Își scoase hanoracul și-și scutură bogatul păr arămiu.

– Cum se simte mama ? Ce-a spus medicul?

– Dominic este foarte mulțumit de bolnava lui. Domnul Marsden surâse.

– Dar vei putea tu singură să-i pui toate întrebările pe care le dorești, va cina diseară cu noi. Nu te deranjează să mai adaugi un tacâm ? Mama ta a ținut să-l invite. Este îngrijorată în privința lui ! O cunoști doar ! Știindu-l pe Dominic singur la casa parohială, ea se teme că nu mănâncă destul.

Deci el era cel care cumpărase vechea casă parohială. Christy își mușcă buza inferioară, căutând cu disperare o scuză ca să nu apară în seara aceasta. Dar care ? Nici un pretext suficient de plauzibil nu-i venea în minte.

– Congelatorul este plin ! îi spuse tatăl ei. Tu știi că mamei îi place să fie gata pentru orice eventualitate. Nu vei avea decât de ales.

Ce păcat că părinții lui Dominic nu mai sunt aici. Ne lipsesc mult.

Familiile Marsden și Savage fuseseră buni prieteni. Dar după moartea soțului ei, doamna Savage se dusese să trăiască la una din surorile ei în Berkshire.

Niciodată Christy nu se gândise că Dominic va reveni la Setondale acum când nu mai avea familie. Totuși aici alesese să se instaleze !

– Pot să urc s-o văd pe mama ? întrebă tânăra fată. Nu doarme ?

– Deloc. Începe să fie sătulă de stat în pat... Pretinde că se plictisește. Dar Dominic i-a interzis să se scoale înainte de o săptămână.

Christy se urcă în camera mamei sale. Doamna Marsden era încă foarte frumoasă, cu părul de culoarea aurului roșu, abia striat de fire albe, cu ochii mari verzi și pomeții înalți de celtică.

– Vino să te așezi lângă mine, draga mea ! îi ceru ea indicându-i capul patului.

Suspină.

– De ce Dominic mă obligă să rămân culcată ? Mă simt pe zi ce trece mai bine...

Își privi atent fata.

– Știi că s-a întors la Setondale ?

Doamna Marsden era mult mai intuitivă decât soțul ei. Bineînțeles că nu cunoștea ce se petrecuse acum opt ani. Dar bănuia ceva. Totuși, n-ar fi pus niciodată întrebări fiicei ei.

– L-am invitat pe Dominic la masă, spuse ea. Un bărbat singur nu se hrănește cum trebuie !

Christy dădu din umeri.

– Ce idee ! De ce un bărbat singur s-ar descurca mai puțin bine decât o femeie ?

– Oh, Dominic este capabil să aibă grijă de el, dar îi lipsește timpul. Se consacră practic zi și noapte bolnavilor lui. Sunt sigură că nu întotdeauna mănâncă bine. O să găsești în congelator o tocăniță de văcuță. Va fi suficient s-o reîncălzești la foc mic. Cu macaroane sau cu orez, va merge perfect !

Un surâs îi apăru pe buze.

– Îmi aduc aminte că Dominic adora carnea de vită.

Christy făcu un gest agasat.

– Încetează să te preocupi de stomacul lui Dominic Savage ! spuse ea nerăbdătoare. Ai face mai bine să te odihnești !

Doamna Marsden surâdea mereu.

– Ai aerul destul de enervat, draga mea, remarcă ea încetișor.

În această seară Christy se pregăti cu multă grijă. După ce-și făcu un duș, și-și spălă părul, se machie. Un pic de umbră pe pleoape, de culoarea jadului, rimel, puțină culoare pentru a-și scoate în relief pomeții, și pe buzele pline un roz strălucitor, mergând spre portocaliu.

Își îmbrăcă apoi rochia din jerseu bej, pe care David o îndemnase să și-o cumpere într-u-

nul din cele mai elegante magazine londoneze. Această culoare puțin neutră îi punea în valoare strălucirea părului și a ochilor.

Își admiră imaginea în oglindă. Cu mânecile lungi și gulerul înalt, această rochie era dintre cele mai cuminți. Totuși era tăiată în așa fel încât scotea în relief feminitatea celei care o purta.

David avea un fel de instinct în a sfătui femeile în privința toaletelor ce le veneau cel mai bine.

– Crezi într-adevăr că asta o să-mi vină ? întrebase Christy sceptică.

Privea modelul expus în vitrină, fără prea mult entuziasm.

– Sunt sigur, o asigurase el.

Nu înțelegea de ce David se interesa atât de mult de ea. Chiar și în privința hainelor ! Dar câteva zile mai târziu, începu să-i facă avansuri.

Se hotărî în sfârșit să coboare. Tatăl ei ridică ușor sprâncenele, văzând-o astfel îmbrăcată. Nu mai făcu nici un comentariu.

Christy găsise ușor carnea în congelator. Începu să pregătească masa. Doamna Marsden era încă la regim și ea îi duse ceva sus înainte de a așeza masa.

– Ești încântătoare în seara asta, draga mea, îi surâse mama ei.

– Îmi place această rochie, spuse Christy, cu un aer absent. David a ales-o pentru mine.

Ochii doamnei Marsden se întunecară, dar tânăra fată, pierdută în gândurile ei, nu remarcă nimic.

– Eu nu credeam c-o să-mi vină, adăugă ea. Nu prea este stilul meu... Dar David a insistat...

Reuși să surâdă.

– Și a avut dreptate !

Doamna Marsden o privi cu un aer îngrijorat.

– De ce ți-ai dat demisia de la el ? Sper că nu din cauza mea !

– Nu !

– Sigur ?

– David trebuia să se ducă să lucreze la Hollywood. Poate se va instala acolo definitiv... În aceste condiții nu-mi rămânea decât să-mi iau rămas bun.

– Ai fi putut să-l întovărășești !

– Nu mi-a propus, minți ea.

Surâse.

– Este mai bine așa ! Nu crezi ? Sunt liberă exact în momentul când ai nevoie de mine. Doar dacă prezența mea nu te deranjează, adăugă ea necăjind-o...

– Christy, draga mea, tu știi că ești aici la tine. Tatăl tău și cu mine suntem încântați să te avem puțin cu noi. Tu...

Se întrerupse brusc și ascultă.

– Mi se pare că recunosc mașina lui Dominic. Trebuie să cobori, căci tatăl tău n-o să audă precis când sună.

Suspină.

– Săracul ! Devine din ce în ce mai tare de ureche și nu vrea să recunoască !

Soneria lui Dominic nu reușise într-adevăr să-l scoată din birou pe domnul Marsden. Christy se duse să deschidă.

Christy observă că Dominic își schimbase hainele. Când îl văzuse azi dimineață, purta un costum dintre cele mai clasice. Acum părea mult mai decontractat, îmbrăcat simplu cu un jeans și un pulover jacqard confortabil.

– O să-l previn pe tata că ai sosit, spuse Christy. Masa va fi gata în curând.

Domnul Marsden veni spre ei și-l salută pe Dominic cu căldură.

– Pune masa în bucătărie, spuse el fiicei lui. Suntem aproape în familie !

Se întoarse apoi spre Dominic.

– Sufrageria este expusă la nord. Este atât de mare că nu reușești niciodată s-o încălzești convenabil iarna.

Christy nu îndrăzni să protesteze. Totuși nu-i plăcea deloc să-l primească pe Dominic în intimitatea bucătăriei.

În timp ce tatăl ei oferea un pahar invitatului lor în salon, ea termină pregătirile. Apoi îi chemă pe cei doi bărbați.

– La masă !

– Tocăniță de văcuță ! exclamă Dominic. Unul din felurile mele preferate !

Surâse tinerei fete. Un surâs la care ea nu răspunse.

– Mama ta mi-a spus că ți-ai dat demisia, spuse el.

Politicos, încerca să facă conversație. Christy intră în joc.

– Este exact. David Galvin, a cărui asistentă eram, trebuia să plece să lucreze la Hollywood. I se cere muzică de film.

– Nu doreai să-l urmezi acolo ?

Ca răspuns ea se mulțumi să dea din umeri. Dominic îi mai puse două sau trei întrebări, la care ea răspunse cât mai scurt posibil.

Telefonul sună și domnul Marsden se duse să răspundă.

Dominic profită de absența lui ca s-o întrebe pe fată :

– Ce ai, Christy ?

Ea își reținu respirația, enervată că-i vorbește astfel. Ce avea ? El o știa mai bine ca oricine!

Din fericire domnul Marsden nu stătu mult la telefon.

Tot restul mesei Dominic o ignoră pe tanăra fată, mulțumindu-se să discute cu tatăl ei despre ea. Un astfel de comportament ar fi rănit-o pe Christy cu opt ani în urmă. Acum prefera să fie lăsată de-o parte.

După ce-și termină desertul, domnul Marsden se întoarse spre invitatul său :

– O mică partidă de șah, Dominic ?

– Cu plăcere.

Se duseră să se instaleze în salon, în timp ce Christy punea ordine în bucătărie. Apoi se urcă să-și vadă mama.

– N-am nevoie să rămâi cu mine, draga mea, îi spuse aceasta. Du-te alături de bărbați !

– Joacă șah.

Doamna Marsden izbucni în râs.

– Asta te enerva altădată în cel mai înalt grad. Îți amintești ? Nu puteai suporta să-i vezi pe tatăl tău și pe Dominic așezați în fața șahului. Dominic a încercat totuși să te învețe să joci...

Dar pe atunci nu era atât de perseverentă. Și se simțea atât de bizar, când era singură cu Dominic ! Anul în care împlinise șaisprezece ani, fusese un an destul de dificil. Dispoziția schimbătoare, bruștele dorinți de a râde și de a plânge, fără a mai vorbi de ciudatul mutism ce o cuprindea când se afla în fața lui Dominic.

– Erai incapabilă să te concentrezi. Într-o zi, de furie, ai aruncat chiar jocul de șah pe jos !

– Și Dominic m-a amenințat că-mi dă o bătăiță !

Fugise atunci să se închidă în camera ei, profund rănită, pentru că el avea de gând s-o pedepsească ca și cum ar fi avut cinci ani.

Era prea tânără şi prea neexperimentată ca să-şi analizeze sentimentele.

A doua zi, după acest incident, Domînic venise s-o aştepte cu maşina la ieşirea de la liceu. O dusese pe malul râului. Pentru prima oară părea că nu se simte în largul lui... Christy îşi amintea chiar de felul în care îşi înfundase nervos mâinile în buzunare.

– Îmi pare rău, declarase el în sfârşit, uit câteodată că nu mai eşti o fetiţă.

Izbucnise în plâns, dar de data aceea nu mai putuse fugi... Plânsese atunci pe umărul lui Dominic. Acesta o luase în braţe, căutând s-o reconforteze.

În acea zi înţelesese că era îndrăgostită.

– Christy !

Tresări, readusă brusc la realitate de vocea mamei ei.

– Revino pe pământ, draga mea !

Fata surâse.

– Închipuie-ţi că acum ştiu să joc şah.

– Nu !

– Ba da, m-a învăţat Meryl...

– I-a trebuit multă răbdare ! comentă doamna Marsden.

– Oh, nu-i lipseşte !

Răbdarea era într-adevăr calitatea principală a lui Meryl Galvin. Îi era necesară pentru a suporta infidelităţile continul ale soţului ei ! Şi totuşi David ar fi fost nenorocit fără ea. Căci o iubea în felul lui şi nu ascundea faptul că avea

nevoie de ea. Ea reprezenta într-un fel adăpostul lui, şi revenea mereu la ea. Christy suspină. Cât de complicată era viaţa ! Fuşese convinsă altă dată că dragostea rima cu totdeauna. După ce descoperise că-l iubea pe Dominic, visase să ducă alături de el o viaţă încântătoare, un adevărat basm cu zâne. Păcat că nimic nu era simplu. Ştia acum !

Dominic o umilise cumplit. Nu-şi revenise încă şi probabil nu-şi va reveni niciodată.

Pentru că un bărbat o respinsese odată, atunci când ea i se oferea cu o totală naivitate, se temea de orice legătură. Poate va rămâne singură până la sfârşitul zilelor.

Îi făcea rău câteodată când vedea perechile înlănţuite. Atunci se simţea atât de singură ! Când David Galvin o curtase fusese tulburată, aproape tentată. Dar nu-l iubea. Doar simţurile vorbeau. De ce să-i fie ruşine ? Era o femeie şi trupul avea cerinţele lui. Totuşi ştiuse să reziste şi se felicita. Unde ar fi dus-o o asemenea aventură într-adevăr ? S-ar fi disprețuit şi mai mult. Apoi, n-ar fi vrut s-o facă să sufere pe prietena ei Meryl. La douăzeci şi cinci de ani era cu inima goală, cu mâinile goale. Doar cu perspectiva singurătăţii ! Toate astea din vina lui Dominic.

– Poţi să cobori, draga mea, îi spuse doamna Marsden, voi încerca să dorm.

Christy coborî şi oferi cafea celor doi bărbaţi.

Se uită la tabla de șah și constată că Dominic câștiga cu ușurință.

– Din două mișcări Dominic te poate face șah și mat, declară ea.

Domnul Marsden păru surprins.

– Oare știi în sfârșit să joci șah ? Ai învățat în timpul șederii la Londra ? îi surâse lui Dominic. Îți aduci aminte tentativele tale nereușite pentru a o face să înțeleagă subtilitatea jocului ?

– Există profesor și profesor ! spuse Christy pe un ton acru.

Dominic o învălui într-o privire glacială.

– Și există elev și elev ! îi răspunse el.

Telefonul sună din nou și domnul Marsden se duse să răspundă în biroul lui.

Dominic se sculă și făcu câțiva pași spre fereastră.

– Cât te-ai schimbat, Christy... murmură el fără s-o privească.

Ai fi crezut că vorbește pentru el însuși. Deodată se întoarse și se opri în fața ei.

– Deci ai învățat să joci șah la Londra ! Și încă mai ce ? Sunt sigur c-ai urmat cursuri de toate felurile... și în toate domeniile !

Christy își crispă pumnii. Ochii verzi scânteiară. Dar n-avu timp să răspundă, căci tatăl ei reveni.

– Telefonul este pentru tine, Christy. David Galvin.

Christy se înroşi violent.

– Fostul meu patron, se bâlbâi ea. Probabil are nevoie de vreun dosar. N-a fost niciodată ordonat.

Vocea îi suna fals, îşi dădea seama ; şi prost dispusă, fugi în camera vecină.

– Alo !

– Oh, Christy, dragostea mea... Cât sunt de fericit să-ţi aud vocea. Îmi lipseşti atât de mult! Revino, te implor ! Christy strânse din dinţi. Ştia cât de încăpăţânat putea fi David. Mai ales când îi rezistai !

– Să revin ? se auzi ea spunându-i pe un ton ferm. Nu se poate, David. Mama mea este bolnavă şi are nevoie de mine.

– Dar şi eu am nevoie de tine ! Daçă ai şti cât... Revino, Christy, o imploră el din nou.

Ea începu să tremure. Insistenţa lui David, după răceala lui Dominic. Era mai mult decât putea suporta.

– Nu pot...

Îşi crispă degetele pe aparat.

– Ştii doar David, nu pot ! repetă ea. Nimic nu este posibil între noi. Eşti un om însurat şi Meryl...

Christy ascultă. O cuprinse panica.

– Nu, nu !

Depărtă receptorul de ureche. Vocea lui David se auzea foarte clară, foarte netă. Se putea crede că era în cameră, cu excepţia unui uşor

uruit, indicând că era de fapt la sute de kilometri de acolo.

– Dacă crezi că renunț, te înșeli ! Am nevoie de tine, îți spun ! Revino, Christy...

Ea închise brusc. Tremurul nu-l încetase.

– Deci era patronul tău ? întrebă Dominic cu o voce sarcastică.

Christy se întoarse. Ce auzise el din această conversație telefonică ?

– Nu vroiam să fiu indiscret, o asigură el. Dar eram pe cale să plec și tatăl tău a insistat ca să vin să-mi iau rămas bun.

Cu brațele încrucișate, Dominic o privea.

– Îl iubești, Christy ?

Cum ea nu răspunse, el insistă.

– Din cauza lui ai venit să te refugiezi la Setondale ? O moleșeală o cuprinse și închise ochii.

– Este însurat, mărturisi ea foarte încet.

Oh, de ce trebuia ca Dominic s-o vadă în halul ăsta ? Rareori se simțise atât de disperată, atât de vulnerabilă, atât de...

– Văd, spuse el dând din cap. Dacă pot să te ajut cu ceva.

– Nu poți să mă ajuți cu nimic, strigă ea furioasă. Încetează să joci rolul fratelui mai mare, este ridicol !

Apoi mai calmă, adăugă :

– N-am nevoie de ajutorul tău !

Fața lui Dominic se aspri.

– Foarte bine ! este clar. Nu-mi rămâne decât să-ţi doresc noapte bună.

Cu aceste cuvinte se depărtă. Înainte de a părăsi camera, îi puse o ultimă întrebare :

– El te-a învăţat să joci şah ?

Cu amândouă mâinile, ea îşi aruncă părul pe spate.

– Nu... nu el.

Dominic dispăru şi cinci minute mai târziu domnul Marsden veni lângă fata lui.

– A plecat ? întrebă el.

– Cine ? Ah, Dominic. A plecat.

Tatăl său o privi surprins, dar nu făcu nici un comentariu.

– Ce băiat simpatic ! Şi de o inteligenţă superioară...

Christy râse strident.

– El ? Dacă era atât de inteligent ar fi rămas în Statele Unite în loc să vină să se înmormânteze la Setondale, ca simplu generalist ! L-am crezut mai ambiţios !

– Nu doar ambiţia şi banii contează în viaţă, Christy, spune domnul Marsden cu un ton de reproş. Dominic este deaspura acestor lucruri. Ştii care sunt proiectele lui ?

– N-am nici o idee. „Şi nici nu-mi pasă", ar fi vrut ea să adauge. Dar tăcu, căci nu dorea să înceapă o discuţie dezagreabilă cu tatăl ei.

– Vrea să instaleze o mică clinică la Setondale. Toate operaţiile chirurgicale relativ bana-

le ar putea fi tratate pe loc. Ce idee bună, nu-i așa ?

Christy nu era convinsă.

– Este chirurg ? întrebă ea din vârful buzelor.

– Da, nu știai ?

Christy se mulțumi să ridice din umeri în chip de răspuns. Fără a remarca lipsa ei de entuziasm, domnul Marsden îi vorbi despre proiectele lui Dominic.

– Pentru a crea o clinică trebuiesc fonduri ! Sunt gata să-l ajut în limita posibilităților mele. Este sigur de sprijinul meu... Dar trebuie făcut apel la toate personalitățile din regiune !

– Da, spuse Christy, cu un aer absent.

– I-am spus lui Dominic că vei accepta sigur să te ocupi de partea de secretariat.

Christy tresări.

– Eu... eu n-am timp !

– Este vorba de o cauză bună. Gândește-te că spitalul cel mai apropiat se află la mai mult de 60 de kilometri de aici. Clinica lui Dominic ar aduce enorme servicii întregii comunități locale.

Tatăl ei era atât de entuziasmat, încât tânăra fată nu avu inima să-i spună în ce măsură planurile lui Dominic o lăsau indiferentă.

„Niciodată n-o să devin secretara lui !" își spuse ea.

Dorea să-l evite la maximum. Nu era oare cel mai cuminte lucru date fiind împrejurările ? Și nici el probabil nu ținea s-o vadă.

Cel mai curios era faptul că el se comporta ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat între ei. Părea să fi reușit să-și șteargă din memorie acea lamentabilă poveste.

Poate că reușise. Ea nu. De câte ori îl vedea, își aducea aminte de acea teribilă umilire.

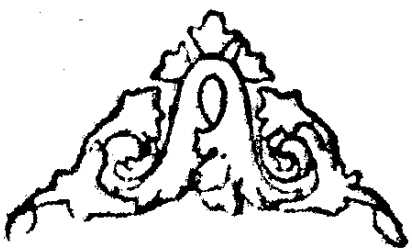

CAPITOLUL 3

Christy era obișnuită să aibă mult de lucru. Sarcinile gospodăriei nu reușeau să-i umple zilele și începea să se plictisească.

– Prima adunare a comitetului va avea loc mâine seară, îi spuse tatăl ei.

– Ce comitet ?

– Știi bine că dorim să studiem posibilitățile deschiderii unei clinici la Setondale ! I-am spus lui Dominic că tu te vei ocupa de procesele-verbale.

Tânăra fată nu protestă. Această diversiune în viața ei monotonă era bine venită !

– Dominic nu era sigur că vei accepta această răspundere... adăugă domnul Marsden.

Christy se supără.

– Și de ce ? Din contră, îmi place să fac din nou secretariat. Altfel voi uita stenografia ! Îi poți spune asta lui Dominic din partea mea !

– Îi vei spune tu singură. Vine să ia masa la noi. Așa, vom putea pune totul la punct pentru mâine.

Inima lui Christy bătu mai repede. Exact ca acum opt ani. Se simți pălind. Ce i se întâmpla oare ? Nu mai era o adolescentă cu bruște schimbări de dispoziții. Și nu simțea nimic, absolut nimic pentru Dominic Savage. Doar ură.

– Cine va asista la această reuniune ? îl întrebă pe tatăl ei.

– John Howard, directorul băncii. El a promis să aducă unul din noii lui clienți, un industriaș bogat, care s-a întors aici, în regiune, după ce s-a pensionat. John Howard crede că va fi generos dacă îl va interesa proiectul. Lady Anthony va veni și ea. Din cauza artritei, se ocupă mai puțin ca altădată de afacerile orașului. Dar crearea unei clinici o interesează mult.

Tatăl ei surâse.

– Și-l iubește mult pe Dominic !

– Îmi aduc aminte că el i-a oferit ciocolatele pe care le câștigase la serbarea din Setondale, spuse Christy cu resentiment. A pretins că eu o să mă îmbolnăvesc dac-o să mănânc atât de mult.

Avea pe atunci unsprezece ani, dar incidentul rămăsese bine gravat în memoria ei.

Domnul Marsden izbucni în râs.

– Ești ranchiunoasă !

După un moment continuă :

– Lady Anthony își va aduce fina. O femeie drăguță, se pare. N-am întâlnit-o încă, dar știu că locuia la Londra. A divorțat și a vrut să pe-

treacă câtva timp lângă nașa ei. Poate veți deveni prietene !

– Poate... Cine va mai veni ?

– Pastorul, bineînțeles și maiorul Barnes.

Christy își ridică ochii spre cer. Maiorul Barnes și lady Anthony nu vor înceta să se certe.

– Asta face parte din folclorul din Setondale. Ei adoră să se certe !

– Unde va avea loc reuniunea ?

– La casa parohială.

Tată ei își drese glasul și continuă :

– Nu-ți este greu să te ocupi de bufet ? Oh ! ceva foarte simplu ! Inutil să fie somptuos.

Christy făcu o strâmbătură și domnul Marsden păru jenat.

– Dacă mama ta era sănătoasă, s-ar fi ocupat ea de toate. Dar...

– Bine !... îi răspunse tânăra fată. Poți conta pe mine...

A doua zi dimineață începu să facă sandvișurile și fursecurile. Locuitorii din Setondale respectau tradițiile și preferau bufetelor preparate de restaurante pe cele pregătite de gospodine.

– Pot să iau mașina ta pentru a duce toate astea la casa parohială ? îl întrebă pe tatăl ei.

– Bineînțeles !

La începutul după-amiezii încărcă cutiile de carton, platourile, și se duse la Dominic.

Poarta rămânea deschisă în permanență, probabil pentru că nu se putea închide, atât era de ruginită și deformată. Grădina era înconjurată de un zid înalt.

De ce oare Dominic cumpărase o casă așa de mare ? se întreba cu mirare. Sunt cel puțin zece camere. Eleganta fațadă clasică era luminată de razele unui soare palid de iarnă.

Și cine se va ocupa de grădină ? se mai întrebă Christy. Dominic ? N-are timp de asta... Dar poate avea intenția să se însoare și să-și întemeieze o familie ? În acest caz cumpărarea acestei locuințe drăguțe nu mai părea atât de absurdă...

Christy gară mașina tatălui ei în fața porții principale. Aproape imediat una din uși se deschise și Dominic apăru la capătul peronului. Purta un jeans vechi și cămașă în carouri, ale cărei mâneci se ridicau mai sus de cot. Pentru o clipă Christy avu impresia să se află în fața celui pe care-l iubea atâta altădată. Iluzia nu dură. Tânărul de odinioară se evaporă, lăsând loc bărbatului de acum.

Dominic o privi cu un aer întrebător și ea crezu că e bine să-i dea o explicație.

– Aduc cele necesare pentru micul bufet al reuniunii de astă-seară.

Dominic ridică din umeri.

– Nu-mi făceam iluzia c-ai venit pentru plăcerea de a-mi ține tovărășie ! spuse el sec.

Ea tresări, surprinsă de acest atac neașteptat.

– Hai, Christy ! Nu sunt orb, exclamă el. Îmi dau seama că mă detești.

Da, îl detesta, chiar îl disprețuia. Tot așa cum și el o disprețuise cu opt ani în urmă.

– Totuși, când trăiești într-un oraș atât de mic, cu greu îi poți evita pe ceilalți, continuă el.

Christy își regăsise stăpânirea de sine.

– Ai dreptate ! declară ea. Este totuși inutil să provoci ocazii de întâlnire ! Tu ești tot timpul acasă la noi.

Fața lui Dominic se aspri. Îi era vizibil greu să-și păstreze calmul.

– Eu îi consider pe părinții tăi prietenii mei. De altfel, ca medic, trebuie să supraveghez starea de sănătate a mamei tale. Voi continua deci să vin la voi tot atât de des ca și mai înainte, chiar dacă asta îți displace. Nu este vorba să rup o veche prietenie ca să satisfac unul din capriciile tale.

O cută îi apăru pe frunte.

– Ce se întâmplă, Christy ? Eram buni prieteni altădată. Nu putem redeveni iarăși prieteni ? Care este cauza antipatiei tale ?

Christy fu cuprinsă de mânie. Omul acesta sfărâmase micul ei univers și acum pretindea că nu înțelege ?

Își luă o atitudine mândră.

– A trecut mult timp. Să spunem că am crescut. Nu mai sunt fetița care te admira cu gura căscată...

O cuprindea amărăciunea și cu greu își reținea lacrimile. Deci, el a uitat totul ? Asta părea imposibil... Dominic pe care-l pusese pe un piedestal era doar produsul imaginației ei. Bărbatul pe care-l adora, nu existase niciodată.

Fără a spune nici un cuvânt începu să transporte cutiile în bucătărie. Era o încăpere mare, puțin bătrânească, care modernizată ar fi putut deveni plină de farmec.

– Dacă asta te plictisește, nu ești obligată să fii secretara comitetului, să știi. Voi găsi pe altcineva.

– Așa cum i-am spus și tatălui meu, nu vreau să ruginesc. Dacă nu practici stenografia, o uiți repede.

– Asta îți va oferi ocazii în plus să mă vezi și credeam că vrei să le eviți.

Christy se înroși.

– Le vom putea limita la maximum.

Dominic suspină.

– Sperasem...

Brusc el se întrerupse și îi întoarse spatele. Se îndepărtă cu pași lenți, fără un surâs, fără un cuvânt de adio.

Chiar în acea seară Christy se întoarse la casa parohială în tovărășia tatălui ei. Temperatura mai coborâse, dar luna și stelele străluminau

ceau pe un cer degajat. Orice risc de ninsoare era pentru moment îndepărtat.

– Iarna este totuşi departe de a se fi sfârşit, spuse domnul Marsden. Mai putem avea surpriza unui viscol. Plăci de gheaţă acopereau pe alocuri drumul. Dar tatăl lui Christy, care avea obiceiul să conducă pe toate timpurile, reuşea să le ocolească cu abilitate.

„Dacă aş fi fost eu la volan, mă descurcam mult mai puţin bine, se gândea Christy. Ea îşi luase carnetul de conducere la Londra şi nu avea practică.

Când ajunseră la casa parohială, Christy se îndreptă spre bucătărie, lăsându-l pe tatăl ei să se ducă în salon, cu Dominic. Trebuia să ducă platourile în salon şi făcea tot posibilul ca să întârzie acest moment.

Domnul Marsden apăru în prag.

– Vrei să te ajut ? Toată lumea a sosit. Ar fi timpul să le oferi de băut.

– Sosesc.

Când împinse uşa salonului, îl căută instinctiv din ochi pe Dominic. Acesta o privea şi Christy simţi sângele urcându-i-se în obraji.

Supărată pe ea însăşi, se întoarse.

– Cunoşti pe toată lumea, Christy, spuse Dominic, cu excepţia Amandei şi a domnului Bryant.

Îl identifică imediat pe acesta din urmă, industriaşul pensionat de care-i vorbise tatăl ei Era un bărbat în vârstă, cu maniere autoritare.

Își dădea seama că avea obiceiul să comande... și să fie ascultat.

Lui Christy îi fu simpatic imediat și-i strânse mâna cu căldură. Dominic continua să facă prezentările cu ușurință.

– Amanda Hayes, fina lui Lady Anthony.

Amanda nu căută să-și ascundă ostilitatea. Christy nu-i plăcuse de la început. Era evident. Ea o privea cu ochii albaștri și reci și făcu un efort vizibil pentru a-i întinde o mână moale.

– Bună seara, spuse ea, cu o oarecare condescendență. Și tata, care se gândea că vom putea deveni prietene ! se gândi Christy. Dacă ea mă tratează în felul acesta disprețuitor, sunt puține șanse ca asta să se întâmple !

– Mă duc să aranjez bufetul, spuse ea cu voce tare.

Se aștepta ca Amanda să-i propună s-o ajute. N-ar fi fost normal ? Dar fina lui Lady Anthony nu schiță nici un gest.

Christy așeză platourile pe câteva mese joase. Apoi, cu un antren forțat, spuse :

– Acum, fiecare să se servească !

Un singur fotoliu rămânea liber. Alături de Dominic. Asta nu-i plăcea deloc, dar nu avea altă soluție.

Amanda își încruntă sprâncenele, văzând că la loc la dreapta doctorului. Christy își dădu seama de semnificația atitudinii ei. Amanda era pur și simplu geloasă !

N-are dreptate să mă considere ca o rivală, își spuse tânăra fată. Dacă ea crede că mă interesează Dominic !

– Reuniunea este deschisă, declară acesta din urmă cu o oarecare emfază.

Automat, Christy își luă creionul și blocnotesul. De-a lungul celor două ore care urmară, mintea ei n-avu deloc timp să vagabondeze. Creionul îi alerga pe hârtie în timp ce, cu scrupulozitate, nota tot ce se spunea.

– Trebuie să găsim mai întâi o clădire care să fie transformată în clinică, declară Dominic. După mine aceasta este prima etapă.

– N-ar fi preferabil să se construiască una ? întrebă Peter Bryant.

– Bineînțeles, admise Dominic. Dar având în vedere trecutul istoric și arhitectural al orașului, nu mi se pare o politică bună. Riscăm să avem necazuri cu primăria orașului.

– Aveți ceva în vedere ? întrebă maiorul Barnes.

– Da, tocmai. Două case, datând din epoca victoriană, sunt de vânzare chiar la Setondale. Două case vecine, precizâ el.

– Ei bine, trebuie să le vizităm ! exclamă Peter Bryant. Își consultă agenda. Sunt liber poimâine. Apoi voi lipsi două săptămâni.

Urmă o discuție scurtă și maiorul Barnes fu cel care avu ultimul cuvânt.

– Ne-am înțeles deci pentru mâine după-amiază. Voi lua legătura cu agenții imobiliari. Toată lumea va fi liberă ?

– Eu nu, din păcate, se scuză tatăl lui Christy. Trebuie să fiu la birou toată ziua. Surâse. Dar sunt sigur că fiica mea mă va înlocui cu cinste.

Dominic dădu din cap.

– Voi trece să te iau, Christy.

Amanda sări.

– Dominic, tocmai vroiam să-ți cer să vii să ne iei, nașa mea și cu mine. Nu-mi place să conduc !

Înainte ca Dominic să aibă timp să răspundă, Christy interveni :

– Eu ador să conduc ! o asigură ea. Și dacă dispun de propriul meu mijloc de locomoție, aș putea să mă întorc mai repede acasă lângă mama. Surâse. Nu-mi place s-o las singură multă vreme.

Dominic își încleștă maxilarele. Aranjamentul care se propusese, nu-i plăcea, era evident ! Dar la ce se aștepta oare ? Ca Christy să i se târască la picioare, implorându-l să vină s-o ia pe ea ? Timpurile astea erau de mult sfârșite!

Maiorul Barnes vorbi din nou.

– Trebuie discutate acum mijloacele de a finanța acest proiect.

Christy se aplecă din nou asupra blocnotesului ei.

– Clientul meu, Peter Bryant, este gata să facă o donație reprezentând dublul fondurilor pe care asistența publică le alocă pentru o astfel de antrepriză, declară directorul băncii.

Era o ofertă dintre cele mai generoase și Dominic mulțumi cu căldură industriașului.

Reuniunea era acum pe sfârșite. Ce era mai important fusese spus, nu mai rămânea decât să fie studiate detaliile.

În momentul despărțirii, Lady Anthony luă cuvântul :

– Fina mea mi-a făcut o sugestie interesantă. Nu știu ce veți crede dumneavoastră, dar eu mărturisesc c-am fost entuziasmată... Ne va permite să strângem fonduri suplimentare. Bătu ușor mâna Amandei.

– Acest copil are întotdeauna idei bune ! A propus să organizăm un bal cu ocazia sărbătorii de Sf. Valentin. *

Suspină și privirea îi deveni nostalgică.

– Este multă vreme de când sala de bal a castelului feudal n-a fost folosită... Este păcat !

Directorul băncii aplaudă cu ambele mâini.

– Trebuie să prevedem și o masă...

– Și o orchestră, adăugă Amanda, aruncându-i lui Christy o privire ostilă.

---

* Sf, Valentin — sărbătoarea îndrăgostiților (14 februarie).

– Masa va putea fi uşor organizată... Sunt convinsă că multe locuitoare din Setondale adoră bucătăria...

Toată lumea se entuziasmă pentru acest proiect, chiar şi maiorul Barnes care de obicei avea ceva de spus de câte ori Lady Anthony propunea ceva.

– Cunosc o orchestră, declară el.

– Una bună ? întrebă Amanda. Ţin ca acest bal să fie unul dintre cele mai reuşite ! Am intenţia să invit câţiva prieteni din Londra...

Ea ar fi dorit desigur să-i excludă pe locuitorii din Setondale, bineînţeles, cu excepţia lui Dominic.

Acesta din urmă se întoarse spre Christy.

– Ce părere ai despre această idee, o întrebă el.

– Avem nevoie de bani pentru clinică, răspunse ea simplu. Şi pentru a se merge la bal va trebui să se cumpere un bilet de intrare, nu-i aşa ?

– Bineînţeles !

Christy dădu din cap.

– Cred că tot Setondale-ul va fi aici ! Dacă facem destulă publicitate se vor înghesui la castel. Se gândi o secundă. De ce să nu facem un bal mascat ? întrebă ea.

Amanda încruntă sprâncenele și Christy regretă imediat sugestia. Îi părea rău. Maiorul Barnes fu primul care o aplaudă.

– Bravo ! exclamă el cu entuziasm.

Își frecă mâinile.

– Am asistat la mai multe baluri mascate altădată, când eram în India. Foarte romantic ! Exact ceea ce trebuie pentru o serată de Sf. Valentin !

– Exact ! sublinie Lady Anthony. Am participat la baluri mascate în tinerețea mea. Era întotdeauna foarte amuzant.

– În acest caz și pentru că toată lumea este de acord, va fi un bal mascat ! spuse el.

Îi adresă lui Christy un surâs atât de radios, atât de luminos și atât de călduros, încât acesteia i se tăie respirația.

– Cine se va însărcina cu organizarea balului ? se interesă maiorul Barnes.

– Lady Anthony va putea fi președinta, propuse Dominic și Christy va rezolva toate detaliile.

Lady Anthony dădu din cap, însemnând prin aceasta că acceptă această răspundere.

– Christy ? întrebă Dominic.

– Sunt de acord, spuse ea.

Va avea mult de lucru, căci trebuia să vegheze asupra tuturor detaliilor. Asta nu-i displăcea. Din contră. Chiar avea nevoie să fie ocupată.

Amanda găsi de cuviință să intervină.

– De ce s-o deranjăm pe domnişoara Marsden ? spuse ea pe un ton sec. Secretara naşei mele este capabilă să se ocupe de tot. Are experienţă în acest gen de recepţii. Ea este acea care a organizat balul care a urmat după căsătoria mea...

– Secretara naşei dumitale are multe de făcut, declară Dominic. Nu vrem s-o supraîncărcăm. Râse scurt. Cu atât mai mult cu cât este vorba de o muncă benevolă ! Nu poate fi vorba de remuneraţie...

Amanda nu avu argumente şi se trecu la alte subiecte. Reuniunea se termină destul de târziu. Toată lumea îşi luă rămas bun şi Christy se duse la bucătărie ca să-şi recupereze platourile goale. Tatăl ei o aştepta la intrare în compania lui Dominic. Ea îl auzi invitându-l la masă.

– Sunt mâhnit, spuse acesta din urmă, dar am promis Lady-ei Anthony şi Amandei să le ţin companie în astă-seară.

Aruncă o privire la ceas şi Christy se simţi cuprinsă de gelozie. Ce se grăbea aşa s-o regăsească pe Amanda ?

Regretă imediat reacţia pe care o avusese.

N-are decât să se ducă ! se gândi ea. Îmi este complet egal...

Şi cu voce tare, spuse :

– Te lăsăm, Dominic. N-aş vrea să ajungi târziu din cauza noastră la conac... Christy îi adresă un surâs glacial. Amanda riscă să te-aştepte !

Dominic nu făcu nici un comentariu.

Zece minute mai târziu domnul Marsden şi Christy ajunseră acasă. Doamna Marsden era curioasă să afle ce se discutase la reuniune.

– Repede ! Povestiţi-mi tot !

– Mamă, ar trebui să te odihneşti, spuse Christy pe un ton de reproş.

– După...

Tânăra fată se aşeză la capul patului mamei sale şi începu să-l povestească.

– Mâine ne vom duce să vedem casele care ar putea eventual să fie transformate în clinici Şi sunt însărcinată să mă ocup de toate detaliile privind marele bal de Sf. Valentin ! încheie ea.

– Ah ! dar nu mi-ai spus tot ! exclamă doamna Marsden. Vreau mai multe detalii... Cine mai era acolo ?

Christy enumeră numele participanţilor la reuniune. Din vârful buzelor ea termină lista cu Amanda.

– Amanda Hayes ? repetă doamna Marsden.

– Fina lui Lady Anthony.

– Da ! Dominic mi-a spus că stă la castel. Cum este ? Se pare că tocmai a divorţat.

Tânăra fată îşi strânse buzele. Antipatia între ea şi Amanda fusese imediată.

– Este drăguță și elegantă, declară ea.

– Dar nu-ți place I ghici mama ei.

– Nu tocmai I Și este cam reciproc I

Doamna Marsden surâse.

– Asta nu mă miră. A pus ochii pe Dominic și a auzit desigur cât erați voi doi de apropiați. Cred că-i furioasă că te-ai întors I

Stupefiată, Christy își ridică sprâncenele.

– Dar... începu ea.

– Hai I exclamă doamna Marsden cu voie bună. Nu pretinde contrariul. Dominic și cu tine erați foarte apropiați. Când trăiești într-un orășel mic, se știe totul. Mulți oameni se întebau dacă prietenia voastră nu se va transforma în dragoste... La Setondale erau mulți cei care vă vedeau căsătoriți.

– Deci lumea discută despre noi. De necrezut I

– Nu comentarii răutăcioase I Era normal ca oamenii să se intereseze de vecinii lor. Tu nu crezi ? Să nu vezi în asta curiozitate rău intenționată, ci doar simpatie, și eu speram ca...

Se întrerupse brusc.

– Felul în care Dominic te proteja mi se părea plin de tandrețe, reluă ea după o pauză.

Christy dădu din umeri.

– Dacă Amanda este geloasă pe mine, nu are dreptate I Sunt acum o adultă, nu mai sunt o adolescentă visătoare...

– Ești într-adevăr o adultă. De aceea probabil îi e teamă de tine.

– Nu are de ce ! repetă Christy.

Și schimbând subiectul conversației o întrebă pe mama ei ce gândea despre acel bal mascat.

Doamna Marsden bătu din palme. Obrajii ei deveniseră deodată mai colorați.

– Excelent ! o asigură ea. N-am decât un regret. Nu te voi putea ajuta.

– Nici nu poate fi vorba.

– Am și un alt regret : acela de a nu putea asista la bal. Mă îndoiesc că Dominic îmi va permite să merg și eu și să dansez...

– Mai târziu, o asigură Christy. Trebuie să te mai odihnești și mi-e teamă să nu fii forțată să-ți petreci noaptea de Sf. Valentin în pat !

– Ce păcat ! Un bal mascat... Este atât de romantic. Christy izbucni în râs.

– Vorbești exact ca și maiorul Barnes !

– Bietul om ! El nu s-a însurat niciodată. Sub un exterior puțin aspru, el ascunde probabil o inimă de aur. Cred că visează încă la o dragoste din tinerețe...

– El ?

– Nu m-ar mira...

Doamna Marsden căscă și Christy se grăbi să se scoale.

– Te obosesc. Acum trebuie să te odihnești. Și mie mi-e somn... Cred că mă voi duce și eu să mă culc.

– Fără să mănânci ?

– Bufetul a fost suficient !

Christy se duse la culcare. Dar nu reuşi să adoarmă imediat. Se gândea la Dominic şi la Amanda şi şi-i imagina pe amândoi în marea sufragerie a castelului.

Desigur, nu era geloasă...

– Ar fi ridicol, spuse ea cu jumătate de glas

Totuşi nu-i plăcea să-l ştie împreună.

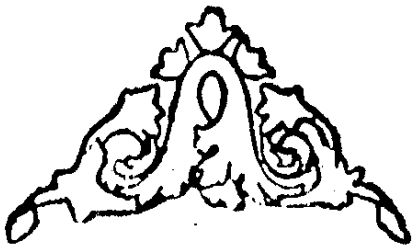

CAPITOLUL 4

Christy reușise să-l convingă pe tatăl ei s-o însoțească pentru a vizita casele, pe care le alesese Dominic. Domnul Marsden anulase doar câteva întâlniri, dar un telefon de ultimul moment îl obligase să-și modifice programul.

– Sunt dezolat, Christy, dar domnul Forbes vrea să-și facă testamentul azi după-amiază.

– O să-l facă în altă zi ! Nu este așa de urgent. L-am văzut alaltăieri și părea în plină formă.

– Îi știi pe fermieri. Dacă a hotărât să-și facă testamentul azi după-amiază, va fi azi sau niciodată ! Trebuie să mă duc !

– Oh, tu...

– Dacă nu vrei să conduci – și te înțeleg, că drumurile sunt alunecoase –, telefonează-i lui Dominic și spune-i să vină să te ia.

Christy se încruntă și tatăl ei se grăbi să adauge :

– Poți de asemeni să împrumuți mașina mamei tale. Dar atenție ! Șoseaua este foarte alunecoasă și mi-e teamă că nu va mai ninge.

– Voi lua mașina mamei, decise Christy.

Era un Renault 5, ușor de condus. Demară la prima încercare și Christy o scoase din garaj fără greutate.

Conducea cu viteză redusă, temându-se în fiecare clipă să nu derapeze. După ce-și obținuse permisul de conducere cu câțiva ani în urmă, practic ea nu mai condusese.

– Nu este prea înțelept să te lansezi pe drumuri înghețate când ești atât de novice, murmură ea.

Își crispă mâna pe schimbătorul de viteză.

– Hai, fato, destinde-te ! își spuse ea. Poți totuși să faci câțiva kilometri !

Sufla un vânt glacial. Cerul era plumburiu, amenințător. Christy nu regreta că-și pusese jacheta de blană de vulpi, pe care David și Meryl i-o oferiseră de Crăciun.

Ar fi trebuit de atunci să bănuiască intențiile lui David. Nu se fac asemenea cadouri unei simple asistente ! Dar era prea naivă ca să-și dea seama că această blană reprezintă preliminariile unui asediu în regulă.

Indicațiile lui Dominic fuseseră dintre cele mai precise. Nu avu nici o greutate să găsească casele respective și-și gară Renault-ul în apropiere. Apoi, ridicându-și gulerul jachetei traversă strada.

Purta o pereche de pantaloni bej din catifea reiată și cizme înalte de piele maro. Acest ansamblu îi dădea un aer sportiv și sofisticat.

Cu excepția lui Dominic, a lady-ei Anthony și a Amandei, ceilalți sosiseră deja. Toți o întâmpinară prietenește pe fată și observă o lucire de interes în privirea directorului băncii. Dar acest bărbat de vârstă mijlocie, deși simpatic și celibatar, n-o atrăgea deloc.

Cinci minute mai târziu, cei întârziați își făceau intrarea. Dacă Lady Anthony o salută pe fată cu căldură, fina ei se mulțumi să-i adreseze un semn din cap, lipsit de amabilitate.

Christy întâlni privirea lui Dominic și tremură. Încercă să se convingă că doar frigul era responsabil de acest tremur.

– Bună ziua, Christy, murmură el.

– Bună ziua, răspunse ea cu o voce sugrumată. Gâtul i se uscase și o cuprinse o tulburare intensă. Ce i se întâmpla oare ? Doar nu-și regăsea emoțiile adolescenței ?

Își lăsă privirea în jos și genele-i lungi îi umbriră obrajii catifelați.

– Ai o jachetă foarte drăguță, spuse Lady Anthony. Este de vulpe, nu-i așa ?

Tânăra fată primi cu plăcere această diversiune.

– Într-adevăr, este vorba de un cadou.

– Părinții dumitale ? întrebă Amanda cu lipsă de tact.

Christy nu mințea niciodată.

– Patronul meu mi-a dăruit această jachetă...

Vroia să adauge : „Și soția lui...", dar Amanda nu-i lăsă timp.

– Dumnezeule ! exclamă ea. Un patron care face asemenea cadouri secretarei sale.

Izbucni într-un râs aspru, aproape răutăcios.

– Am auzit că unii domni generoși își copleșesc secretarele cu blănuri și bijuterii, dar credeam că era vorba de povești...

Râsul ei se auzi din nou.

– Este pentru prima oară când văd una din aceste... din aceste secretare copleșite.

Christy deveni stacojie. Se lăsă o tăcere jenantă. Cu ajutorul câtorva cuvinte alese cu îndemânare, Amanda reușise să facă să planeze asupra ei, pe care o considera o rivală, cea mai teribilă dintre acuzații.

Cu gâtul uscat, Christy își ridică ochii către Dominic. Citi în ochii lui întunecați o condamnare fără apel.

Mândria o împiedică să protesteze.

Să-și imagineze ce vor ! își spuse ea cu un fel de fatalism disperat. Eu am conștiința mea...

Desigur, fusese proastă că nu înțelesese ce însemna acest cadou. Dar el venea din partea lui David și a lui Meryl. Amândoi făceau adesea nebunii. Nu căutase o explicație.

Cum să explici toate astea lui Dominic ? I se părea imposibil... Pe de altă parte, nu-i datora nici o explicație.

Amanda îl luă de braț pe Dominic.

– Repede, să mergem înăuntru ! Este un frig ! Trecu prin fața lui Christy fără să-i acorde vreo privire. Agentul imobiliar le arătă casele de sus până jos. Conștientă de răspunderile ei, Christy lua notițe și trasa planuri.

– Reunind grădinile am putea face un parking, spuse Dominic.

– Și clădirile administrative, adăugă maiorul Barnes.

– Într-adevăr, terenul este destul de mare.

Absorbită de lucrul ei, Christy îi urma pe ceilalți. Deodată, se făcu liniște. Mirată, ridică ochii și observă că se găsea singură într-una din camerele de la primul etaj.

Dominic veni s-o caute. Cu un deget îi mângâie gulerul hainei.

– Probabil că te cunoștea bine pentru a-ți alege acest gen de blană... Este exact ceea ce ți se potrivește.

Vocea îi era neutră, aproape indiferentă. Christy își înghiți saliva, căutând un răspuns. Dar nimic nu-i veni în minte.

Deodată, o licărire de răutate trecu prin privirea lui Dominic.

– Îți ajunge să fii doar a doua ? Te credeam mai mândră. Christy strânse pumnii. Vroia să-i strige că se înșela, că niciodată David și cu ea nu fuseseră amanți. Dar din mândrie... tocmai din mândrie, tăcu.

Amanda împinse ușa.

– Ah, ești aici, Dominic ! exclamă ea. Nașa și cu mine suntem gata de plecare.

Îi adresă un surâs strengăresc lui Dominic, pe care Christy îl găsi ridicol.

– Dacă vrei să ne duci înapoi, o să te invităm la masă în chip de recompensă !

Bătu din palme și strigă pe un ton convins :

– Proiectele tale mă entuziasmează ! Să transformi aceste vechi case în clinici ultramoderne, e pur și simplu minunat !

Se agăță de brațul lui cu un gest posesiv.

– Mă întreb totuși ce faci aici ! Ar trebui să deschizi un cabinet în capitală. Vei fi repede răsfățatul întregii Londre !

Ieșiră, fără a-i arunca nici o privire lui Christy, fără un cuvânt de adio. Dominic o ignora și el. Își strânse în jurul ei jacheta de blană și-și stăpâni plânsul.

De ce o judecau așa aspru ? Atât de nedrept, mai ales...

În orice caz, Dominic se înșelase. Nu David era cel care alesese această jachetă, ci Meryl. David îi spusese mai târziu că el ar fi preferat să-i ofere un mantou de lynx...

Deodată, foarte obosită, se hotărî să coboare la rândul ei. Toată lumea plecase. Se instală la volanul Renault-ului mamei ei și demară.

Frigul părea din ce în ce mai intens... Dar încă nu ningea. Foarte prudentă, Christy conducea foarte atentă. Când ajunse la micul

drum ce ducea la ea, suspină de uşurare. Încercarea se sfârşea !

Exact în acel moment maşina păru că se ambalează, şi se învârti în jurul axei sale, scăpând controlului ei. Uitând de sfaturile primite în caz de gheţuş Christy apăsă cu toate forţele pe pedala de frână. În loc să se oprească, vehiculul continuă să patineze, viră pe-o parte şi se răsturnă în şanţ.

Frenetic, Christy căută să-şi deschidă centura de siguranţă. Se şi vedea prizoniera unei maşini în flăcări. Uşa se deschise şi faţa lui Dominic apăru. El o ajută să-şi deschidă centura de siguranţă, apoi, cu precauţii infinite, o scoase din vehicul.

– Dominic ? murmură ea încă în stare de şoc.

– Sst ! Nu vorbi.

Cu abilitate îi mişcă membrele, asigurându-se că nu are nimic rupt.

– M-ai speriat ! exclamă el în sfârşit.

– Maşina a alunecat pe o bucată de gheaţă şi a început să se rotească ca o sfârleză...

– Am văzut... Eram chiar în spatele tău.

Suspină.

– Da, m-ai speriat, repetă el. Te-ai lovit la cap ?

– Nu, nu cred.

– Te duc la mine. Vreau să te examinez bine.

– Nu, vreau acasă... spuse ea cu o voce plângăreaţă.

– In această stare ? Vrei deci să-ți sperii mama ? Știi doar că trebuie s-o ferești de orice emoție în acest moment.

– Dominic...

– Nu discuta, Christy, spuse el cu o blândețe ciudată în glas.

– Și mașina ?

Dominic dădu din umeri.

– Vom vedea mai târziu. Voi telefona garajistului să vină s-o remorcheze.

– Crezi că este distrusă ?

– Nu cred, doar tabla boțită... Nimic însă care nu poate fi reparat cu ușurință.

Christy vru să meargă până la BMW-ul garat la câțiva metri. Dar el o împiedică.

– Lasă-mă pe mine.

Fără să-i lase timp să protesteze, o ridică în brațe ca și când ar fi fost ușoară ca un fulg.

– Ninge, remarcă ea cu o voce absentă.

– Da.

O puse pe bancheta din spate a mașinii.

– Nu mișca.

– Ninge, repetă ea, privind fulgii zburând

Un suspin îi umflă pieptul și Dominic își strânse buzele. Deodată părea agasat și ea nu înțelegea de ce.

O portieră se trânti, motorul începu să toarcă și mașina plecă. Christy închise ochii, abia reținându-și lacrimile. De ce avea chef să plângă ? Nu avea nici un motiv.

„Șocul, bineînțeles" se gândi ea.

Se simțea cu totul în siguranță cu Dominic. El era obișnuit să conducă pe orice vreme ! Nu era nici un pericol ca BMW-ul să derapeze pe gheață. Va ști să-l stăpânească !

Odată ajunși, ea vru să coboare. Dominic nu-i dădu voie.

– Nu mișca. Vreau să mă asigur în primul rând că nu ai nimic rupt...

– Dar te asigur că...

– Nu mișca, spuse el pe un ton dur.

Și din nou o luă în brațe. Cu opt ani în urmă Christy ar fi fost încântată. De data asta se simțea pradă unei temeri confuze.

– Credeam că trebuie să mănânci la castel, se auzi ea spunând.

– Nu, după cum poți să constați !

Câțiva fulgi îi udară fața. Teama îi dispăruse. Apropierea lui Dominic o tulbura și-i era greu să respire.

Fără efort aparent, el urcă cele câteva trepte ale peronului și se opri pentru a-și căuta cheia. Capul lui Christy se răsturnă pe umărul lui. Cu ochii închiși ea îi respiră mirosul și tulburarea îi crescu. Se încordă. Dominic, înșelându-se asupra reacției ei, se neliniști :

– Te doare ?

Respirația lui călduță îi mângâie fața. Incapabilă să răspundă, ea se mulțumi să dea negativ din cap.

Dominic o conduse în bibliotecă, unde o întinse pe canapeaua de piele.

– Nici o mişcare inutilă, mai ales ! Aşteaptă-mă aici liniştită. Am să telefonez în primul rând tatălui tău şi să-i explic ce s-a întâmplat. Apoi te voi examina.

Înainte de a o părăsi, el apropie un chibrit de focul gata pregătit în şemineu. Ca într-un vis Christy privi flacăra devorând vechile ziare înainte de a se opri la surcele. Imediat focul trosni în vatră.

Rareori se simţise atât de bizar. I se părea că trăieşte într-o lume ciudată. Impresia că trăieşte un vis se accentuă.

– Un vis ? spuse ea cu jumătate de glas. Sau un coşmar ?

Se căzni să gândească. Pur şi simplu nu era încă refăcută după şocul accidentului. Încercă să se convingă. Niciodată n-ar fi admis că prezenţa lui Dominic era în mare parte responsabilă de această stare..

Dominic reveni câteva minute mai târziu.

– Am vorbit cu tatăl tău la telefon. I-am povestit de accident.

Christy îşi muşcă buza de jos.

– Probabil că este foarte neliniştit !

– L-am asigurat, n-avea grijă. I-am spus că la prima privire pari să suferi în special din cauza şocului.

Dominic îngenunche şi începu să-i scoată cizmele. La început nu se gândi să protesteze.

Îngrijorat, Dominic îi mișcă gleznele în toate sensurile.

Inima lui Christy începu să bată nebunește.

– Acum dezbracă-te, îi spuse Dominic.

Cu nici un preț nu va face așa ceva. Se găsea în fața unui medic, dar pe acest medic îl chema Dominic.

– Mi-e foarte bine, îl asigură ea.

Pentru a-i dovedi aceasta, se ridică și făcu câțiva pași. Picioarele o trădară repede. Un tremur nestăpânit o obligă să se întoarcă și să se așeze.

Dominic își încrucișă brațele.

– Ce se întâmplă ? întrebă el aspru. Ți-e frică să nu profit de această situație ?

Privirea care-i întovărășea această întrebare era suficient de elocventă. Christy deveni stacojie.

– Nu... nu spune prostii, te rog ! se bâlbâi ea. Se întoarse spre fereastră. Tu, să profiți de situație ? repetă ea cu amărăciune. Asta m-ar mira ! Știu bine că te dezgust.

Deoarece Dominic tăcea, Christy își ridică capul și-i întâlni privirea. O privire stupefiată.

– Ai înnebunit ? întrebă el în sfârșit. Crezi asta, într-adevăr ?

Îi mângâie părul cu blândețe.

– Într-adevăr ? repetă el.

Ea își umezi buzele.

– Dominic...

El o întrerupse.

– De la întoarcerea ta la Setondale, mă respingi. De ce ?

Flăcările îi luminau profilul frumos şi gâtul solid. Christy rezista dorinţei de a întinde mâna şi de a-l mângâia.

Dominic suspină.

– Nu înţeleg ce se petrece între noi. De ce nu ne înţelegem ? Christy se încordă. Deci continua să nu vrea să-şi amintească ? Ei bine, o să i împrospătez ea memoria !

– Ce fel de joc joci ? se interesă ea. M-ai umilit o dată îngrozitor. Nu vreau ca asta să se repete.

Ochii îi scânteiau şi două pete roşii îi apărură în obraji.

– Nu-ţi reaminteşti nimic ? E uşor să insulţi o femeie şi să te comporţi apoi ca şi cum incidentul ar fi închis ! Tu...

Tăcu. Nu vroia să plângă în faţa lui ! Nu...

Dominic se aşeză în faţa şemineului. Câtva timp rămase tăcut.

– Dac-aş fi putut ghici... murmură el în sfârşit.

Se întoarse brusc.

– Şi-mi porţi mereu pică din acea cauză ? După atâţia ani !

Vocea lui se aspri.

– Dar erai un copil !

– Aveam şaptesprezece ani !

– Un copil... insistă el.

El o privi.

– Oh, o fetiţă foarte provocatoare. Dar totuşi o fetiţă. De ce oare se mânia ? Ea ar trebui să fie cea mânioasă. Nu-i înţelegea reacţia.

Deodată Dominic o luă de umeri şi o scutură fără blândeţe.

– Ai acum opt ani în plus, dar reacţionezi tot ca o puştoaică.

El o respinse şi, ca o păpuşă de cârpă, Christy se lăsă să cadă pe canapeaua de piele.

– În timpul tuturor acestor ani, ţi-ai cultivat resentimentul ? se miră el. Nici un moment n-ai căutat să înţelegi punctul meu de vedere.

– Dar...

– Ce-ai fi gândit acum despre mine, dacă aş fi luat ceea ce îmi ofereai ?

Ochii lui Christy se măriră. Puţin câte puţin începea să înţeleagă sensul cuvintelor lui Dominic. Şi-şi imagină un bărbat abuzând de ne vinovăţia unei adolescente. O trecu un fior.

– Eu... eu... eu, se bâlbâi ea.

Nu putu spune mai mult.

– Niciodată n-ai încercat să te pui în locul meu ! exclamă el.

Îşi trecu mâna peste frunte cu un gest obosit.

– Dumnezeule ! Când mă gândesc că mi-ai purtat pică în toţi aceşti ani !

Faţa lui deveni foarte gravă.

– Ți-am făcut rău, Christy. Și eram conștient. Dar exista oare o altă soluție ? Mi-era frică pentru tine... Erai așa de tânără, atât de candidă, atât de neexperimentată !

Dădu din cap.

– Dacă aș fi știut că ranchiuna te va devora !

Christy își lăsă privirea în jos, în timp ce Dominic adăugă cu furie :

– Am crezut că acționez cum e mai bine. Mă simțeam obligat să te protejez !

Un surâs trist îi apăru pe buze.

– Dacă aceeași situație s-ar repeta acum, crezi că te-aș da afară ?

Uimită, îl privi. Și nu citi în ochii lui nici sarcasm, nici triumf. Doar disperare... Și dorință...

Da, dorință, nu se înșela.

În momentul următor era în brațele lui. El o sărută cu pasiune. Un sărut fără sfârșit.

Cu ochii închiși ea îi răspundea la sărutări cu o ardoare care o surprindea chiar pe ea. Ar fi trebuit să reziste, să-l respingă. Dar era incapabilă.

Dominic îi murmură :

– Deja acum opt ani doream să te îmbrățișez. Acum opt ani aș fi vrut...

Fără a termina fraza, el o sărută din nou.

– Oh, Christy...

Deodată, tânăra fată își reveni.

– Lasă-mă, Dominic.

Îi dădu drumul imediat.

– De ce ? Tu...

El lăsă fraza în suspensie şi o privi cu un surâs curios.

– Înţeleg... spuse el cu jumătate de glas. Este din cauza lui, nu-i aşa ?

Cu vârful degetelor mângâie blana somptuoasă.

– Uitasem că există un alt bărbat în viaţa ta.

Ea ar fi putut atunci să-i spună că totul era fals. N-o făcu. Pentru că înţelegea că, în acest moment, David reprezenta pentru ea un fel de protecţie.

Sărutările lui Dominic îi dovediseră că nimic nu se schimbase în aceşti opt ani : nu încetase să-l iubească.

– Te conduc, îi spuse Dominic.

Christy nu protestă. Fără a spune nimic, ea îl urmă până la maşină. Avea încă pe buze gustul buzelor lui. Şi dorinţa continua s-o ardă ca o flacără vie. O dorinţă intensă, aproape intolerabilă, care n-avea nimic de-a face cu vaga atracţie ce-a resimţise pentru David.

Mai bine să-l lase pe Dominic să creadă că inima ei nu bătea decât pentru David Galvin ! Ea beneficia astfel de cea mai bună platoşă. Căci dacă Dominic afla că nu-i aparţinuse niciodată unui bărbat, era pierdută.

Da, pierdută... Dominic ar fi vrut să meargă până la capăt. O dorinţă carnală, în care nu intra nici un sentiment.

Cu opt ani în urmă s-ar fi mulțumit cu asta. Acum, se maturizase. Știa că dragostea fizică nu reprezintă nimic, dacă inima nu participa.

Or, Dominic nu vorbise de sentimente. Doar de dorință...

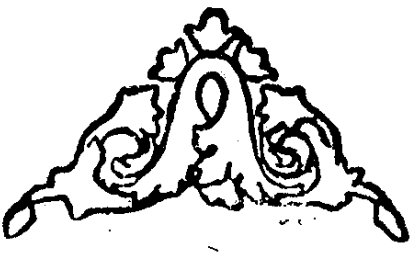

CAPITOLUL 5

Părinții lui Christy se neliniștiră, văzând-o pe fata lor atât de palidă, cu ochii pierduți.

– Îmi pare atât de rău că ți-am răsturnat mașina în șanț, mamă, pretinse ea.

În realitate, șocul accidentului se risipise de multă vreme. Dar, descoperind că dragostea ei pentru Dominic nu murise, simțise un nou șoc. Acesta nu se va estompa așa de ușor cc primul.

Înțelegând că era traumatizată, doamna Marsden evită să-i pună prea multe întrebări.

– Ar trebui să te duci să te odihnești, sugeră ea.

Christy reuși să surâdă.

– Dar tu ești cea bolnavă ! Nu eu...

– Tatăl tău spunea că Dominic părea destul de îngrijorat la telefon.

– Am ieșit din mașină cu bine !

– Fără vreun hematom ?

– Asta n-aș putea să jur. Dar nimic grav, te asigur !

– De ce n-a intrat şi Dominic ? Ştie că este intotdeauna binevenit.

– Păi... cred că este invitat să ia masa la castel.

– Amanda a pus ochii pe el, se pare. Se poate spune că Dominic este un bărbat foarte seducător !

Doamna Marsden făcu o pauză, aşteptând ca fiica ei să fie de părerea ei. Sau să protesteze... Dar Christy rămase tăcută. Era prea obosită moral şi fizic, pentru a discuta despre meritele lui Dominic Savage.

O îmbrăţişase cu atâta pasiune. Era încă emoţionată. Dacă Amanda ar fi fost în locul ei, desigur că nu l-ar fi respins ! Eu am fugit ca o fetiţă speriată ! îşi spuse ea. Nu mă voi maturiza niciodată ?

Suspină. Avusese dreptate să nu-şi lase simţurile să vorbească. Îl iubea prea mult pe Dominic ca să se mulţumească doar cu o scurtă aventură.

În cursul săptămânii următoare Christy nu avu ocazia să-l vadă deloc pe Dominic.

„Este mai bine" se convinse ea.

Zăpada căzuse fără întrerupere timp de douăzeci şi patru de ore. Locuitorii din Setondale evitau să iasă, căci era un frig îngrozitor. Şi părea să nu se mai termine !

Dominic, care venea regulat s-o trateze pe doamna Marsden, îşi încetă brusc vizitele. Con-

fratele lui îl înlocui pe lângă bolnavă și Christy își imagină că Dominic nu mai avea chef s-o întâlnească.

„Este reciproc" își spuse ea.

Trecuse pe curat notele pe care le luase în cursul reuniunii comitetului. Dactilografiat cu grijă, procesul-verbal era acum clasat într-un dosar.

Lady Anthony și maiorul Barnes îi telefonaseră în mai multe rânduri cu privire la organizarea balului mascat.

Trebuia să se gândească să lanseze invitațiile. De îndată ce drumurile deveniră mai practicabile, Christy îl întovărăși pe tatăl ei la Newcastle. În timp ce domnul Marsden se duse la întâlnirile lui de afaceri, tânăra fată comandă la tipografie mai multe sute de invitații. Tipograful îi propuse mai multe modele, de la cel mai simplu, la cel de mare lux. Fiindu-i teamă de reacția Amandei, care-i va critica probabil alegerea, oricare ar fi fost ea, Christy se decise pentru modelul cel mai clasic.

Trebuia să se întâlnească cu tatăl ei într-un restaurant din centrul orașului. Copil fiind, fusese de mai multe ori și păstra o amintire plăcută.

Noul proprietar al localului modificase cu totul decorația. După griul străzii, era atât de plăcut să pătrunzi într-o sală mare cu pereții de culoarea caiselor și cu perdele bleumarin ! Scau-

rele erau și ele bleumarin, iar fețele de masă din olandă de culoarea caiselor, ca și pereții.

Christy admiră grinzile aparente ale acestei case vechi, apoi se apropie de focul care trosnea în marele șemineu de piatră.

Ospătarul-șef veni spre ea surâzând. Se prezentă.

– Maestrul Marsden încă n-a venit, îi spuse el. Vreți să-l așteptați la bar ?

– E o idee bună.

Comandă un gin-tonic și se instală într-un fotoliu confortabil. Când ușa se deschise se gândi că era tatăl ei. Nu era el, ci Dominic și Amanda ! Amanda agățată de brațul lui Dominic, într-un gest posesiv.

Când o văzu pe Christy, Dominic dădu să se retragă. Fața i se posomorî, iar ochii i se întunecară.

„Cel puțin nu-și ascunde sentimentele", gândi ea cu amărăciune.

Ochii i se umplură de lacrimi. Reuși să și le rețină cu greutate. Da, Dominic avea dreptate... Era tot un copil ! La douăzeci și cinci de ani nu se comporta altfel decât la șaptesprezece ani. Nu va ști niciodată să se stăpânească ?

– Ce mică e lumea ! exclamă Amanda și dădu din umeri. Dar în aceste orășele de provincie vrând-nevrând vei întâlni cunoștințe ! adăugă ea cu un oarecare dispreț.

O examină pe Christy de sus până jos.

– Eşti singură ?

– Nu. Îl aştept pe tata. L-am întovărăşit la Newcastle deoarece doream să comand invitaţiile pentru bal...

– Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să mă ocup de ele. Le-aş fi făcut la Londra.

Se strâmbă, în timp ce-şi ridica ochii către cer.

– În sfârşit, este prea târziu, bănuiesc ! suspină ea.

Tonul ei lăsa să se înţeleagă că se aştepta la ceea ce este mai rău...

Christy strânse din dinţi, agasată de vocea superficială şi prea ascuţită a Amandei. Aceasta continuă să peroreze.

– Dominic, dragul meu, mor de sete !

Christy trebui să se stăpânească să nu-i scoată ochii. O detesta pe această femeie... deoarece era geloasă. Intens. Feroce de geloasă.

Dominic nici n-o privea. Continua s-o ignore. Abia dacă-i adresase un semn din cap distrat când intrase.

Întorcând spatele către cele două femei, el se îndreptă spre bar. Amanda se aplecă spre Christy.

– Ce-o să porţi pentru balul mascat ? Am intenţia să fac o nebunie !

– Ah, da ? reuşi să spună Christy cu o voce agasată.

– Da, spuse Amanda, vizibil încântată de ea însăși. Am chef să cumpăr o rochie de seară la un mare croitor. O rochie nemaipomenită.

– Numai atât ? o ironiză Christy.

Dominic revenise cu două pahare. Întinse unul Amandei.

– Gin-tonic, îți place ?

Din nou, Amanda clipi din gene.

– Îmi cunoști atât de bine gusturile ! se extazie ea.

Christy strânse pumnii din ce în ce mai agasată. Cum putea oare Dominic s-o suporte pe această femeie ? Nu vedea cât era de frivolă, înfumurată și stupidă ? „Dar este drăguță, senzuală... și probabil deloc sperioasă !" își spuse tânăra fată cu amărăciune.

– Christy și cu mine vorbeam de rochiile pe care le vom purta pentru balul mascat, spuse Amanda râzând. Mă voi duce la Londra s-o cumpăr pe a mea. Vreau o toaletă de casă mare !

Cu vârful degetelor atinse obrazul lui Dominic.

– Dacă ai veni cu mine ? O mică escapadă... Nu te tentează ? Ai nevoie să-ți schimbi ideile. Lucrezi prea mult.

Christy avu impresia că se sufocă. Se întoarse, încercând să nu mai asculte.

Din fericire, tatăl ei intră tocmai în acel moment.

– Ei, Dominic ! Nu mă așteptam să te văd aici !

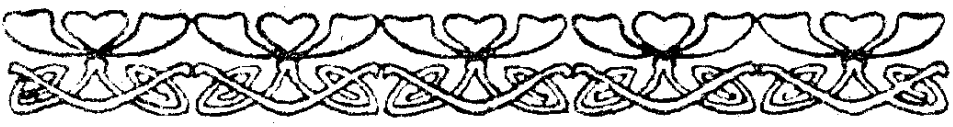

– Aveam câteva afaceri de rezolvat la Newcastle.

– Şi eu l-am întovărăşit ca să-l distrez, adăugă Amanda.

Christy ghici că domnul Marsden îi va propune lui Dominic şi Amandei să vină la masa lor. Îi era peste puteri să-i vadă pe amândoi flirtând încă o oră.

– Mă simt puţin obosită, spuse ea tatălui ei. Dacă asta nu te deranjează, aş prefera să ne întoarcem.

Domnul Marsden o privi surprins. Avu destul tact însă pentru a nu face nici un comentariu.

– Cum vrei tu, draga mea, spuse el simplu.

Şi cu un surâs, adăugă :

– Îţi mărturisesc că prefer să ne înapoiem. Nu-mi place s-o las pe mama ta prea mult singură.

Dominic o fixă pe tânăra fată fără să spună nimic. În ochii lui negri ea citi dispreţ. Ghicise că din nou alegea fuga.

– Un telefon pentru tine, Christy.

Cu inima bătând luă receptorul, aşteptându-se în ciuda oricărei logici să primească un apel de la Dominic. Ca şi când acesta s-ar fi gândit la ea ! Doar Amanda conta pentru el în acest moment...

– Christy ? Aici Meryl...

– Meryl ! Ce surpriză !

– Îmi pare rău că te deranjez, dar am absolută nevoie de tine. David trebuie să plece

la Hollywood peste două zile și este în panică. Nu reușește să găsească partitura de la „Tați și fiice". Credea că este împreună cu celelalte. Dar... nu este !

Suspină.

– Îți dai seama, suntem în plină dramă. Ești singura noastră speranță, Christy...

Fără să vrea, tânăra fată surâse. Își imagina ușor atmosfera care domnea în acest moment la familia Galvin !

David avea câteodată metode ciudate de clasare. Era un artist și noțiunile de ordine îl depășeau. Totuși nu accepta nici o critică privind felul lui de a aranja partiturile.

– Te-ai uitat peste tot ? întrebă Christy.

– Peste tot !

– La litera „T", la litera „F".

– „T" ca tată, „F" ca fată. Bineînțeles.

– Și „E" ?

– „E" ca ce ?

– Ca eroare, spuse Christy, râzând din inimă.

– Nu-ți bate joc de mine ! exclamă Meryl. Te asigur că nu e vesel. Dacă ar fi după mine l-aș clasa pe David în dosarul „M".

– „M" ca ce ?

– Ca monstru.

Redevenind serioasă, ea adăugă :

– Vrei să ne faci un mare serviciu ? Vino pentru două zile la Londra. Vei locui aici...

– Oh, Meryl... nu pot.

Tatăl ei, așezat în spatele biroului, nu părea să asculte această conversație. Totuși ridică capul.

– Nu poți ce ? întrebă el.

Ea acoperi receptorul cu mâna.

– Să mă duc la Londra. Meryl nu reușește să găsească partiturile lui David. Vrea să mă duc la Londra pentru a o ajuta să le găsească.

Domnul Marsden dădu din cap :

– Poți foarte bine să-ți oferi 48 de ore de vacanță, ce naiba ! Vei profita pentru a-ți cumpăra o rochie frumoasă. Vreau ca fata mea să fie cea mai frumoasă la balul mascat !

Vocea lui Meryl se auzi în receptor.

– Mai ești acolo, Christy ?

– Da, desigur...

– Fă-mi un serviciu, te implor ! David este pe cale să înnebunească. Dacă această partitură nu se va găsi, știu ce se va întâmpla !

Făcu o pauză, înainte de a adăuga cu o voce stinsă :

– Și cred că este pe cale de-a avea o nouă legătură !

Biata Meryl ! Înșelată în continuare de un soț prea ușuratic...

Dacă David era ocupat în altă parte, n-o va plictisi pe Christy ! Putea deci să se ducă la soții Galvin fără nici o teamă.

– Meryl, dacă ai într-adevăr nevoie de mine...

– Oh, da !

– În acest caz voi veni.

– Când ?

Mai discutară câteva minute. Când Christy închise, era totul aranjat ; va lua a doua zi trenul pentru Londra. Își va petrece noaptea la prietenii ei și va reveni a treia zi...

Christy nu vroia să deranjeze pe nimeni așa devreme. Dar tatăl ei era deja sculat.

– Inutil să iei un taxi. Te conduc eu la gară.

Îi dădu un dreptunghi de hârtie.

– Apropo, asta este pentru tine...

Surprinsă, ea privi cecul.

– Dar... e vorba de o sumă mare !

– Cu asta îți vei cumpăra o rochie.

– Ești prea generos, papa !

Domnul Marsden surâse.

– Tu trebuie să aperi onoarea Setondale-ului. Doar nu vrei ca o străină să fie vedeta ?

Amanda va fi totuși regina serbării, căci va găsi desigur toaleta cea mai spectaculoasă... Și pentru că Dominic o va însoți.

Christy moțăi tot drumul cuibărită confortabil în colțul unui compartiment de clasa I.

Meryl o aștepta la sosire.

– Oh ! nu trebuia să te deranjezi ! exclamă Christy, îmbrățișând-o afectuos. Probabil c-ai zeci de lucruri de făcut...

– Mii, vrei să spui ! și surâse.

– Dar eram nerăbdătoare să te văd. Am nevoie să plâng pe un umăr prietenos.

– Nu știu ce să spun ! Sunt consternată să...

Meryl o întrerupse.

– Nu trebuie să mă plângi ! protestă ea cu o ridicare din umeri. Dacă rămân cu el o fac pentru că așa am ales.

Închizându-și ochii, ea adăugă ca pentru ea însăși :

– Câteodată mă întreb totuși dacă nu sunt nebună. Sau masochistă... Dar încerc să mă conving că mă iubește încă. În fond...

– Dar te iubește ! o asigură cu forță Christy. Sunt sigură !

– Asta mi-am spus întotdeauna. Acum încep să mă îndoiesc.

Suspină.

– Ah, dacă toate femeile ar fi tot atât de cinstite ca tine ! Din păcate cele mai multe nu au nici cel mai mic scrupul.

În fața figurii mirate a lui Christy, Meryl izbucni în râs.

– Nu sunt oarbă, să știi ! Când ai un soț ca al meu, înveți repede să recunoști rivalele posibile. În ziua când David a început să spună că vrea să-ți ofere o jachetă de blană, am înțeles că se interesa de tine...

– Totuși, această jachetă, tu ești cea care...

– Eu am ales-o, într-adevăr, îi spuse Meryl. Consideram că meriți acest cadou ! Lucrașeși

atât de mult în ultimele luni ale anului ! Merita o mică recompensă...

Privirea i se pierdu în depărtare.

– Nu credeam că vei rezista lui David. Poate fi atât de convingător când vrea ceva !

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Apoi ţi-ai dat demisia şi am înţeles că n-am de ce să mă tem de tine.

Repede îşi şterse ochii.

In sinea ei Christy îl blestema pe David. Cum putea fi atât de crud ? Se felicita acum că-i spusese nu. Nu şi-ar fi iertat-o dacă ar fi făcut-o să sufere pe Meryl.

– Scuză-mă, murmură aceasta din urmă. Sunt foarte nervoasă în acest moment. Dar este destul de normal.

Christy remarcă atunci că prietena ei se îngrăşase puţin şi părea mai puţin vioaie ca de obicei.

– Meryl, eşti...

Tânăra femeie surâse printre lacrimi.

– Da, sunt însărcinată. Ce-o să spună David când va afla ? N-am nici o idee.

– Nu şi-a dat seama încă de nimic ?

– Nu încă...

Incepu să râdă.

– Ieri m-a sfătuit să încep un regim ! „Ai început să te îngraşi, atenţie !" mi-a spus el.

Îşi muşcă buza de jos.

– Prefer să aştept până ne vom instala la Hollywood ca să-l pun la curent. Dacă-i spun

acum că aștept un copil, ar fi în stare să profite de acest pretext pentru a pleca fără mine ! Și știu că separările provizorii se transformă adesea în separări definitive.

Își puse un deget pe buze.

– Sst ! Să nu cumva să mă trădezi.

– Natural. Poți să contezi pe discreția mea.

Meryl își garase mașina într-un parking aproape de gară. Familia Galvin locuia într-o casă vastă și confortabilă la Wimbledon. Circulația era tot atât de intensă la Londra și Meryl, absorbită de drum, rămase tăcută până ajunseră acasă.

– David a plecat în dimineața asta devreme, spuse ea băgând cheia în broască. Probabil că s-a dus să caute puțină reconfortare pe lângă Mirabelle Hastings, ultima cucerire !

– O să se plictisească repede.

– Știu. Încep să cunosc scenariul, nu variază.

Vocea i se asprl.

– M-am săturat ! Răbdarea mea a ajuns la capăt. Mă gândesc din ce în ce mai des să-l părăsesc pe David... Dar oare, momentul este cel mai potrivit ?

– Meryl...

– Să încetăm să mai vorbim despre mine ! Să căutăm mai bine partitura aia.

Se duseră împreună în camera unde lucra David. Un pian mare de concert, supraîncărcat de partituri se afla în fața ferestrei. Un întreg material de înregistrare sofisticat ocupa un perete. Christy se îndreptă drept spre clasoare.

– „Taţii şi fiicele" ar trebui să fie aici !

– M-am uitat pretutindeni, o asigură Meryl obosită.

Îi trebuiră mai mult de două ore ca să găsească faimoasa partitură. Alunecase între dosare şi se găsea în fundul clasorului.

– L-am găsit ! triumfă ea.

Meryl îşi împreună mâinile.

– Eşti extraordinară.

– Spune mai degrabă că sunt obişnuită să caut documente de negăsit. David are un talent cu totul deosebit ca să complice clasarea. Când hârtiile îl incomodează, le pune oriunde.

Meryl se lăsă să cadă într-un fotoliu.

– Probabil că mă blestemi ! Ai fost obligată să faci un astfel de voiaj pentru atât de puţin...

– Trebuia să vin la Londra în orice caz. Am nevoie de o rochie de seară.

– La Setondale este obiceiul să te îmbraci seara ?

– În general nu, spuse Christy râzând. Dar are loc un mare bal mascat pentru Sf. Valentin şi vreau să arăt bine.

– Te înţeleg.

– Acum c-am recuperat partitura, pot să mă duc să colind magazinele.

– Inutil să cumperi o rochie pe care o vei purta o singură dată !

– Dar...

– Mai bine închiriaz-o.

– Unde ?

– La un costumier. Se găsesc toalete fabuloase ! Cele care au fost purtate de mari actrițe, pentru a filma, de exemplu.

– Știu, suspină Christy. Dar nu intră oricine la costumierii care posedă asemenea colecții !

– Te duc eu acolo ! spuse Meryl.

Cu o voce obosită, spuse :

– Să fii soția lui David, prezintă câteodată și avantaje !

Puțin mai târziu Christy se află în fața unei surprinzătoare grămezi de rochii de seară.

„Cu ce s-o reduc pe Amanda la tăcere" ?! se gândi ea cu ironie.

– Cum vă place asta ? le întrebă vânzătoarea. Uluită, Christy contemplă o rochie din saten sidefiu brodată cu perle.

– Parcă-ar fi un tablou din secolul 17 ! murmură ea în final. Corsajul ajustat era profund decoltat în V și fusta foarte largă susținută de multiple jupoane fronsate în talie, s-ar fi potrivit unei regine...

– Cu tenul tău și culoarea părului, asta este cea care ți se potrivește ! o asigură Meryl. Repede ! Încearc-o !

Parcă era făcută pe măsura ei, atât de bine îi venea.

– Nici un retuș de făcut, remarcă asistenta. Christy se încruntă, examinându-și imaginea în oglindă.

– Sunt prea decoltată. Este aproape... indecent !

Meryl izbucni în râs.

– Este stilul acestei rochii, ce naiba ! În acea epocă femeile își arătau sânii fără complexe.

– Crezi ? întrebă Christy sceptică.

– Sunt sigură !

– Mi-ar trebui și o mască...

– Există una asortată la această rochie !

– Într-adevăr ?

– Acest costum a fost utilizat o singură dată, în timpul turnării unui film. Vedeta care îl purta mergea la un bal mascat...

– Ca și mine, exclamă Christy, amuzată de aceste coincidențe.

Masca era și ea din saten sidefiu, rebrodat cu perle.

– Ai aerul unei prințese dintr-un basm cu zâne ! declară Meryl.

Se întoarse către vânzătoare.

– Luăm această rochie. Nu-i așa , Christy ?

– Eu... da.

În timp ce-o împacheta, tânăra fată aruncă o privire celorlalte toalete. Erau din toate epocile !

– Ți-ai petrece ceasuri întregi aici, nu-i așa? o întrebă Meryl.

– Într-adevăr...

Christy plăti locația.

– Nu este ieftin, constată ea la întoarcere.

– Dar este mai ieftină decât o rochie nouă !

David se întorsese. Când Meryl îi văzu maşina în garaj, se încordă. Inima lui Christy se strânse. Ar fi vrut să-şi ajute prietena, dar nu ştia cum să procedeze.

– Ah, iată-te în sfârşit, Meryl, exclamă muzicianul exasperat. Unde ai fost ?

O văzu pe Christy şi vocea i se schimbă.

– Ce surpriză ! Dumneata aici !

Nu încercă s-o mai îmbrăţişeze. Asta însemna că n-o s-o mai sâcâie.

– I-am cerut lui Christy să vină să-mi ajute să găsesc partitura „Taţi şi fiice" explică Meryl.

– Şi...

– Era la fundul clasorului.

David se simţi jenat.

– La... la fundul clasorului ? Nu trebuie să te superi, Meryl... N-am fost prea amabil în ultimul timp. Perspectiva plecării, presupun...

– Într-adevăr, îi tăie ea vorba. Aş fi jurat că Mirabelle Hastings era cauza schimbărilor tale de dispoziţie...

Spunând aceasta îi întoarse spatele şi se închise în bucătărie. David îşi trecu mâna pe frunte cu un aer rătăcit. Era prima dată când Meryl îl ataca pe faţă şi nu-şi revenea încă.

– Nu ştiu ce are, murmură el. N-o mai recunosc !

Christy îl privi fără milă.

– Poate că s-a săturat, simplu.

– S-a săturat ?

– Să aibă un soţ infidel.

Cuvintele îi veniră în mod natural pe buze. Dar regreta deja că le pronunțase. Nu putea să dea lecții nimănui. De ce se comporta ca un judecător ?

David făcu ochii mari.

– Tu... tu crezi că ea bănuiește ceva ?

– A știut întotdeauna, David, spuse Christy, compătimitoare și sarcastică în același timp.

– Dar...

– Până acum ea a ales să ignore... eu... activitățile tale extraconjugale. Dar la un moment dat te plictisești de toate ! În special de un soț prea ușuratic...

Își încrucișă brațele la piept și-l fixă în ochi.

– Știi de ce ți-am rezistat ? În special din cauza lui Meryl. Am preferat să-mi păstrez o prietenă, decât să gust o aventură fără urmări.

David făcu o strâmbătură.

– Deci erai fără iluzii ?

Părea din ce în ce mai rușinat și se simțea prost. Și părea că avansează pe un teren minat... Sinceritatea neobișnuită cu care Meryl, apoi Christy i se adresaseră, îl lăsau vizibil derutat.

– Imaginează-ți puțin că Meryl pleacă ! spuse Christy.

– Ce ?

– Te întorci și ea... nu mai este. Pentru totdeauna ! Care va fi reacția ta ?

David păli. Păru la fel de descumpănit, ca un copil căruia îi iei jucăria preferată pe nedrept.

– Ea... ea nu va pleca. Ce tot vorbești acolo ! protestă el. Meryl este o parte din mine însumi !

O lucire nesigură îi apăru în ochi.

– Christy, îi spuse el cu neliniște. Crezi că va fi capabilă să mă părăsească ? Dar ce voi deveni ?

– Te iubește, îl asigură tânăra fată. Dar orice răbdare are o limită. Și nici dragostea nu durează totuși la infinit !

David părea că se năruie. Descompus, întrebă :

– A găsit pe altcineva ? O să mă părăsească ? Închise ochii.

– În ultimul timp s-a schimbat mult.

Își trecu mâna prin păr.

– Da, s-a schimbat mult ! repetă el disperat.

– Nu mi-a făcut confidențe, pretinse Christy, dar îmi dau seama că nu este fericită.

– Meryl ? Nu este fericită ? strigă el jignit.

Dacă Christy n-ar fi ținut la prietena ei atât, ar fi izbucnit în râs. Reacția lui David i se părea uimitoare.

Dar spusese destul. Meryl va fi probabil furioasă că s-a amestecat în toate astea. Nu avea decât o singură scuză : vroia s-o vadă pe prietena ei surâzând din nou. Doar pentru asta își permisese să vorbească pe șleau !

Cu ușurare, își dădu seama că David nu se mai interesa de ea. Redeveneau simpli prieteni... Prefera acest lucru !

Seara David insistă pentru ca Meryl să-l însoțească la teatru. Aceasta refuză cu fermitate.

David nu era obișnuit să fie astfel refuzat și părea din ce în ce mai dezorientat.

După plecarea lui, Meryl găsi de cuviință să se justifice față de Christy.

– Un refuz din când în când îi va face bine.

Își strânse pumnii.

– M-am săturat să joc doar rolurile secunde. Îi dădură lacrimile. Oh, Christy ! Crezi că trebuie să mă agăț astfel ? M-am săturat să lupt.

– Este un bărbat ușuratic și poate nu se va schimba niciodată. Totuși, te iubește, Meryl.

– Nu sunt atât de sigură.

– Să-i fi văzut expresia când i-am lăsat să înțeleagă c-ai putea să-l părăsești !

Ochii lui Meryl se măriră.

– I-ai spus asta ?

– Da. Nu se gândise niciodată la o asemenea posibilitate !

– Mi-ai dat o idee. Dacă l-aș face gelos ?

Dădu din cap.

– Va fi o lecție bună ! Dar nu imediat... După nașterea copilului...

David se întoarse foarte devreme în seara aceea. Nu așteptase nici măcar sfârșitul primului act pentru a pleca !

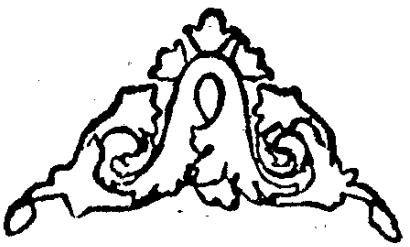

CAPITOLUL 6

— Meryl nu avea de ce să se neliniștească, o să prinzi trenul ! o asigură David.

Își gară mașina Ferrari în fața unui panou cu interdicție de a staționa și o ajută pe Christy să iasă din mașina joasă.

— Hai, un efort ! glumi el. Ce se întâmplă ? Te-ai transformat într-o statuie de sare ?

Înghețată, tânăra fată îl privea pe Dominic plătind un taxi la câțiva metri mai încolo. Simțindu-se observat, Dominic se întoarse și o zări.

Privirea lui aspră, dispreţuitoare, trecu de la ea la David. Chiar în acel moment, acesta din urmă o sărută pe buze.

— Trezește-te, Frumoaso din pădurea adormită !

Această sărutare nu însemna absolut nimic. David iubea femeile și avea obiceiul să le înconjoare cu atenții câteodată excesive. Acest lucru făcea parte din caracterul lui, din felul lui de viață. Dacă Meryl ar fi fost acolo, n-ar fi fost deloc șocată, cunoscând exuberanța soțului ei.

Când Christy se întoarse din nou către taxi-ul care-l adusese pe Dominic la gară, văzu că acesta din urmă dispăruse.

Se hotărî în sfârșit să iasă din mașină. David ținu s-o însoțească până la tren. Îi întinse cutia conținând rochia din saten sidefiu. Și o sărută o ultimă oară, pe obraji, de data asta!

– Drum bun! Și pe curând, sper... Când vom fi în Statele Unite trebuie să vii să ne vezi!

Trenul pleca curând și Christy nu prelungi rămas-bunul. Se urcă într-un compartiment de clasa I gol. Dominic rămânea invizibil. Și unde era Amanda? Nu trebuia să se ducă la Londra cu ea? Se înroși violent gândindu-se la interpretarea pe care probabil o dăduse sărutării lui David.

Suspină. Trenul plecă și se întoarse spre fereastră, lăsându-și privirea să-i rătăcească pe zidurile gri.

Cineva se așeză alături de ea. Cu coada ochiului observă o manșetă de cămașă imaculată, o mână bronzată, un ceas din aur extraplat. Inima îi făcu un salt în piept.

– Dominic!

El o privi fără blândețe.

– Visai?

Christy reuși să surâdă.

– Da, visam...

– La amantul tău?

Tresări. Fără a aștepta confirmarea, el spuse cu o anume amărăciune:

– Oamenii sunt creaturi curioase. Cât de rău te cunoșteam ! Jurasem că n-o să accepți niciodată să ai o legătură cu un bărbat însurat.

Christy era prea mândră pentru a protesta. Se mulțumi să ridice din umeri.

– Îți faci anumite idei despre oameni...

– Într-adevăr !

Îi arătă cutia cu fundă în care se găsea rochia din saten, așezată între mai multe rânduri de hârtii de mătase.

– Încă un cadou ? Mai întâi o jachetă de blană, apoi ce ? O rochie de seară pentru balul de la Sf. Valentin ? ghici el.

Ea se încordă.

– Crezi că bărbatul pe care-l iubesc cumpără astfel timpul pe care i-l acord ? îi răspunse ea cu mândrie...

Brusc se ridică și vru să se mute în alt compartiment. Dominic o împiedică.

– Lasă-mă să trec ! ceru ea.

– De ce ?

– Pentru că eu... oh, eu...

Dominic făcu un gest agasat...

– Rămâi aici ! Nu te mai copilări, te rog.

Convinsă, își reluă locul.

– Mașina mea se află la gara din Newcastle, îi explică el. Și-am promis să trec s-o văd pe mama ta îndată ce mă întorc. Ar găsi bizar să nu te aduc cu mașina.

– În acest caz, nu-mi rămâne decât să îndur compania ta, spuse ea fără entuziasm...

– Mereu încântătoare !

– Unde este Amanda ? îl întrebă ea.

– Rămâne la Londra unde are intenţia să-şi petreacă câteva zile.

– Şi te-a lăsat să pleci singur ?

În loc să se supere, Dominic izbucni în râs.

– Oare eşti geloasă, Christy ? întrebă el.

Fără a răspunde, ea se întoarse din nou spre fereastră. Puţin câte puţin, mişcarea trenului îi potoli nervii încordaţi. Christy se decontractă, închise ochii şi căzu într-un somn fără vise.

Vocea lui Dominic fu cea care o trezi.

– Ajungem, Christy.

Dezorientată, deschise ochii. Îi trebuiră câteva momente să-şi dea seama unde se afla.

– Dar am dormit ! exclamă ea.

Pe umărul lui Dominic... Faţa ei era foarte apropiată de a lui. Fascinată, îi contemplă ochii gri care ştiau atât de bine să-şi schimbe culoarea de la argintiu la negru... În acel moment erau foarte clari.

O tăcere aproape palpabilă se lăsă în timp ce, cu inima bătând nebuneşte, o cuprinse o tulburare neaşteptată.

Buzele senzuale ale lui Dominic se destinseră într-un surâs.

– Ajungem în curând la Newcastle. Ai avut vise plăcute ?

Avea oare intenţia s-o sâcâie din nou ? Vroia să-l facă să creadă că săgeţile lui n-o atingeau. Era fals. Fiecare dintre ele o rănea.

Dominic râse dur.

– Dificil, nu-i așa ? aruncă el.

– Ce este dificil ?

Dominic suspină.

– Să ne comportăm ca niște simple relații.

– De ce ?

El ridică din umeri.

– De ce, în adevăr, spuse el ca un ecou.

Trenul intra în gară. Dominic luă bagajele fetei. Nu-i mai rămânea decât să-l urmeze. Parcurseră drumul până la Setondale fără să schimbe nici un cuvânt. Doar când ajunseră aproape de casa familiei Marsden, Dominic luă cuvântul :

– Mă duc imediat s-o văd pe mama ta.

Aceasta fu încântată când îi văzu pe amândoi intrând în cameră.

– Oh, ați călătorit împreună ? Deci v-ați întâlnit la Londra ?

– La gară, explică Christy. În momentul plecării trenului.

– Cum ți-ai petrecut sejurul, draga mea ?

– Foarte bine.

– Ai găsit partitura care lipsea ?

– Da, ea era pur și simplu ascunsă între dosare.

– Ce face Meryl ?

Christy vorbise deseori mamei sale despre soția patronului. Nu vru să răspundă la această întrebare destul de obișnuită.

Dominic își scosese haina și se aplecă asupra bolnavei. Sub fina cămașă de mătase i se profilau mușchii.

Cu gâtul uscat, cu inima bătându-i nebunește, tânăra fată era incapabilă să-și ia ochii de la această siluetă solidă și elegantă de sportiv.

– Ce face Meryl ? insistă doamna Marsden.

– Ea... este însărcinată.

Dominic se întoarse brusc și-și fixă privirea asupra el. O privire în care ea nu citi decât o condamnare fără apel.

Dominic trebui să facă turul patului cu stetoscopul în mână. Timp de o secundă se opri lângă Christy.

– Și cu toate astea, continui să-l vezi ? murmură el cu dezgust...

– N-ai de ce să-mi dai lecții, i-o întoarse ea cu vocea joasă.

– Ce tot șușotiți voi ? întrebă doamna Marsden, cu o bună dispoziție.

Biata femeie era departe de a-și imagina conținutul replicilor acre schimbate la piciorul patului ei. Domnul Marsden sosi în acel moment și conversația luă o altă întorsătură.

– Cum merge bolnava ? se interesă el jovial.

– Din ce în ce mai bine, îl asigură Dominic.

– Pentru că sunt bine îngrijită, spuse doamna Marsden surâzând. Un medic competent, un soț devotat, o fată iubitoare. Ce să-ți dorești mai mult ?

– Dominic, aş vrea să-ţi cer un serviciu.

– Vă ascult...

– Accepţi s-o conduci pe Christy la castel, în seara balului şi s-o readuci, desigur ?

Tânăra fată tresări.

– Dar...

Cu un gest mama ei o întrerupse.

– Soţul meu nu vrea să asiste. Pretinde că fără mine nu este în stare să se distreze. Preferă să rămână la căpătâiul meu. Christy nu este cea mai expertă şoferiţă ! Nu pot uita c-a reuşit să-mi bage maşina în şanţ. Dacă s-ar duce singură la castel aş fi foarte neliniştită. Cu atât mai mult cu cât drumurile nu sunt încă practicabile. Este mereu zăpadă şi gheţuş ! Mă îndoiesc că timpul o să se îmbunătăţească până la Sf. Valentin !

– Mamă, dar nu vreau să-l deranjez pe Dominic, spuse Christy. Voi chema un taxi. Va fi cea mai bună soluţie, căci...

Dominic o întrerupse.

– Voi fi foarte fericit s-o însoţesc pe Christy la bal, declară el. Aveam de altfel intenţia să i-o propun.

„Mincinos" ! se gândi tânăra fată.

Nu îndrăzni să-l acuze cu voce tare. Nu în faţa părinţilor ei... Fie, Dominic o va escorta la castel. Dar odată ajunşi acolo, el o va însoţi pe Amanda ca o umbră...

– Vreau să-ți văd rochia, spuse doamna Marsden. Te rog, Christy ! Du-te s-o încerci pentru mine...

Dominic plecase demult. Domnul Marsden se dusese la birou și tânăra fată rămăsese singură cu mama ei.

Îi descrisese toaleta pe care o închiriase la Londra. Și curiozitatea doamnei Marsden era așa de mare încât nu vroia să mai aștepte până în ziua balului.

Christy se duse în camera ei și îmbrăcă somptuoasa toaletă din saten sidefiu pe care o pusese deja în șifonier.

Se duse apoi să se învârtă în fața patului mamei ei.

– Ce spui ?

Doamna Marsden rămase mută de uimire.

– Nu-ți place ? o întrebă Christy malițioasă.

– Oh, spuse în sfârșit mama ei. Ești pur și simplu divină ! N-am văzut niciodată o rochie atât de frumoasă. Ce minunăție !

– Am și o mască asortată.

Christy și-o puse.

– Mă recunoști ? glumi ea...

Mama ei își împreună mâinile.

– Aceste perle, acest saten... ce strălucire ! Este într-adevăr o toaletă de închiriat ? Parc-ar fi făcută pentru tine...

– Grație lui Meryl am putut s-o închiriez. Ea intră pretutindeni.

– Decl, așteaptă un copil ? Este mulțumită ?

– Da.

Pentru prima oară Christy evocă în fața mamei ei neînțelegerile dintre David și Meryl. Acum când știa că David nu se mai gândea la ea, putea vorbi despre el liber.

Doamna Marsden dădu din cap.

– Artiștii sunt oameni aparte. David Galvin pare să aibă multă personalitate... Dar am impresia că se comportă câteodată ca un copil răsfățat.

– Așa și este, o asigură Christy.

– Tatăl tău n-a fost niciodată așa... Iar în ceea ce-l privește pe Dominic, care și el este foarte seducător și cu multă personalitate, nu-l cred atât de copilăros încât să se gândească s-o ia pe urmele lui David Galvin. Dacă Dominic se îndrăgostește, va fi pentru totdeauna ! Soția lui va putea avea totală încredere în el.

Christy inspiră profund. Sosise clipa. Trebuia să distrugă visele mamei ei. Doamna Marsden ar fi vrut s-o vadă devenind soția lui Dominic, știa acest lucru. Dar nu putea fi vorba de așa ceva !

Pe un ton ușor, spuse :

– In acest caz Amanda are mult noroc.

Se lăsă o tăcere grea. Christy nu îndrăzni să se uite la mama ei. Aceasta spuse în sfârșit :

– Oh, Dumnezeule ! ești sigură ?

Tânăra fată reuși să surâdă.

– Da.

– Știu cât îl iubești Christy, și mă gândeam că...

Suspină.

– Da ! Sunt consternată ! Și nu știu ce să mai spun... Speram că de data asta, acum că amândoi sunteți adulți...

Incapabilă s-o mai asculte, Christy ieși din cameră fugind. Se aruncă pe pat și începu să plângă. La douăzeci și cinci de ani se comporta în continuare ca o adolescentă. Când va crește oare ? Când va înțelege că plânsul nu era o soluție ?

Abia spre sfârșitul după-amiezii își regăsi puțin stăpânirea de sine... Își spălă fața cu apă rece și se întoarse lângă mama el. Aceasta evită cu grijă să-i vorbească despre Dominic.

– Acum povestește-mi călătoria ta la Londra în amănunt, ceru ea.

Prefăcându-se entuziasmată, ceea ce era departe de realitate, Christy se execută.

Două zile mai târziu comitetul se reuni la Dominic. Christy se duse cu tatăl el. Promisese să facă toate procesele verbale a tuturor ședințelor.

De data asta, ședința dură mai puțin decât prima. Fondurile începuseră să curgă și în curând, cele două case vor putea fi achiziționate și transformate în clinică.

Când ceilalți își luară rămas bun, Christy făcu în așa fel încât să rămână singură cu Dominic în biroul acestuia.

– Pentru balul de la Sf. Valentin nu este nevoie să te deranjezi ! declară ea.

– Nu înțeleg.

– Nu veni să mă iei. Prefer...

– ...să fii însoțită de amantul tău ? Un om însurat ? termină Dominic în locul ei. Cere-i deci să vină la bal ! spuse el. Mă îndoiesc însă că-și va părăsi soția. Oamenii necredincioși sunt gata să se distreze, cu condiția ca micile lor distracții paralele să nu le tulbure viața bine organizată.

Apoi, adăugă cu duritate :

– Nu este nici o speranță. Încă n-ai înțeles ?

Christy își strânse pumnii.

– Nu ți-am cerut părerea !

– Nu, dar îmi face plăcere să ți-o dau. Sunt un bun sfătuitor, să știi !

– Dominic !

– Pentru balul de la Sf. Valentin, este inutil să mai discutăm. Voi veni să te iau și te voi conduce înapoi.

Vocea domnului Marsden se făcu auzită la intrare.

– Christy ! strigă el.

Dominic deschise ușa.

– Du-te...

Ezită, ar fi vrut să plece, dar să și continue discuția. În acest moment se auzi soneria telefonului și Dominic ridică receptorul.

– Alo ! Amanda ! Sunt bucuros să-ți aud vocea... Desigur că mi-ai lipsit !

Copleşită de furie şi gelozie, Christy îi întoarse spatele şi plecă.

La sfârşitul săptămânii, maiorul Barnes telefonă tinerei fete.

– Trebuie să punem la punct ultimele detalii privind balul. V-ar deranja să treceţi pe la mine ?

– Deloc. Când doriţi să vin ?

– În această după-amiază.

– Foarte bine.

Vechiul ofiţer al armatelor din Indii locuia într-o casă drăguţă. Ordonaţa lui, care-l urmase în toţi aceşti ani, îi ţinea loc acum de bucătar şi valet. O femeie din sat venea în fiecare dimineaţă să se ocupe de menaj.

Christy fu destul de surprinsă să găsească un interior auster. Te-ai fi putut crede într-o cazarmă. Reîntors de mult la viaţa civilă, maiorul şi ordonanţa duceau o existenţă condusă după regulile militare.

Asprimea celor doi vechi soldaţi provoca indulgenţa amuzată a locuitorilor din Setondale.

Un portret care-l reprezenta pe tatăl maiorului era agăţat deasupra şemineului din salon. Christy îl examină şi găsi că asemănarea dintre cei doi bărbaţi era frapantă.

– Îmi adoram tatăl, îi spuse maiorul. Era un om cinstit şi drept. Un om de mare clasă... Ca pentru el, adăugă cu o jumătate de voce :

– Chiar dacă unii îl priveau de sus.

Christy nu îndrăzni să ceară explicații. Totuși îi era greu să înțeleagă această remarcă. Într-adevăr, cine-l putea privi de sus pe maiorul Barnes sau pe tatăl lui ? Ambii erau de familie bună și ea nu auzise niciodată vorbindu-se decât de bine despre ei.

Bătrânul ofițer luă lista pe care o pregătise.

– La lucru !

Amuzată, tânăra își dădu seama că-și clasase întrebările în ordine alfabetică. Trecură totul în revistă. Majoritatea punctelor de detaliu fură tratate rapid. Maiorul își drese glasul.

– Acum să vorbim despre balul propriu-zis...

Părea încurcat. Dar era imposibil ! Bărbații ca el nu simțeau niciodată nici cea mai mică jenă.

– Va trebui să dai instrucțiuni orchestrei, continuă el. Nu știu care sunt intențiile tale, Christy, dar... eu, dar după părerea mea ar trebui prevăzute și valsuri și tangouri. Nu numai muzică modernă pentru tineri !

Christy își reținu un surâs.

– S-a aranjat deja, îl asigură ea. Va fi muzică pentru toate gusturile și sper că cei tineri și cei mai puțin tineri vor fi mulțumiți ! Muzicanții nu vor să fie plătiți ! Asta va fi contribuția lor la construcția clinicii, mi-au spus.

– Perfect, repetă maiorul. Apoi schimbă subiectul conversației.

– Ai văzut sala de bal a castelului ?

– Încă nu

– Te duc acolo !

– Dar credeţi că Lady Anthony...

– Lady Anthony aşteaptă vizita ta. I-am telefonat şi i-am propus să te aduc.

Christy se miră în sinea ei că duşmani declaraţi ca ei, rămânea totuşi în legătură. Bineînţeles că nu făcu nici un comentariu. La Setondale toată lumea se distra pe seama duşmăniei feroce între bătrâna castelană şi bătrânul militar.

Maiorul o conduse la castel în maşina lui, Daimler. Această maşină veche era acum o piesă de muzeu. Ordonanţa o ţinea într-o perfectă stare de mers şi în fiecare dimineaţă îi lustruia cu grijă caroseria.

Castelul – la origine o fortăreaţă medievală – se mărise în cursul secolelor. Rezultase un amestec de stiluri, acordându-se mai mult sau mai puţin armonios. Interiorul acestei vaste locuinţe fusese în întregime refăcut la sfârşitul secolului al optsprezecelea.

– Doamna vă aşteaptă în sala de bal, îl anunţă majordomul. În urma lui, urcară o scară dublă impresionantă şi pătrunseră într-o cameră imensă cu plafonul aurit.

Lady Anthony nu se vedea.

– Mă duc s-o anunţ pe doamna, promise majordomul.

Dispăru. Maiorul Barnes examină vasta sală cu un aer critic. Un soare palid de iarnă lu-

mina şi scotea în evidenţă defectele. Plăci umede, crăpături pe ziduri, oglinzi şterse...

– Ce păcat ! suspină el. Îmi aduc aminte de marele bal ce s-a dat aici în anul în care am împlinit douăzeci-şi unu de ani.

Maiorul închise ochii.

– Mi se pare că simt încă parfumul gardeniilor care împodobeau sala. Era luminată de lustre de cristal şi... Ronald avea şi el douăzeci şi unu de ani. A murit la începutul războiului, reluă el după o lungă tăcere...

– Ronald ? întrebă Christy.

– Soţul Celiei... Adică vreau să spun, soţul Lady-ei Anthony.

Când se întoarse acasă, Christy urcă să-şi vadă mama.

– Maiorul Barnes m-a dus să vizitez sala de bal. Nu prea este în stare bună !

Suspină.

– Dar noaptea, cu luminl dispuse avantajos, se va observa mai puţin...

Şi-l povesti apoi mamei sale despre cele câteva aluzii făcute de bătrânul militar în privinţa Lady-ei Anthony.

– Ştiai că este văduvă de la începutul războlului ?

– Da. Nu avea douăzecl de ani când a trebuit să îmbrace voalul negru care era purtat în acea epocă. Biata Lady Anthony ! Era unica fiică

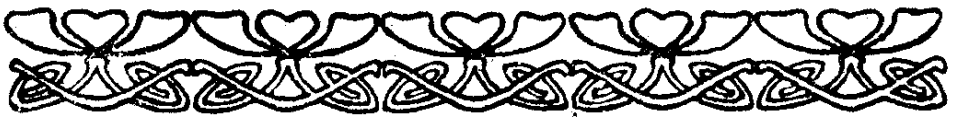

și tatăl ei, care nu vroia să i se stingă titlul, o obligase să se căsătorească cu un văr.

– Îl iubea ?

Doamna Marsden surâse.

– Cine știe ? Nu mie trebuie să-mi pui această întrebare... Tânăra fată se înroși. Desigur că nu avea s-o întrebe pe Lady Anthony despre acest subiect !

– Toată lumea debordează de bunăvoință, declară ea. Fiecare ține să participe la bufet, chiar maiorul Barnes.

Doamna Marsden își ridică sprâncenele.

– O să pregătească fursecuri și sandvișuri ?

Christy izbucni în râs.

– Nu, dar a promis să trimită somon afumat.

Bătrânul maior era un fanatic al pescuitului, ducându-se de mai multe ori pe an în Scoția pentru a-și practica sportul favorit. Revenea cu kilograme de somon. Avea reputația că-și stochează peștele prins în congelator și că nu făcea decât rareori cadouri.

– Trebuie să ne gândim la o decorare florală, spuse deodată doamna Marsden.

– Desigur ! Am luat deja legătura cu floreasa !

Christy se uită la ceas.

– Oh, este deja târziu. Trebuie să pregătesc masa.

– Este curios, Dominic n-a venit încă, remarcă doamna Marsden. Exact în acel moment telefonul sună și Christy se duse să răspundă.

Era cabinetul medical.

– Doctorul Savage este reținut la spital, îi aduse la cunoștință asistenta. A avut loc un accident pe șosea, nu departe de Setondale, din cauza ghețușului. Doctorul Savage a fost obligat să practice de urgență mai multe operații.

Christy îi mulțumi și se duse s-o prevină pe mama ei.

– Aparent, nu trebuie contat pe vizita lui Dominic astăzi. Urgențele au prioritate !

Doamna Marsden aruncă o privire spre fereastră, unde flori de gheață acoperau geamurile.

– Se face din ce în ce mai frig. Este într-adevăr periculos să conduci mașina.

Christy se mulțumi să dea din cap.

– Știu, murmură ea. De ce a revenit oare Dominic la Setondale ? E de neînțeles. Un chirurg renumit ca el...

– Îi place această regiune. S-a născut aici, aici a crescut. Se simte la el acasă.

– Mă întreb dacă Amanda va fi capabilă să se adapteze la viața de provincie, spuse Christy. Mă îndoiesc ! adăugă ea cu o mică strâmbătură.

Fiecare roman din colecţiile „EL şi EA" şi „ROMANTIC" vă va lăsa inima copleşită de tandreţe şi ochii plini de soare. Încrederea, elanul şi buna dispoziţie pe care le veţi câştiga citindu-le, le veţi dărui şi tuturor celor din preajma dumneavoastră !

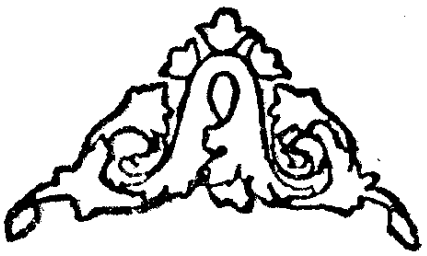

CAPITOLUL 7

Cu două zile înaintea balului începu să ningă. Repede, pojghița albă atinse câțiva centimetri grosime și Christy începu să se neliniștească.

– Nimeni nu va îndrăzni să pornească la drum !

Mama ei o liniști.

– Oamenii din regiune sunt obișnuiți cu timpul rău. Trebuie să fie mult mai rău pentru a-i împiedica să iasă. Vor fi toți aici, vei vedea.

Fața i se posomori.

– În afară de mine ! mormăi ea cu jumătate de glas. Voi fi singura care nu merge la bal... Nu este drept !

Se săturase să stea în cameră. Dominic pretindea că e semn bun. Totuși n-o autorizase încă să se scoale.

– Nu, nu este drept ! repetă doamna Marsden cu un aer supărat.

La drept vorbind, nu balul propriu-zis îl regreta. Era decepționată că nu putuse să participe la organizare. Dacă ar fi fost sănătoasă, ea ar fi fost prima care s-ar fi zbătut pentru succesul acestei sărbători.

Bineînțeles, tema Sf. Valentin rămânea tema seratei. Deserturile vor fi în formă de inimă. Și se hotărî alegerea celei mai tandre dintre culori pentru decorarea sălii : pe un fond alb, roz și argint.

„Voi fi în armonie cu decorul" își spunea Christy, aflând de această hotărâre.

Meryl îi telefonă și-i anunță livrarea iminentă a unei sute de baloane argintate.

– În formă de inimă, bineînțeles, spuse ea într-un hohot de râs.

Părea într-o dispoziție atât de bună, încât Christy nu ezită s-o întrebe cum stăteau lucrurile pentru ea și David.

– Perfect ! o asigură Meryl. Știe acum că va deveni tată.

– Care a fost reacția lui ?

– Este nebun de bucurie.

Râsul ei răsună din nou.

– Dar mă tratează ca și cum aș fi devenit un porțelan prețios !

– Și te plângi ?

– Nu... admise Meryl redevenind serioasă.

Schimbă apoi subiectul conversației.

– Ne bazăm pe tine ca să fii nașa primului copil !

– Cu plăcere.

Mai discutară câteva minute, apoi Christy închise după ce promise să se ducă vara viitoare la Hollywood.

– Am întâlnire în această după-amiază cu florăreasa la castel, îi spuse Christy mamei sale.

– Şi cum te vei duce ?

Zăpada încetase să cadă, dar pentru o şoferiţă atât de neexperimentată ca tânăra fată, nu era prudent s-o pornească la drum.

– Nu te nelinişti ! o asigură ea cu un surâs. Voi chema un taxi.

Şi maliţioasă, spuse :

– Acum că Renault-ul tău a revenit la garaj, ca nou, n-aş vrea să-l lovesc încă o dată.

La începutul după-amiezii telefonă la staţia de taxiuri. Peste un sfert de oră maşina o duse la castel. Christy înmărmuri, văzând BMW-ul lui Dominic precedându-i pe alee, conducând la impozanta locuinţă.

Ce caută el la Lady Anthony ?

„Desigur, nu pe ea vrea s-o vadă !" se gândi tânăra fată cu amărăciune.

După ce şi-a achitat cursa se hotărî să iasă din maşină.

Dominic veni în întâmpinarea ei. Vântul iernii îi zburlea părul. Fără un surâs, Dominic o privi. Se abţinu să nu i se precipite în braţe.

– Bună ziua ! spuse ea.

El nu răspunse. Continua s-o examineze încruntat.

– Eşti foarte palidă, declară el în sfârşit. Eşti bolnavă ? Rar se simţise atât de vulnerabilă ca în acel moment, în faţa peronului de gheaţă. măturat de rafalele glaciale.

– Mă simt foarte bine, îl asigurase.

– Nu prea ai aerul !

El o privi cu dispreț.

– Nici nu-i de mirare. Te torturezi !

– Eu... Dar...

– Calvarul amantei ! îi spuse el, sarcastic.

Șocată, ea ridică spre el ochii imenși, îndurerați.

– Oh, Christy ! exclamă el vizibil afectat de expresia ei îngrijorată.

Vocea lui se aspri.

– Te vei îmbolnăvi ! Merită oare ? De ce nu te retragi ?

Nu avu timp să răspundă. Amanda apăru în capul scărilor, radioasă, într-o rochie de jerseu de mătase, care-i sublinia fiecare curbă a siluetei ei voluptuoase.

Florăreasa veni și ea și toată lumea se duse în sala de bal. Lady Anthony se afla deja acolo. Organizarea acestei serate părea să-i fi trezit din nou amintirile.

– Ultimul bal care a avut loc aici a fost cu ocazia celor douăzeci și unu de ani ai soțului meu.

Ochii ei fixau, fără să-l vadă, un punct îndepărtat.

– A murit câteva zile mai târziu... În Franța, în cursul unei lupte care a costat viața a sute de soldați.

Christy dădu din cap.

– Da, sunt la curent. Maiorul Barnes mi-a vorbit de acest tragic eveniment.

Figura bătrânei doamne se crispă.

– Tatăl meu i-a interzis să mai vină la castel.

– Maiorului Barnes ? se miră tânăra fată. Dar de ce ? S-au certat ?

– Dacă poți spune așa...

Lady Anthony ridică din umeri.

– În orice caz, nu suntem aici pentru a scormoni vechile povești !

Surâse trist.

– Trebuie să alegem decorația floral ă, dacă am înțeles bine... Amanda o privi de sus pe florăreasa din Setondale. Cu un aer înțepat, ea declară :

– Când mama mea dă recepții la Londra, ea apelează întotdeauna la Moyses Stevens.

Era vorba de florarul cel mai cunoscut al capitalei britanice. Când era asistenta lui David Galvin, Christy avusese ocazia de două sau trei ori să trateze cu el

Jenată de lipsa de tact a Amandei, se întrebă ce să-i spună florăresei. Dar aceasta din urmă nu părea deloc a fi jignită.

– Moyses Stevens este cel mai bun, asigură ea. Acum câțiva ani am urmat o serie de cursuri cu el. Am învățat multe !

Lui Christy îi veni să bată din palme. De data asta Amanda părea să nu mai aibă argumente.

– Florile sunt foarte scumpe în această epocă a anului, declară florăreasa. Sper să reușesc cu

verdeață și cu minimum de flori proaspete. Roz și albe, bineînțeles.

Ea se apropie de o oglindă ștearsă și sugeră s-o încadreze cu o ghirlandă.

– Ce idee bună ! exclamă lady Anthony. Chiar Amanda păru impresionată de sugestiile originale ale celei pe care o considera o florăreasă de provincie.

Când totul fu hotărât, Christy se gândi la întoarcere.

– Pot telefona ca să comand un taxi ? ceru ea lui lady Anthony.

– Este inutil, interveni Dominic. Sunt cu mașina și te conduc.

– Nu ! strigă Amanda. Te oprim la masă, Dominic.

– Sunt dezolat, sunt deja prins, răspunse el pe un ton ce nu admitea nici o replică. Am promis să iau masa cu maiorul Barnes.

– Anulează !

– Nu pot. Bietul om este atât de singur. În unele clipe îmi face milă.

Dominic o privea pe lady Anthony când vorbea și timp de o secundă o idee încolți în mintea lui Christy. Maiorul Barnes și lady Anthony au trăit oare o poveste de dragoste, odinioară ? „Ridicol, se gândi ea. Îmi las imaginația prea mult să-mi zboare..."

Cu voce tare, ea declară :

– Pot foarte bine să iau un taxi. Nu-i nevoie să...

Dominic o întrerupse :

– Te conduc !

Își luară rămas bun și ieșiră împreună. Christy luă loc în BMW. Scaunele din piele emanau un miros deosebit care se amesteca cu cel al apei de toaletă a lui Dominic. O tulburare infinită puse stăpânire pe ea. Erau atât de aproape unul de celălalt în acest loc închis și strâmt. Ar fi vrut să-l apuce de mână pe Dominic, să se sprijine pe umărul lui, să...

Strângând din dinți, ea se forță să-și schimbe cursul gândurilor.

– Încă nu ți-am mulțumit, declară deodată Dominic.

– Pentru ce ?

– Ai muncit mult ca să pregătești acest bal.

Christy ridică din umeri, indiferentă.

– Nu trebuie să-mi mulțumești. Ceea ce am făcut nu era pentru tine personal...

După această replică, el nu mai căută alte subiecte de conversație. Christy căuta să se convingă că era mai bine așa.

Ziua balului sosi în sfârșit. În principiu totul era gata și tânăra fată nu mai trebui decât să se facă frumoasă.

În realitate ea ar fi preferat să nu asiste la această sărbătoare și să-i vadă pe Dominic și Amanda dansând împreună. Cum va putea suporta acest lucru fără să urle de disperare și

gelozie? Această seară reprezenta pentru ea mai mult un supliciu decât o plăcere. Se încordă.

– Încetează să te mai gândești la ei ! își impuse ea, cu vocea pe jumătate.

Știa că între Dominic și ea nimic nu era posibil. Atunci de ce se tortura astfel ? De ce se lăsa devorată de gelozie ?

Cu un suspin, își contemplă imaginea în oglinda din baie. Fusese la coafor la prânz și ieșise cu o pădure de bucle nedisciplinate. Această coafură se potrivea cu rochia ei, era sigur. Dar nu se simțea totuși ea însăși.

Făcu un duș, având grijă să nu-și ude părul, apoi se parfumă.

– Mă întreb de ce fac toate aceste eforturi? bombăni ea. Nimeni nu se va uita la ea, iar Dominic mai puțin decât oricare altul. Atunci de ce să mă căznesc să mă machiez, să... Își mușcă buza de jos. Un incident uitat îi reveni în memorie în mod brusc.

Era... cu mulți ani în urmă, se dusese la piscină cu Dominic. Cât de tulburată fusese văzându-l pe Dominic revenind pe marginea bazinului cu un costum negru, care-i punea în relief șoldurile strâmte și lățimea umerilor. Cu respirația tăiată ea îl văzuse apropiindu-se, incapabilă să poată scoate vreun sunet.

Soarele făcea să scânteieze apa albastră și mirosul ierbii tăiate proaspăt ajungea până la ei. Era un timp minunat în acea după-amiază de iulie.

În glumă, Dominic o trăsese de păr.

– Ce ți se întâmplă ? Ai un aer ciudat.

Inima îi bătea nebunește și rămăsese împietrită pe loc, cu ochii măriți, cu buzele întredeschise. În acel moment nu știa că-l iubea...

Reveni brusc la clipa prezentă și gâtul i se uscă.

– Dominic... spuse ea încet.

Îi dădură lacrimile. Repede, le șterse și continuă să se machieze. Apoi se îmbrăcă... Avea acum ocazia să poarte lenjeria de saten pe care mama ei i-o oferise de Crăciun !

Decolteul rochiei o împiedica să-și pună un sutien. Își închise fermoarul fără nici o greutate. Totuși, își amintea că-l fusese greu să-l închidă când o încercase. Slăbise într-adevăr ?

– Slăbești, Christy ! îi repeta mama ei.

– Ba nu... răspundea ea imediat.

Își aranjă juponul, apoi îngrijorată se așeză în fața oglinzii.

Corsajul avea o astfel de tăietură încât îi scotea în relief rotunjimea sânilor.

– Christy ! îi strigă doamna Marsden, vino să te admirăm !

– Acum...

Se duse în camera mamei ei și se învârti.

– Ce părere ai ?

– Ești încântătoare ! o asigură doamna Marsden.

– Sunt prea decoltată.

Un hohot de râs îi răspunse.

– Nu fi așa de pudică !

– Dar...

– În epoca noastră cine ar mai putea fi șocat ?

– Este ceea ce se numește un decolteu provocator, spuse Christy încrucișându-și mâinile pe piept.

– Deloc. Ești încântătoare și sper că vei fi regina balului.

Christy se învălui în capa lungă de catifea neagră pe care Meryl i-o împrumutase. Nu-i rămânea decât să-l aștepte pe Dominic.

Acesta sosi cinci minute mai târziu. Domnul Marsden îi deschise și Christy îi găsi pe cei doi bărbați conversând în hol.

Cu părul lui închis și figura bronzată, Dominic era mai seducător decât oricând. Dacă unii bărbați par stângaci de îndată ce se îmbracă, acesta nu era cazul lui. Își purta smokingul cu o eleganță desăvârșită.

Christy avu impresia că o mână de gheață îi strângea inima. Gelozia, dragostea, disperarea... mii de emoții o asaltau.

– Ah ! iată-te, spuse domnul Marsden.

Surâse.

– De ce te ascunzi sub această capă ? Parcă ai fi o conspiratoare ! Arată-mi încă o dată superba ta toaletă...

Apoi se întoarse spre Dominic.

– Îți amintești de prima ei petrecere ? Veniseși s-o iei... ca acum. Tropăia de nerăbdare

așteptându-te. Era grăbită să-i admiri rochia nouă !

Toți trei începură să râdă. Dar râsetele lui Dominic și Christy răsunau fals. Domnul Marsden își privi fata cu mirare.

– Ei bine ! Nu vrei să faci pe manechinul ?

Să-și scoată capa și să se rotească în fața celor doi bărbați ? Nu avea curajul. Căznindu-se să râdă, ea declară :

– Este cam târziu, tată ! Trebuie să mai arunc o privire la sala de bal și la bufet. Nu uita că sunt însărcinată cu coordonarea tuturor detaliilor.

Nu era decât un pretext. Era prea târziu acum pentru a mai schimba ceva. Dar domnul Marsden n-avea nici un motiv să nu-și creadă fata.

– În acest caz plecați repede, copii ! Și distrați-vă bine ! „Copii" se gândi Christy cu amărăciune. Bietul meu tată uită că timpul trece. Am 25 de ani și Dominic 33 !

Acesta din urmă nu deschisese gura de când apăruse. Își luă rămas bun de la domnul Marsden și o conduse pe tânăra fată până la mașină. Tot în tăcere. Totuși Christy îl simțea încordat, furios.

Abia pe drum deschise gura.

– Ce înseamnă această comedie ? întrebă el cu o voce aspră.

– Ce... ce comedie ?

– De ce ai refuzat să-i arăți rochia tatălui tău ?

Apoi, mai disprețuitor decât oricând, adăugă:

– Pentru că ți-e rușine să te prezinți într-o rochie care ți-a fost oferită de amantul tău ?

Christy deschise gura, gata să protesteze. Apoi, copleșită, renunță. La ce bun să-l contrazică ? La ce bun să lupte ? „Poate să creadă ce vrea" își spuse ea obosită.

Era mai ușor să îndure disprețul și animozitatea lui Dominic decât să lupte împotriva dorinței lui. Căci o dorea, nu făcuse din asta un mister. Ea se simțise atunci atât de vulnerabilă ! Dar găsise curajul să fugă. Ea știa că în această atracție fizică nu exista nici un sentiment.

Nu sosiră primii la castel. Multe alte mașini se aflau garate deja în fața frumoasei locuințe strălucind de lumini.

Christy se grăbi să iasă din BMW înainte ca Dominic să vină să-i deschidă portiera. El o privi cu brațele încrucișate...

– Nu vrei să-mi datorezi nimic, nu-i așa ? o întrebă el rece.

– Nu.

– Ai dreptate... spuse el cu furie. Sunt atât de furios în această clipă, încât aș fi în stare să te brutalizez.

Ea îi ținu piept.

– Ai îndrăzni să bați o femeie ?

– Este efectul pe care-l ai asupra mea.

Christy se prefăcu indiferentă.

– Grăbește-te s-o regăsești pe Amanda. Ea va ști să-ți potolească mânia !

După aceste cuvinte se întoarse și se îndreptă spre peron. Pradă unui violent dezgust, ea își adună rochia pentru a urca scările. Pe cine ura mai mult în această clipă ? Pe Amanda ? Pe Dominic ? Sau pe ea însăși ?

Dominic o ajunse pe peron și fără duioșie, o apucă de braț.

– De ce mi-ai vorbit pe acest ton ? întrebă el. Nu este stilul tău !

O luă de umeri și o obligă să se uite la el.

– Acel bărbat te-a transformat ! Dintr-o fată blândă și nevinovată, el a făcut...

– O femeie ? sugeră ea.

Ușa se deschise. Reuși să se degajeze și pătrunse în holul măreț. Lady Anthony, la piciorul scării, primea pe cei care soseau. Amanda, care se afla alături de ea, se precipită către Dominic de îndată ce-l zări.

Fără a le adresa nici o privire, Christy se îndreptă către vestiar, aranjat într-o cameră alăturată. Găsi acolo câteva prietene ale mamei ei. Ca într-un vis, răspunse la surâsurile și la întrebările asupra sănătății doamnei Marsden.

Apoi își puse masca.

– Ai o rochie minunată, îi spuse doamna Fiddler. Te invidiez. Christy râse ușor.

– Din păcate nu mai am silueta care trebuie pentru a purta o asemenea toaletă ! De unde ai cumpărat-o ? Este... extraordinară ! Cu simplita-

te, Christy îi explică că era vorba doar de o rochie închiriată.

– Extraordinar ! exclamă doamna Fiddler. Eşti descurcăreaţă, bravo ! O adevărată rochie de cinema... Ai aerul unui star ! Pentru a pune capăt complimentelor, Christy pretinse că are câteva detalii de verificat.

– Trebuie să mă duc să văd dacă muzicanţii au sosit ! Aceştia luaseră deja loc pe mica estradă drapată cu roz. Dacă în plină zi sala de bal părea mai curând deprimantă, sub zecile de becuri arăta cu totul altfel. Nu se mai observau urmele lăsate de timp. Decoraţia roz, alb şi argint dădea ansamblului o notă feerică.

Unul din muzicanţi, recunoscând-o pe Christy, fluieră prelung. Amuzată, ea îi făcu o reverenţă. Simţindu-se observată, ea se întoarse şi-l văzu pe Dominic cu Amanda.

Tresări, citind în ochii lui o condamnare fără apel. Deodată lacrimile îi umplură ochii. Cu multă greutate reuşi să şi le oprească.

Maiorul Barnes veni lângă ea.

– Totul este în ordine, o asigură el, frecându-şi mâinile. Ai văzut bufetul ? Este minunat !

– Într-adevăr ? reuşi ea să spună.

– Hai să trecem trupele în revistă !

O luă de braţ şi o duse în vasta sufragerie unde se aranjase cel mai apetisant bufet.

Christy îşi reveni.

– Dar cum m-ai recunoscut, domnule maior ?

Am o mască ! Nu trebuia să ştiţi cine sunt, glumi ea.

– Ţi-ai ascuns faţa, dar nu şi acest minunat păr de aur arămiu ; aş fi capabil să-l recunosc oriunde ! o asigură el înclinându-se galant.

Toate femeile trebuiau să rămână mascate până la miezul nopţii.

– Când vor răsuna cele douăsprezece lovituri, jos măştile, spuse Lady Anthony. Cele care refuză vor trebui să dea un gaj.

Organizatorii balului, găsind această idee excelentă, subscriseseră cu entuziasm la ea Christy în primul rând.

Oaspeţii soseau acum grămadă. Orchestra atacă un prim vals.

– Pot să te invit la dans ? o întrebă maiorul. Îşi puse mâna într-a lui.

– Cu plăcere !

Se întoarseră în sala de bal şi mulţimea se îndepărtă din drumul lor. Christy era conştientă că toată lumea o privea. Rochia ei era într-adevăr cea mai frumoasă ! Nimeni nu putea rivaliza cu această minunată toaletă ! Nici chiar Amanda, care purta o creaţie de mătase roşie – într-adevăr opera unui mare croitor.

Dar Amanda dansa în schimb în braţele lui Dominic. Ea era cea privilegiată.

Maiorul Barnes valsa ca nimeni altul şi Christy nu înceta să-i facă complimente.

– Pe vremea mea, un tânăr trebuia să ştie să valseze, răspunse el.

Maiorul se întorcea din când în când către Lady Anthony, așezată nu departe de orchestră. Christy îl întrebă de ce n-o invita pe gazda lor să danseze.

– Deoarece ar refuza, răspunse el. N-ar fi prima oară...

– Totuși... credeam că...

Maiorul se opri brusc și ridică din umeri.

– Ce idiot am fost ! Tatăl ei ținea absolut ca titlul să rămână în familie. Iată de ce s-a căsătorit cu Ronald...

Suspină prelung.

– Eram amândoi în același regiment.

Christy nu avea nevoie să afle mai mult. Maiorul fusese deci îndrăgostit odinioară de Lady Anthony. Și poate c-o mai iubea încă.

Când orchestra se opri, maiorul se înclină în fața partenerei lui.

– Mulțumesc pentru că mi-ai acordat acest dans...

Amuzată de manierele lui din alte vremuri, Christy îi surâse călduros. Apoi își ridică privirea și observă că se găseau doar la câțiva pași de Lady Anthony.

– Dansezi foarte bine, îi spuse aceasta. Și ce rochie frumoasă ! Fără îndoială, ești regina balului !

Christy nu se gândi mult.

– Maiorului Barnes i-ar place să vă invite la dans, declară ea. Dar se teme să nu-l refuzați.

Christy nu îndrăzni să-l privească pe bătrânul militar. Acesta se încordase, furios, desigur. Fără să îndrăznească să respire, aştepta reacţia Lady-ei Anthony. Îi era teamă acum să nu fi comis vreo mare prostie. De ce se amesteca oare, în definitiv ? Spre marea ei uşurare, Lady Anthony nu se supără. Din contră, se înroşi uşor.

– Nu am deseori ocazia să dansez. spuse ea în final. Artrita mea...

– Nu căuta pretexte ! exclamă maiorul cu o voce morocănoasă.

Părea foarte emoţionat.

– Altădată, dansai foarte bine, spuse el. Picioarele păreau că nu ating pământul.

Necrezându-şi ochilor, Christy îl văzu pe militar înclinându-se în faţa castelanei. Apoi îi întinse mâna. Ea se ridică, îi surâse şi delicat îşi puse degetele pe mâna bătrânului.

Muzicanţii atacară un alt vals. Lady Anthony îi surâdea în continuare maiorului Barnes. Părea la fel de intimidată ca o tânără fată la primul ei bal.

Serata era foarte reuşită. Muzicanţii aveau arta să combine un program convenind atât tinerilor oaspeţi cât şi celor mai puţin tineri. Rock-urilor nebuneşti le succedau slow-uri languroase, tangouri sau passo-doble.

Bufetul avea de asemenea mult succes şi barul era mereu populat. Dominic nu dansa decât cu Amanda... Christy se căznea să nu-i priveas-

că atunci când evoluau pe ring. Dar, fără să vrea, ochii îi reveneau fără încetare către ei.

La douăsprezece fără cinci, șeful orchestrei luă cuvântul :

– Doamnelor, să nu uitați că trebuie să vă scoateți măștile când vor suna cele douăsprezece lovituri de la miezul nopții ! Domnilor, dacă partenera voastră refuză să se demaște, veți avea dreptul să reclamați un gaj !

Deodată Christy fu sătulă de această comedie : Făcu stânga-mprejur și fugi spre toaletă. Sub pretextul de a-și verifica machiajul, se va închide acolo. Nimeni n-o va deranja, desigur ! Toată lumea va fi pe pista de dans la miezul nopții pentru a vedea căzând măștile...

Era gata să atingă ușa, când o mână se așeză pe umărul ei.

– Mi-ești datoare un dans !

Stupefiată, își ridică privirea spre Dominic. Fără a-i aștepta răspunsul, Dominic o trase spre pista de dans. Christy își reveni în fire și căută să scape.

– Ce te apucă ? Niciodată nu ți-am promis vreun dans ! Dominic o luă în brațe, imobilizând-o lângă pieptul lui solid.

– Nu ?

– Dă-mi drumul !

– Nu deveni ridicolă. Eu te-am adus și trebuie să dansăm împreună.

Avea dreptate. Invitaților li s-ar fi părut bizar să nu-i vadă dansând toată seara, când sosi-

seră împreună. Christy încercă totuși să-l respingă.

– Ar trebui să fii cu Amanda ! Nu cu mine !

El o strânse mai tare, lipind-o de el.

– Nu mai lupta. Eu sunt cel mai tare.

Orchestra cânta acum un slow. Christy nu mai putea rezista și se simți deodată moale ca o păpușă de cârpă în brațele lui Dominic. Abia o mai duceau picioarele.

– Eu sunt cel care te-am învățat odinioară să dansezi. Ți-aduci aminte ?

– Da, vag, pretinse ea.

Apoi, râse ușor.

– Dar de atunci am dansat de multe ori cu parteneri atât de diferiți...

Dominic își strânse maxilarele. De ce căuta să-l provoace tot timpul ? Era ceva neobișnuit la ea... ! Probabil că diavolul o îndemna.

Lacrimile tulburară vederea lui Christy. Se simțise rar atât de dezorientată, atât de disperată.

Cele douăsprezece lovituri de la miezul nopții sunară, dar ea abia le auzi. Când Dominic vru să-i scoată masca, ea se cramponă de ea cu energia disperării. Cu nici un preț nu vroia ca el să-i vadă fața în acel moment.

În jurul lor se auziră râsete și exclamații. Șeful orchestrei luă microfonul :

– Dar avem și o frumoasă recalcitrantă ! Ce-i veți cere ca gaj, domnule ?

– Tu ce crezi ? o întrebă Dominic pe Christy.

Înțelese prea târziu ce se petrecea. Dominic se aplecă și o sărută pe gură. Un sărut pasionat, care o lăsă fără voce, cu respirația tăiată.

Urmă o bătaie de tobă.

– Bravo ! strigă șeful orchestrei.

Izbucniră câteva aplauze. Roșie, Christy ar fi dorit să dispară într-o gaură de șoarece ! Atât era de tulburată.

Amanda se apropie de ei. Ochii îi lansau fulgere. Cu un gest posesiv îl apucă pe Dominic de braț.

– Vii ? întrebă ea.

Orchestra reîncepea să cânte. Fără o privire pentru Christy, Dominic o înlănțui pe Amanda.

Cumplit de jenată, tânăra fată se refugie la toaletă. Se prefăcu că-și verifică machiajul.

Una din prietenele mamei ei se pudra alături de ea.

– Cât a fost de romantic ! suspină ea. Miezul nopții, măștile, sărutul... Mai frumos decât în romanul „Pe aripile vântului". Christy își înghiți cu greu saliva, simțindu-se din ce în ce mai prost. De mâine, toată lumea la Setondale va comenta acest lucru ! Ce vor mai povesti despre ea și Dominic ! Oh ! își imagina ușor... Bunele gospodine ale orașului cu suflete de midinete ! Și își vor aduce aminte de adorația pe care Christy o avea altădată pentru Dominic.

Fără entuziasm, reveni în sala de bal. Dominic și Amanda nu se vedeau nicăieri.

„Acum este momentul să dispar!" se gândi ea. N-am decât să comand un taxi..."

Se duse să-şi ia rămas bun de la Lady Anthony. Bătrâna doamnă îi întinse mâna cu un aer absent. Era aşezată alături de maiorul Barnes şi Christy o văzuse rar atât de visătoare...

– Am impresia c-am revenit cu o jumătate de secol în urmă! suspină ea.

Bătrânul maior îi surâse lui Christy.

– Nu-i aşa că balul a fost reuşit? o întrebă el cu entuziasm.

Christy reuşi în sfârşit să scape. Dominic o ajunse în hol. Exact în clipa când ea cerea unei servitoare să-i cheme un taxi.

– Inutil! I-o tăie el pe un ton rece. Te conduc, bineînţeles! Îşi ridică privirea spre el. O urmă de ruj îi mânjea gura... Rujul Amandei.

Aceasta din urmă stătea în capul scărilor. Nu pierduse nimic din această mică scenă, şi o licărire de triumf îi strălucea în ochii prea machiaţi.

CAPITOLUL 8

– Dar Dominic, unde mă duci ?

BMW-ul intra în grădina casei parohiale.

– Părinții tăi nu te așteaptă așa de devreme. Mergem să bem un ultim pahar. Christy nu se aștepta la asta ! Din contră, credea că după ce o lăsa acasă la ea se va grăbi să se întoarcă la castel unde îl aștepta Amanda.

– Nu mi-e sete, spuse ea bosumflată. Ce se întâmplă cu tine, de fapt ?

– Vreau să-ți ofer un pahar...

– Și eu nu vreau să accept nimic de la tine, i-o întoarse ea.

– Nu ?

Dominic opri motorul și se lăsă o tăcere grea, pe care Christy o rupse prima.

– Și Amanda ? întrebă ea.

– Să intrăm repede. Este din ce în ce mai rece.

Era adevărat. Probabil că va mai ninge în orele următoare. Dar Christy nu avea nici o intenție să se lanseze în considerații meteorologice

– Du-mă acasă ! ceru ea.

– Mai târziu.

Era inutil să discuți. Dominic era mult prea autoritar pentru a accepta să te opui deciziilor lui.

Fără entuziasm, Christy coborî din mașină. Tremura. Această iarnă interminabilă nu se va mai sfârși niciodată ?

Sufla un vânt înghețat. Adunându-și rochia, urcă peronul în fugă și se refugie în hol.

– Nu-i prea cald la tine, remarcă ea, clănțănind din dinți.

– Încălzirea centrală o să fie instalată în primăvara următoare.

– Până atunci...

– Vino în biroul meu.

Camera era încălzită de un radiator electric și în șemineu mai era jăratic. Când Dominic aruncă câteva lemne, o jerbă de scântei țâșni pe placa de fontă.

Flăcările dansante aruncau o lumină caldă și umbre mișcătoare se lungeau spre colțuri.

Christy se apropie de fereastră. Perdelele duble de catifea fuseseră trase. Le atinse nervos cu vârful degetelor.

– Este o casă mare pentru un om singur... spuse ea cu jumătate de glas.

Dominic ridică din umeri.

– Îmi place să am spațiu... Și a trebuit să mă hotărăsc repede. Când am venit să mă instalez la Setondale, n-am avut de ales decât între ca-

sa parohială şi o casă mică în centrul oraşului. Am preferat, bineînţeles, casa parohială.

După o pauză adăugă :

– Amanda crede că se va putea face o reşedinţă agreabilă...

Gelozia o copleşi pe Christy. O gelozie primitivă, feroce, necontrolată...

Dominic deschise barul şi luă o carafă cu brandy. Umplu două pahare şi întinse unul invitatei lui.

– Mulţumesc, reuşi Christy să spună cu o voce răguşită. Dominic reluă.

– Amanda... începu el.

Christy nu-i lăsă timpul să mai spună ceva.

– Crezi că are chef să trăiască la Setondale? strigă ea. Ar prefera de o sută de ori... de o mie ! să ai un cabinet la Londra !

Dominic o fixă fără să spună nimic. Christy regretă că vorbise astfel. Din păcate era prea târziu...

Flăcările făceau să scânteie carafa din cristal tăiat. Parcă era o piatră preţioasă uriaşă. Christy înregistră aceste detalii, fără să vrea.

Dominic îi adresă un surâs ironic.

– Nu cumva eşti geloasă ?

Mânioasă, răspunse :

– Geloasă ? Şi pe cine ? Nu mă interesează că este amanta ta ! Eu, n-am vrut !

Din câţiva paşi fu lângă ea. O domina cu toată talia lui şi o lucire ameninţătoare îi apăru

în privire. Dar Christy era prea supărată ca să remarce toate acestea.

– Da ! Nu-mi pasă că este amanta ta ! repetă ea cu vehemență.

– Există limite pe care nu trebuie să le treci, draga mea ! O să le înveți pe spinarea ta !

Christy se zbătu cu toate forțele. Dar rezistența ei, departe de a-l calma pe Dominic, îl înfurie și mai tare.

– Taci, Christy ! ordonă el.

Ea reuși în sfârșit să-și elibereze mâna. Ca o pisică sălbatică începu să-l zgârie... În acel moment nu se mai recunoștea. Dominic își lăsă capul pe spate, exact la timp. Înjură între dinți și-i dădu drumul. Christy rămase în fața lui gâfâind. Avea impresia că este țintuită locului.

În șemineu lemnele trosneau. În hol se auzi sunând o pendulă. Câte bătăi ? Christy nu avusese prezența de spirit să le numere. Deodată Dominic se aplecă și-o sărută pe gură, fără tandrețe. Parcă ar fi vrut s-o pedepsească.

În loc să refuze acest sărut care nu avea nici o semnificație, Christy se agăță de el cu un geamăt venit din adâncul ei.

– Christy...

Dominic o înlănțui și Christy se lipi de el. Nu era decât așteptare, dorință... Să lupte ? Nu avea nici dorința, nici curajul.

– Oh, Christy... repetă el încă o dată. Vreau să fii a mea ! De atâta timp te aștept !

Dominic închise ochii.

– De-atâta vreme... spuse el din nou încet. Vru să-i deschidă fermoarul rochiei. Christy se retrase cu un pas.

– Lasă-mă pe mine...

Expresia lui Dominic se aspri. Tremurând, Christy îl privi cu un aer întrebător.

– Ce se întâmplă ? întrebă ea.

– Această rochie...

– Da...

– El ți-a cumpărat-o ! Cu fața schimonosită de furie el o fixă.

– El ! Mereu el !

– Dominic...

– El !

– Ești nebun !

În culmea furiei apucă partea de sus a rochiei și trase. Materialul cedă cu o pârâitură sinistră, descoperind sânii tinerei fete. Încremenit, Dominic o contemplă.

– Cât ești de frumoasă !

Dominic își strânse pumnii.

– Scoate această rochie, te implor ! Nu pot suporta s-o porți ! Îmi aduce aminte în fiecare clipă că aparții altuia !

– Dominic ! imploră ea.

Christy făcu un gest implorator spre el și rochia ruptă îi căzu la picioare.

– Cât ești de frumoasă, repetă Dominic cu o voce schimbată, trecându-și mâna pe frunte. Când mă gândesc c-am fost atât de stupid să refuz toate astea !

Cu ambele mâini îi apucă fața.

– Christy, mă mai urăști ? Pentru că acum opt ani...

Să-l urască ? Dar el nu înțelegea oare că-l adora ? Că era a lui ?

Buzele lor se întâlniră din nou. Apoi mâinile lui Dominic alunecară pe spatele gol al tinerei fete, pe sâni... Ea I se oferi toată, tremurând sub mângâierile care făceau să-i vibreze fiecare fibră a corpului.

– De ce am refuzat toate astea ? întrebă el din nou, încet, ca pentru el. Din datorie... Pentru că aveam simțul datoriei prea mare. Ridicol !

Dominic o ridică și o lungi fără efort pe confortabila canapea. Flăcările mișcătoare îi luminau trupul cu o lumină roz.

– Oh, draga mea, îi șopti el cu pasiune.

Aceeași pasiune o cuprinse și pe Christy... Cu degetele tremurânde ea desfăcu unul câte unul nasturii cămășii lui Dominic. Putea în sfârșit să-i mângâie pieptul musculos, să-i sărute pielea umedă sub degete...

Timiditatea i se ripisise. Toate inhibările dispăruseră. Nu era decât o femeie în brațele bărbatului pe care-l iubea. Și nimic din ce puteau face nu era de condamnat. Dorința îi înnebunea. Erau nerăbdători să fie unul al celuilalt. Și în curând făcură să dispară ultima barieră a hainelor.

– Christy...

Mângâierile lui Dominic, din ce în ce mai precise îi smulseră un geamăt de plăcere. Nu se mai recunoștea... Și chiar dacă n-avea nici o experiență, lui Christy gesturile de dragoste îi veneau în mod natural.

– Dominic ! spuse ea într-un strigăt...

Departe, foarte departe, avu impresia că-l aude pe Dominic pronunțându-i numele. Ridică pleoapele cu efort și încercă să îndepărteze delicioasa toropeală care-i înțepenea membrele.

Lacrimi de bucurie îi veniră în ochi. Dominic se aplecă asupra el. Instinctiv, ea întinse brațele.

– Este prea târziu ca să plângi, spuse el cu o voce aspră.

Totul începea să i se învârtă în fața ochilor. De ce-i vorbea cu o astfel de bruschețe ? După ce planase în al șaptelea cer, descindea brutal pe pământ. Acolo sus totul era roz și minunat. Aici jos nu găsea decât cenușă !

– Dominic !

Era tot întinsă pe canapea. Dominic o acoperise cu capa ei de catifea.

– Dominic... repetă ea cu disperare.

Acesta se și îmbrăcase. De ce n-au dormit unul în brațele celuilalt ? De ce...

– Deci erai fecioară ! spuse el.

Încrucișă brațele și o privi.

– Trebuia să-mi spui !

Dominic era din nou furios și ea nu înțelegea de ce... I se dăruise cu un elan total. Pentru că-l iubea. Și acum el se supăra ? Ce însemna reacția asta ? N-avea nimic logic.

Dominic o examină cu răceală.

– Ai vrut să faci o experiență ?

Christy avu impresia că primește o lovitură. Deci pentru el asta era tot ?

– Tu m-ai adus aici, îi reaminti ea cu amărăciune.

Goală, sub capa neagră, ea se simțea într-o poziție de inferioritate.

– Vrei să-mi dai lucrurile ? ceru ea.

Ajunseseră împreună pe culmi ametitoare, și acum aveau o astfel de conversație ?

„Lamentabil" se gândi ea cu disperare.

Dominic îl aruncă rochia. Ea o examină cu un aer îngrijorat. Satenul brodat cu perle era rupt până-n talie. Cum o să explice costumierului ? Stricăciunile puteau fi reparate ?

– Sunt dezolat, spuse el din vârful buzelor.

– Dezolat ? repetă ea fără să înțeleagă.

– Pentru rochia ta.

Părea indiferent. Bărbații se comportau toți așa ? După ce obținuseră ceea ce doreau, nu manifestau decât răceală și plictiseală ?

Christy simți nevoia să se justifice :

– Această rochie nu este un cadou al lui David, știi. Am închiriat-o...

– În acest caz vreau să-mi prezinți factura. Vreau să achit reparația.

Tânăra fată avea impresia că trăiește un real coșmar. Mândria îi interzicea totuși să-i ceară o explicație lui Dominic.

– Am greșit, declară el deodată cu o voce rece. Dacă aș fi putut ghici că ești virgină, niciodată eu nu...

Lăsă fraza în suspensie. Cu un suspin își dădu părul pe spate.

– Dar ce s-a făcut, este bun făcut, nu-i așa ?

Christy lăsă capul în jos. Dominic era decepționat, evident. Se aștepta desigur ca ea să fie tot atât de experimentată ca el. Era departe de a fi cazul.

Când ea avea șaptesprezece ani el o respinsese. Nu avusese dreptul la acea epocă să-i deschidă ușile unei lumi, pe care o credea doar a adulților.

Acum ea avea deja douăzeci și cinci de ani. Convins că ea avusese unul sau mai mulți amanți, nu ezitase nici o secundă să-și satisfacă până la capăt dorința.

– Totul este din vina mea, murmură el.

Christy protestă.

– Nu... Eram doi...

Încă o dată, Dominic reușise s-o umilească. Dar ea nu mai era o adolescentă. Nu-i va mai arăta în ce măsură o rănise.

– Eram doi, repetă ea. Puteam să te opresc. Dacă n-am făcut-o... Christy se opri și el insistă :

– Dacă n-ai făcut-o ?

– Am vrut să mă răzbun pe David, minți ea.

– Cum așa ?

– A plecat. L-am pierdut cu adevărat...

Îl privi drept în ochi pe Dominic.

– Să spunem că, frustrată de abandonul bărbatului pe care-l iubesc, m-am abandonat în brațele tale.

– De ce ?

Christy făcu un gest cu mâna.

– Oh ! ca să uit !

Pe măsură ce Christy vorbea, Dominic avea o figură din ce în ce mai descompusă. Christy se felicită că avusese buna idee să vorbească despre David. Cu nici un preț nu trebuia ca Dominic să ghicească că ea mai era îndrăgostită de el. Căci atunci umilința ei ar fi cumplită !

– Între tine și David Galvin...

– S-a sfârșit chiar înainte să înceapă. El s-a mutat în Statele Unite. Cu soția lui...

Dominic râse rece.

– Încep să văd acum clar lucrurile ! Ai încercat să-l șantajezi cu virginitatea ta... N-a ținut și te-ai consolat cu mine ! Christy nu protestă. Doar ea fusese cea care-l orientase pe acest drum, iar Dominic nu ezitase s-o creadă. Și acum se simțea umilită că era judecată astfel. Dar nu era oare așa mai bine ? Prefera disprețul lui decât mila.

– Te-am utilizat așa cum m-ai utilizat, adăugă ea. De ce nu ?

– Nu vreau să-mi explici, bombăni el.

– Te-am folosit, ca să-l uit pe David, preciză ea. Şi tu, tu m-ai folosit pentru a o înlocui pe Amanda.

– Exact ! făcu el în derâdere.

Christy ridică din umeri.

– Amanda vrea să se mărite. Eu nu !

Bineînţeles că el prefera libertatea. Astfel, putea să-şi înmulţească aventurile. Anumiţi bărbaţi preferau acest lucru stabilităţii căsătoriei.

Christy îşi pusese rochia. Se drapă în capă.

– Sunt gata. Vrei să mă conduci, te rog ?

– Hai !...

Părinţii ei lăsaseră o lumină aprinsă la intrare. Dar se culcaseră de multă vreme. Christy fu mulţumită. Cum ar fi putut să se prezinte în faţa lor cu o rochie ruptă ? Ce explicaţie le-ar fi dat ?

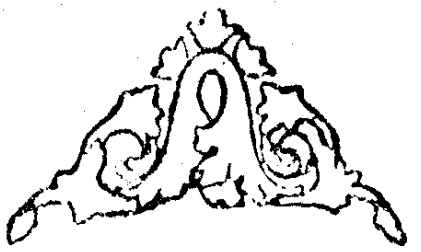

CAPITOLUL 9

Viața continua. Și Christy continua să salveze aparențele. În ciuda tuturor...

Mama ei avea acum voie să se scoale din pat în fiecare zi. Dominic venea s-o vadă regulat și Christy găsea mereu un pretext să nu fie prezentă când era el acolo.

A doua zi după bal venise atunci când vizita lui nu era așteptată.

– Pe tine am venit să te văd, Christy...

Christy înlemni.

– N-am nimic să-ți spun.

Fără a-i lăsa timp să vorbească, ea adăugase :

– În măsura posibilului, doresc să evit în viitor întâlnirile cu tine. E clar ?

– Foarte.

Se dusese să înapoieze faimoasa rochie din saten sidefiu. O croitoreasă pricepută reușise s-o repare. Christy ar fi dorit ca și inima ei să poată fi vindecată așa de ușor !

În timpul zilei reușea să-l gonească pe Dominic din gândul ei. Dar noaptea, acesta îi

bântuia visele. Şi deseori când se trezea îşi vedea perna muiată de lacrimi.

– Slăbeşti din ce în ce mai mult, draga mea ! îi spuse mama ei cu neliniște. Oamenii vor spune că tu ai fost cea bolnavă şi nu eu !

Doamna Marsden nu-ya mai avea în curând nevoie de Christy. Ce va face atunci ? Pentru moment nu avea nici o idee... La început se gândise să-şi caute de lucru în regiune. La Newcastle de exemplu. Aceasta i-ar fi permis să trăiască lângă părinții ei. Dar îşi dădea seama acum că nu dorea să rămână la Setondale. Ar fi riscant să-l întâlnească pe Dominic în fiecare moment. După ceea ce se întâmplase, nici nu putea fi vorba de aşa ceva !

Mama ei, întotdeauna plină de tact, evita să menționeze numele lui Dominic. Christy îi era recunoscătoare... Totuşi ar fi dorit să se destăinuiască... Dar nu părinților ei !

Dacă Meryl ar fi fost la Londra, ea s-ar fi dus să-i ceară sfatul. Din păcate Meryl era acum la Hollywood. Îi scria regulat prietenei ei. În ultimele scrisori totul mergea din ce în mai bine... David era cel mai prevenitor dintre soți şi aştepta cu aceeaşi nerăbdare naşterea ca şi soția lui.

Nu găsise încă o înlocuitoare pentru Christy. Tânăra fată regreta acum că nu-i urmase în Statele Unite. Ea crezuse că face cum era mai bine. Aparent, se înşelase. Totuşi era prea târziu pentru ca să revină asupra hotărârii luate.

La Setondale, iarna era încă în drepturile ei. Avură loc noi căderi de zăpadă și un covor alb acoperea peisajul până departe la orizont.

Christy știa acum că nu trebuia să se teamă de consecințele nopții de la Sf. Valentin. Timp de câteva săptămâni trăise cu grijă. Și de asemenea cu speranță. Dacă se simțea acum liniștită era în același timp și profund decepționată. Dorise, mai mult sau mai puțin conștient, să aducă pe lume copilul lui Dominic. Copilul omului pe care-l iubea...

– Dominic a venit ieri, îi spuse doamna Marsden. Cele două femei se găseau în salon. Cu fruntea proptită de geam, Christy privea căzând zăpada.

– Am vorbit de tine, urmă doamna Marsden. I-am spus că slăbești văzând cu ochii și că mi-e teamă să nu te îmbolnăvești.

Christy tăcea în continuare.

– Ai asurzit ? o întrebă mama ei cu un surâs.

– Nu.

Christy făcu efortul de a se întoarce.

– Nu, repetă ea.

– Atunci de ce nu spui nimic ?

– Pentru că nu e nimic de spus.

Doamna Marsden suspină.

– Ce nu merge ? Nu te mai recunosc... Și tatăl tău se neliniștește mult. Spune că te-ai schimbat !

După o tăcere, ea adăugă :

– Și Dominic este schimbat. V-ați certat ?

Christy nu răspunse.

– Dacă v-ați certat, încercați să vă împăcați.

– O reconciliere este foarte dificilă : n-a fost o ceartă adevărată, declară în sfârșit fata.

– Se pare că Amanda s-a întors la Londra.

Christy tresări. Oare Amanda a abandonat partida ? Ar fi fost prea frumos...

Încerca să gândească. Plecarea Amandei nu schimba nimic. Era o situație fără ieșire... Căci dacă îl iubea pe Dominic din tot sufletul, el nu simțea în schimb nimic serios pentru ea. Cu excepția atracției fizice.

I se păru că aude vocea metalică a lui Dominic... Amanda vrea să se mărite. Eu, nu !...

Aceste câteva cuvinte rezumau o adevărată filozofie. Dominic nu dorea un angajament ferm. Christy îl iubea prea mult ca să se mulțumească cu o aventură scurtă, unde n-ar fi fost vorba decât de simțuri și nu de sentimente.

– Oh ! eram gata să uit să-ți spun evenimentul zilei ! exclamă doamna Marsden. N-o să ghicești niciodată... Închipuiește-ți că maiorul Barnes și Lady Anthony s-au logodit !

– Nu se poate !

– Ba da ! Se iubesc de o jumătate de secol. Când erau tineri vroiau să se căsătorească. Maiorul chiar îi prezentase lui Sir Anthony cererea în căsătorie. Acesta din urmă i-a refuzat

mâna fiicei lui și a obligat-o pe aceasta să se mărite cu vărul ei.

– Care a murit la scurt timp după căsătorie !

– Exact !

– Cum ai aflat asta, mamă ?

– Soția pastorului mi-a povestit toate acestea. Dar totul se termină cu bine. Amorezații de altădată vor face nuntă !

– Le doresc mult noroc, spuse Christy emoționată.

– Ceremonia va avea loc în capela castelului. Ea va fi urmată de o recepție foarte simplă. Ca o frumoasă poveste cu zâne, nu-i așa ?

– Ah, da !

Christy se bucura sincer de fericirea bătrânei perechi. Dar această căsătorie neașteptată îi întărea mai mult sentimentul că era exclusă. Toată lumea era fericită... în afară de ea !

– Mi-ar place să înceteze ninsoarea, spuse doamna Marsden, schimbând subiectul conversației. Tatăl tău și cu mine trebuie să vizităm familia Hopkins mâine. Nu i-am văzut de la Crăciun !

Helen și Bill Hopkins, cei mai buni prieteni ai părinților ei, petrecuseră aproape două luni în nordul Angliei lângă copiii și nepoții lor.

Doamna Marsden râse puțin.

– Îți dai seama ! Dominic mi-a dat prima autorizație de a ieși !

Ezită un moment înainte de a întreba :

– Vrei să vii cu noi ? Helen va fi încântată să te vadă, doar știi...

Christy dădu negativ din cap...

– N-am chef de mondenități acum, mărturisi ea. Prefer să rămân aici. Și acum pentru că te-ai însănătoșit, va trebui să-mi găsesc de lucru. Am intenția să consult anunțurile ziarelor din Londra.

– Ah ! vrei să te întorci la Londra ? exclamă doamna Marsden decepționată.

Suspină adânc.

– Tatăl tău și cu mine am sperat...

Lăsând fraza în suspensie, ea ridică din umeri.

– Bineînțeles, este viața ta, draga mea.

A doua zi dimineață devreme, o porniră spre Alnwick, unde locuiau prietenii lor.

La mai puțin de o oră de la plecarea lor, violente rafale de vânt aduseră nori amenințători. În curând începu furtuna. O teribilă furtună de zăpadă...

Domnul Marsden telefonă fetei la sfârșitul dimineții.

– Aici este un timp îngrozitor. Cum este la Setondale ?

– Nu se vede la doi metri. Ninge întruna.

– Vom petrece noaptea la Hopkins-i. Ar fi prea imprudent s-o pornim la drum, în asemenea condiții. Imaginează-ți dacă am fi blocați

de zăpadă. Mama ta nu este în stare să suporte o asemena aventură.

– Ai dreptate !

– Ne neliniştim în privinţa ta, draga mea. Vei şti să te descurci singură ?

Christy izbucni în râs.

– Nu-ţi face griji pentru mine ! Nu mai am zece ani, ştii doar. Şi frigiderul este arhiplin de mâncare, ca şi congelatorul. Aş putea susţine un asediu.

– Totul este în regulă atunci ?

– Natural.

Închise telefonul. Era ora prânzului, dar cerul era atât de întunecat, de parc-ar fi fost seară.

Christy se duse să ia lemne din magazie. Trebui să-şi pună hanoracul şi cizmele pentru a putea ieşi, căci pătura de zăpadă atinsese deja câţiva zeci de centimetri. Tatăl ei îi recomandase să întreţină zi şi noapte focul din salon.

Încălzirea centrală nu merge prea bine în acest moment, îi explicase el. I se întâmplă să se oprească. Cazanul trebuie revizuit. Dacă din întâmplare se strică, nu ezita să te culci în salon.

Făcea un ultim drum încărcată cu lemne, când auzi zgomotul unui motor.

„Visez" se gândi ea. Cine ar îndrăzni să iasă pe o asemenea vreme ? Zgomotul motorului se apropie şi zări în curând o Land Rover. Dominic sări jos. Era îmbrăcat cu cizme, o jachetă

îmblănită și un pulover pe gât. Capul îi era neacoperit și fulgii de zăpadă îi și pudraseră părul închis cu o fină pojghiță albă.

– Christy ! Am nevoie de ajutorul tău ! spuse fără o altă introducere.

Ea îl privi stupefiată.

– Repede ! Nu avem timp de pierdut ! exclamă el. Am primit un apel de urgență... O femeie este pe cale să nască.

– Dar...

– Este blocată într-una din fermele de pe coline. Nu se aștepta să nască înainte de două săptămâni.

Își deschise mâinile într-un gest de neputință.

– Sunt lucruri care se întâmplă ! Este imposibil s-o conduc acum la maternitate. Nu există decât o singură soluție : să mera la fața locului. Am împrumutat acest Land Rover pentru a ajunge la fermă. Vii ?

– Nu voi servi la nimic ! exclamă ea. Crezi că pot înlocui o moașă ? Sunt nulă în îngrijiri medicale. De abia dacă reușesc să lipesc un leuconlast pe o zgârietură !

– Nu va trebui să mă asisti ! Vei avea grijă de copii, în timp ce eu mă voi ocupa de mamă Repede, Christy ! Doar nu vrei să mă ocup de naștere cu trei puști alături ?

– Și tatăl ?

– Cu oile, pe coline, răspunse el repede. Nu știe că nevasta lui va naște prematur și nu va reveni până diseară.

Repede, se îndreptă spre casă.

– O să-i cer mamei tale voie, dacă...

– Părinții mei nu sunt aici. Au plecat la Alnwick să-și viziteze niște prieteni.

– Atunci să închidem casa și să mergem.

Christy îl urmă fără să protesteze. Se gândea la această biată femeie izolată într-o fermă pe coline. Datoria ei îi dicta să-i vină în ajutor, măcar în măsura posibilităților ei.

Cinci minute mai târziu se suia în mașină. Greoiul vehicul demară. Grație celor patru roți motrice, putea pătrunde oriunde, oricare ar fi fost terenul și condițiile meteorologice.

Ferma, ascunsă în mijlocul colinelor, se găsea mult mai expusă furtunii, decât locuințele din Setondale, zidite în vale.

Drumul păru interminabil tinerei fete. Dominic era obligat să conducă prudent și avansa încet.

Christy își strânse mâinile.

– Vom ajunge la timp ? se neliniști ea.

– Sper. Doamna Thompson a chemat cabinetul medical de îndată ce a simțit primele dureri. Cunoaște bine regiunea și știe că este imposibil să fie transportată la maternitate.

– S-ar fi putut gândi la eventualitatea unei nașteri premature.

Dominic ridică din umeri.

– A avut deja trei copii. Aceste nașteri au avut loc la termen. De ce s-ar fi neliniștit pentru al patrulea ?

– Într-adevăr, nu avea nici un motiv, murmură Christy.

După o tăcere, ea sugeră cu timiditate :

– Și un elicopter...

– Imposibil să aterizeze. Casa este construită pe o pantă destul de abruptă.

Agățându-se de volan, el se aplecă înainte.

– Cred că ajungem. Mi se pare că văd lumini.

Christy nu vedea nimic. Dar Dominic nu se înșelase și ajunseră repede într-o curte de fermă.

Doamna Thompson se afla cu copiii în marea bucătărie-sufragerie încălzită de o sobă cu gaz.

Încercă să surâdă, ștergându-și încontinuu fruntea de broboane de sudoare.

– Ah, iată-vă, doctore, spuse ea cu un suspin. Începeam să mă tem că veți ajunge prea târziu.

– Am adus și o prietenă, spuse Dominic. Ea se va îngriji de copii.

Christy își înghiți saliva, simțindu-se deodată prost. Nu era obișnuită cu copiii... Cum o să procedeze ? Cu atât mai mult cu cât erau și foarte mici ! Cel mai mare nu părea să aibă cinci ani.

– Totul este gata acolo sus, doctore, declară doamna Thompson. Dominic se întoarse către Christy :

– Te simți capabilă să le vii de hac acestor trei drăcușori ?

– O să încerc.

El îi surâse.

– Curaj !

Ea își drese glasul.

– Eu... ce trebuie să fac ? Să pun apă să fiarbă ?

Dominic izbucni în râs.

– Nu, nu este nevoie.

De mult nu-l mai auzise râzând din inimă.

Susținând-o de umeri pe doamna Thompson, o ajută să urce scara. Cei trei copii ridicară către Christy niște fețișoare temătoare.

– Mama o să aibă un baby, spuse cea mai mare.

– Da, un frățior sau o surioară... O să știm în curând, declară Christy cu o veselie forțată.

Copiii se obișnuiră foarte repede cu ea. Erau foarte bine crescuți și ea n-avu nici o greutate să se ocupe de ei. Mai ales după ce descoperise cutia cu jucării...

Se auzi un geamăt înfundat. Speriat, cel mai mic veni să se ghemuiască pe genunchii lui Christy. Ea îl legănă încetișor.

– Nu-i nimic, îl asigură ea.

Lyn, cea mai mare, fu cu totul de părerea ei, cu un aer rezonabil.

– Nu, nu este nimic ! Nu plânge, Christopher! N-o doare pe mama.

Cu seriozitate, ea adăugă :

– Îți aduci aminte când Betty a avut puii ? Ei bine, este același lucru...

Christy o privi cu mirare, surprinsă să o audă vorbind astfel. Mirarea ei nu dură mult. Acești copii locuiau într-o fermă și cunoșteau legile naturii.

Sus, doamna Thompson gemu din nou.

„Cât timp durează oare o naștere" ? se întrebă tânăra fată.

Ea ridică din umeri, supărată din cauza ignoranței și stupidității ei. „Depinde, bineînțeles" își spuse ea. .

– Mi-e sete, spuse Christopher.

– Vrei un pahar de apă ?

– Nu, un suc de portocale, te rog...

– Unde este ? mormăi ea, îndreptându-se spre dulapul din bucătărie.

– Aici, strigă Lyn.

Deschise larg ușa frigiderului și Christy îi servi pe cei trei copii.

Dominic apăru în capul scării.

– Poți să urci un moment ?

Ea nu-i puse întrebări. Nu era momentul să piardă timpul cu discuții !

– Sosesc !

Copiii puteau rămâne singuri timp de cinci sau zece minute.

– Lyn, supraveghează-i pe frățiorii tăi. Pot să contez pe tine ?

– Bineînțeles.

– Revin imediat...

Urcă scările în viteză. Doamna Thompson, cu fața chinuită de durere, gemea, cu capul pe pernă.

– Ce... ce se petrece ? bâlbâi Christy.

– Totul merge bine, o asigură Dominic. Aș vrea ca doamna Thompson să se agațe de tine. În acest timp îi vei răcori fața cu ajutorul unui șervet umed.

Christy procedă întocmai. Chiar în ignoranța ei, ghicea că nașterea se apropia.

Doamna Thompson îi apucă încheietura mâinii, strângând-o cu toate forțele. Și câteva minute mai târziu, se auzi un strigăt puternic.

Emoționată, Christy privi noul născut. Nu era dintre cei mai frumoși ! Totuși, tânăra fată nu văzuse niciodată un spectacol atât de emoționant, atât de minunat !

– Cât este de frumos !

– Este o fetiță ! spuse Dominic.

Cu lacrimile în ochi, doamna Thompson o strânse la pieptul ei. Încetișor, Dominic o împinse pe Christy spre ușă.

– Dacă ești drăguță, fă-ne câte o ceașcă cu ceai !

Cu gâtul uscat, își ridică privirea spre Dominic. Dar acesta abia dacă o vedea... El nu se gândea decât la mamă și la copil.

Christy se hotărî să coboare. Cei trei copii se repeziră spre ea.

– Bébé-ul s-a născut ?

– Da, aveți o surioară drăguță.

Lyn se îndreptă spre scară.

– Vreau s-o văd !

Christy o opri.

– Mai târziu. Pentru moment mama ta doarme. Este foarte obosită.

– Şi surioara ?

– Şi ea este obosită...

Christopher îi întinse braţele. Christy îl mângâie şi el o sărută pe obraz.

– Plângi ? se miră el.

Îşi duse mâna la ochi şi observă că el avea dreptate. Da, îi curgeau lacrimile. Emoţia fusese prea puternică. Toată viaţa, ea îşi va aminti de aceste momente. O naştere nu este oare cel mai frumos lucru de pe lume ?

Se duse să pună apă la fiert pentru ceai.

Copiii răsfoiau liniştiţi cărţi cu poze. Se neliniştise degeaba. Nimic mai uşor decât să supraveghezi trei copilaşi ! Îşi aşeză mâna pe pântecele plat. Şi o cuprinse un sentiment de dezolare. Ar fi simţit atâta fericire şi plenitudine, dacă ar fi purtat copilul lui Dominic.

În loc de asta, ce vid !

Domnul Thompson reveni la fermă la sfârşitul după-amiezii. Furtuna de zăpadă se sfârşise şi vântul tocmai încetase.

– Cum să vă mulţumesc, spuse fermierul cu emoţie. Ce-ar fi făcut nevasta mea fără dumneavoastră ?

Când Dominic şi Christy îşi luară rămas bun era noapte. Le trebui mai mult de o oră să ajungă la Setondale.

Ajungând aproape de locuinţa părinţilor ei, Christy se încruntă.

– Ce se întâmplă ? întrebă Dominic.

Părea că-i observă cele mai mici schimbări ale feţei.

– Focul din salon probabil că s-a stins...

– Atunci vei muri de frig !

– Imaginează-ţi că avem încălzire centrală !

Împreună intrară într-o casă glacială. Focul se stinsese în şemineul salonului, iar cazanul încălzirii centrale îşi alesese chiar acum momentul să intre în pană !

Dominic tremură.

– Aceste locuinţe vechi devin imediat adevărate gheţării !

Examină cazanul şi făcu o strâmbătură.

– Tatăl tău poate va şti să-l pună în funcţiune. Eu sunt incapabil. Am fost întotdeauna un prost reparator.

Ridicându-se, făcu un gest de neputinţă.

– Te iau !

– Ce ?

– O să-ţi petreci noaptea la casa parohială. Dacă rămâi aici, mâine n-ai să fii decât un bloc de gheaţă !

Christy îi susţinu privirea.

– Dacă Amanda află acest lucru, ce va spune ?

Dominic o fixă fără să clipească.

– Şi ce va putea spune ?

El o privea acum, cu un dispreţ total.

– Eşti fata prietenilor mei. Nu te pot lăsa să îngheţi într-o casă fără încălzire. Oricine în locul meu ţi-ar propune ospitalitatea. Poziţia lui era dintre cele mai clare : acţiona astfel numai din datorie !

– Şi la tine este cald ? întrebă ea cu o obrăznicie calculată.

– Sper. Radiatoarele electrice au rămas aprinse.

– Te gândeşti la toate !

Se aştepta ca Dominic s-o repeadă. Nu făcuse tot ce putuse pentru a-l enerva ?

Dar în loc să se supere, Dominic începu să râdă.

– N-o să te schimbi niciodată, Christy ! Ce insuportabilă eşti !

O trase prietenește de păr. Avu impresia că este parcursă de un curent electric şi făcu o mişcare să se ferască. Imediat, figura lui Dominic se închise.

– Te las zece minute ca să-ţi iei ceea ce-ţi trebuie pentru la noapte, spuse el pe un ton neutru. La ce oră vin părinţii tăi ?

– Îşi vor petrece noaptea la Alnwick. Nu prevăzuseră acest lucru, dar tata s-a gândit că este mai bine aşa.

– Are dreptate. Sunt între prieteni, mi-ai spus?

Ai numărul lor de telefon ? În timp ce te vei pregăti, eu le voi da un telefon.

Christy fu tentată să protesteze. Oare nu putea să reaprindă focul din salon ? Dar casa se răcise în aşa hal, încât începuse să tremure.

Îi spuse lui Dominic numărul de telefon al familiei Hopkins. Era mai bine să-l avertizeze pe părinţi de lipsa ei. Căci dacă încercau să-i telefoneze, riscau să se neliniştească, negăsind-o. Nu-i trebui mult să-şi pună câteva lucruri într-o geantă. Ar fi vrut să-şi schimbe jeans-ii căci zăpada mare îi trecuse peste cizme şi-i udase pe cei pe care-i purta. Dar asta ar mai fi întârziat-o. Şi nu vroia să-i dea lui Dominic ocazia s-o critice.

„Dacă eram Amanda, nu m-ar trata într-un mod atât de cavaleresc" se gândi ea cu amărăciune.

Când coborî, Dominic închidea telefonul.

– Am făcut bine să-i chem : părinţii tăi erau neliniştiţi. Încercaseră de mai multe ori să-ţi telefoneze în această după-amiază. Le-am explicat situaţia.

– Când crezi că se întorc ?

– Dacă starea drumurilor le permite, mâine după prânz.

El o întrebă din privire :

– Eşti gata ?

– Da.

Îi luă sacul, ea închise uşa.

– Mă întreb care va fi reacția Amandei dacă vreodată aude c-am petrecut noaptea împreună ?! il întrebă ea, urcându-se în Land Rover.

Dominic se roși.

„Are dreptate !" își spuse ea, deodată confuză. „Mă comport ca o puștoaică insuportabilă."

– Știi foarte bine că nu vom petrece noaptea împreună, spuse el cu răceală.

Cu abilitate, întoarse mașina și greoiul vehicul se angajă pe drum.

– De altfel, Amanda n-are ce să spună. Nici altcineva... Suntem amândoi adulți... Sarcastic, Dominic adăugă :

– Chiar dacă comportamentul tău este irresponsabil !

Christy se înroșise la rândul ei.

– Nu este vina mea dacă toată lumea în Setondale se gândește că Amanda și cu tine...

– Nu spune prostii, o întrerupse el. Știu că țaților le place să alcătuiască repede cupluri. Dar mă îndoiesc c-au putut găsi motive în acest caz precis !

– Amanda și cu tine...

Din nou o întrerupse.

– Și dacă am vorbi de David Galvin și despre tine ?

Roșeața tinerei fete se accentuă.

– Ieșeai cu Amanda ! il acuză ea.

Ce i se întâmpla ? De ce această încăpățânare ? Dominic era liber...

– Ah, da ? se miră el. Ieșeam cu Amanda ?

Se pare că ştii mai bine decât mine ce-am făcut în timpul meu liber.

Ajunseră la casa parohială. Farurile Land Rover-ului iluminară faţada clasică a frumoasei locuinţe vechi.

– Doar circumstanţele m-au obligat s-o văd pe Amanda, reluă el. Exact ca şi maiorul Barnes sau Lady Anthony !

– Dar tu...

Christy tăcu. Era gata să-l aducă aminte că o întovărăşise pe Amanda la Londra... Se aventura pe un teren periculos !

– Ce discuţie idioată ! exclamă Dominic. Unde vrei să ajungi ? Regreţi ce s-a întâmplat aici în acea seară ? Nu trebuie. Nu serveşte la nimic să te lamentezi asupra trecutului. Ceea ce s-a întâmplat nu mai poate fi schimbat.

Christy înghiţi în sec. De ce-i vorbea despre acea seară ? Inima îi bătea nebuneşte şi-şi reţinu lacrimile cu greutate. Dar Dominic nu terminase.

– Nu-ţi mai face atâta mea culpa, este grotesc !

– Ai tupeu ! exclamă ea şocată.

– Îţi repet. Este prea târziu pentru a avea remuşcări. Aşa că nu încerca să mă hărţuieşti pentru altceva, făcându-mă să cred că am conştiinţa încărcată.

– Dominic !

– Sunt sătul ! Mai mult decât atât...

– Când nu mă tratezi cu o răceală deliberată, mă ataci de o manieră cu totul nejustificată.

Își încrucișă brațele pe piept și o privi.

– Draga mea, am înțeles foarte bine c-ai fi preferat să-ți oferi virginitatea altuia. Împrejurările au fost de așa natură, încât nu s-a putut. Deci, pentru a suta oară, fără regrete !

Dominic părea foarte obosit. Nici nu era de mirare după după-amiaza petrecută la fermă.

– Și dacă crezi c-am intenția să-ți cer scuze, continuă el, poți aștepta mult și bine.

Cu aceste cuvinte Dominic se îndreptă spre peron. Christy îl urmă, poticnindu-se prin zăpadă.

Se regăsiră în hol.

– Dominic, îl imploră ea. Să facem pace. Măcar pentru seara asta ! El o fixă fără să spună nimic. Ochii lui aveau o lucire stranie și Christy se simți brusc intimidată.

– Dominic, repetă ea cu inima grea. Christy își umezi buzele și atunci Dominic explodă.

– În plus te comporți de o manieră provocatoare ! Dar tu... Ea nu mai auzi nimic și fără să se gândească se întoarse și fugi ca din pușcă.

În acel moment nu mai era o femeie de douăzeci și cinci de ani, ci o fetiță... cea care-i oferise inima și trupul cu toată candoarea adolescenței. Cea pe care Dominic tocmai o respinsese...

– Christy...

Il auzi strigându-i numele. Continuă însă să alerge. Nu știa încotro. Fugea la întâmplare, drept în fața ei. Important era să fugă. Să fugă de el. Se împiedică de o piatră și se întinse cât era de lungă în zăpadă. Dominic îngenunche lângă ea

– Christy... te-ai lovit ?

Ea începu să plângă.

– Nu mai pot... hohoti ea.

El o luă în brațe și o purtă spre casă. Intrară în birou. Un foc mare ardea în sobă. Ca în noaptea de Sf. Valentin. De ce a trebuit ca Dominic s-o aducă tocmai în această cameră ?

– Ești plină de zăpadă, murmură el. Oh ! nu ești deloc rezonabilă...

Ea își șterse lacrimile.

– Eu... eu sunt dezolată, se bâlbâi ea. Nu vroiam să mă comport așa de prostește, dar...

Tremură.

– Este greșeala mea ! declară Dominic. Am un caracter îngrozitor, o știu ! Niciodată n-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa. Niciodată, eu nu...

Dominic înjură printre dinți.

– Ești udă, reluă el după o pauză. Trebuie să-ți scoți hainele.

– Nu, eu...

– Vrei să te alegi cu o pneumonie ? Asta ar mai lipsi !

Dominic se duse să caute o pătură.

– Dezbracă-te și învelește-te în asta.

Christy avu înțelepciunea să nu protesteze.

Clănțănea din dinți și frigul o pătrunsese până la oase. Dacă păstra hainele ude, risca într-adevăr o pneumonie !

Tremura în așa hal încât încât Dominic trebui s-o ajute să-și scoată puloverul și jeans-ii. Ea îl lăsă s-o ajute. Și lenjeria de corp îi era udă. Dar nu îndrăzni să și-o scoată, deoarece Dominic o privea.

– Rămâi aici, ordonă el. Mă duc să fac cafea.

El reveni peste cinci minute cu două cești pline de un lichid fierbinte.

– Bea repede asta !

– Mulțumesc...

Căldura păturii, a focului, a cafelei... Se simțea deja mai bine...

– Am fost stupidă, mărturisi ea. Nu știu ce m-a apucat.

Dominic surâse.

– Ni se întâmplă tuturora să facem prostii...

– Ce frumos copil are doamna Thompson ! spuse ea cu emoție. Dominic se uită la ea.

– Îți plac copiii ?

– Eu... da.

– Ți-ar place să ai ?

„Ai tăi, da !" ar fi vrut ea să strige.

– Cred... spuse ea cu voce tare.

Dominic începu să se plimbe prin cameră.

– Îți strici viața, nu-ți dai seama ? De ce te cramponezi de această dragoste imposibilă ? Niciodată David Galvin nu-ți va face copii, Christy !

Suspină.

– Știu. Mă amestec în ceea ce nu mă privește. Dar mă mâhnește să te văd nenorocită din cauza acestui bărbat.

Ea își ridică ochii spre el.

– Ai fost deja îndrăgostit, Dominic ?

Dominic se opri.

– Da.

– Și, te iubea și ea ?

– Credeam. Fața i se întunecă. Dar m-am înșelat.

Deci o femeie avusese loc în inima lui. Cine ? O americancă poate. Iată de ce n-a făcut carieră în Statele Unite. O dezamăgire în dragoste l-a readus la Setondale.

– Trebuie să termin un raport despre viitoarea clinică, îi spuse el. Nu te plictisește dacă lucrez ?

– Nu. Te rog...

Dominic se așeză la birou și se scufundă în studierea dosarelor. Christy nu se mișca. Rareori se simțise atât de destinsă. Era bine în această cameră confortabilă. Nu-i mai era frig. Privirea ei trecu de la Dominic care părea să-i fi uitat prezența, la marele foc din șemineu.

Adormi pe jumătate. O umbră se așeză între ea și foc. Ridicând pleoapele, îl văzu pe Dominic care-și părăsise biroul.

– Am terminat, spuse el. Ți-e foame ?

– Nu, nu prea am poftă de mâncare în ultima vreme.

Dominic o privi îngrozit.

– Dumnezeule, Christy, nu cumva eşti...

Ea înţelese la ce se gândea.

– Nu, nu te nelinişti, nu sunt însărcinată, îl asigură ea surâzând trist.

– Ah, spuse el.

Se lăsă tăcere.

– Am să pun la maximum radiatorul din camera ta, declară el. Nu vreau să mori de frig în noaptea asta !

Înainte de a urca, el îi aduse geanta. Profită de absenţa lui pentru a-şi scoate lenjeria udă.

– Să mă grăbesc să mă îmbrac, murmură ea.

Îşi luase câteva haine de schimb, dar uitase să-şi ia şi un sutien. Ridică din umeri.

„Nu face nimic" îşi spuse ea. „N-o să se observe sub acest pulover gros..."

Dominic reveni. Ea îşi pusese o fustă confortabilă de lână şi un pulover gros.

– A început să ningă, îi spuse el.

– Oh !

Christy se gândi imediat la tânăra femeie care trăia într-o fermă izolată, cu patru copii acum.

– Şi doamna Thompson ?

Dominic surâse.

– Nu te nelinişti pentru ea. Este o femeie care ştie să se descurce ! Când începe vremea proastă este obişnuită să fie izolată de lume. Fermierii care trăiesc pe coline sunt foarte apropiaţi de natură. Ştiu să se apere de intemperii. Orăşenii sunt aceia care-şi pierd capul de

îndată ce o pană de curent îi lipseşte de ascensor şi de semafoare.

Chiar în acel moment lumina tremură şi apoi se stinse.

Dominic izbucni în râs.

– Am cobit...

– Ai ce-ţi trebuie în caz de pană ? întrebă Christy.

– Cum adică ?

– Ai lumânări, lămpi cu petrol ?

– Lumânări, da...

Se duse să le caute şi le puse într-un candelabru de argint. Lumina blândă a lumânărilor, focul din cămin... toate astea erau prea romantice !

Christy îşi drese glasul.

– Vorbeşte-mi de Statele Unite.

El îi făcu un rezumat rapid al celor câţiva ani pe care-i petrecuse acolo.

– De ce ai revenit ? întrebă ea.

– Pentru că prefer lumea veche, celei noi, îi răspunse el pe un ton uşor.

Christy nu credea nici un cuvânt. Fugise probabil de-o dragoste imposibilă.

Curentul se restabili şi clipi din pleoape, orbită.

– Era mai bine înainte, spuse ea.

– Dorinţele tale sunt ordine... spuse Dominic, care stinse de îndată luminile.

Christy se cuibări în colţul canapelei cu un mic suspin de plăcere. Puţin câte puţin, o toro-

peală plăcută puse stăpânire pe ea. Închise ochii și după câtva timp respirația ei deveni regulată.

Stăpânindu-și un surâs, Dominic o luă in brațe și se îndreptă spre scară. Ea se ghemui în el pe jumătate adormită. Fără să înțeleagă unde se afla, își spuse că dacă ar fi fost o pisică, ar fi tors...

Era plăcut în camera pe care i-o pregătise la primul etaj. Un radiator electric difuza o căldură plăcută și Dominic se gândise chiar să aprindă focul în cămin.

El o puse pe pat. Apoi începu s-o dezbrace.

– Nu... spuse ea, cu o voce somnoroasă.

– N-o să-ți petreci astfel noaptea !

– Nu face nimic !

– Ți-am adus geanta. Ți-ai adus totuși o cămașă de noapte ? O să te simți mai bine...

Christy căscă, mereu între vis și realitate.

– Oh, îmi este așa de somn !

Dominic o ajută să-și scoată puloverul. Când își aduse aminte că n-are sutien, era prea târziu.

– Christy, murmură el.

Vocea lui era răgușită, privirea arzătoare. O va lua în brațe. Era sigură. Și nu se simțea în stare să-l respingă. Nu aștepta oare acest moment ?

El o înlănțui și ea îi întinse buzele. Inima îi bătea să se rupă. În ecou, se auzeau bătăile surde ale inimii lui Dominic.

– Christy, lasă-mă să-mi petrec noaptea cu tine, imploră el.

Dominic o înnebunea cu mângâieri şi sărutări.

– Te doresc atâta !

Dacă n-ar fi spus nimic, probabil că n-ar fi rezistat. Dar aceste câteva cuvinte : „Te doresc atâta" o readuseră la realitate...

Tremurând ea îl respinse.

– Nu...

– De ce nu ?

O fixa cu disperare...

– Din cauza lui, nu-i aşa ?

Christy crezu că vede gelozia în ochii lui întunecaţi...

– El ! exclamă el. Mereu el... Fie, îl iubeşti. Dar nu este liber !

Dominic o strânse şi mai tare în braţe.

– Fii a mea în noaptea asta. Te implor.

– Nu.

Incapabilă să continue această minciună, ea se auzi mărturisindu-i :

– Nu-l iubesc pe David. Nu l-am iubit niciodată.

Dominic tresări.

– Ce ?

– Nu l-am iubit niciodată, repetă ea. A încercat să facă din mine amanta lui, căci nu poate vedea o femeie fără să încerce s-o seducă... N-a mers mai departe.

El o privi stupefiat.

– Dar dacă nu-l iubești, de ce ?...

Christy îl întrerupse.

– Oare nu înțelegi ? Nu vreau doar o aventură scurtă cu tine, Dominic ! Pentru că aș fi prea nenorocită când m-ai părăsi. Închise ochii și mărturisirea pe care o reținuse atât, îi veni în sfârșit pe buze.

– Te iubesc. Te iubesc prea mult ca să accept o legătură fără viitor.

Nu îndrăznea să-și deschidă ochii. Care va fi reacția lui Dominic ? Va fi înțelegător sau ironic ?

– Totul este așa de complicat, declară el în sfârșit.

Ea se hotărî în fine să-și deschidă ochii. Fața lui Dominic nu exprima nici milă, nici sarcasm. Doar mânie...

– Deci nu vrei să-mi aparții, deoarece mă iubești. Asta nu are sens !

Niciodată nu-l văzuse atât de furios. Deodată îi fu teamă. Se aștepta atât de puțin la o asemenea reacție !... Prevăzuse totul. În afara unei asemenea explozii de mânie.

Se plimba ca un urs în cușcă.

– Fără sens ! mormăi el.

Se opri la capul patului. Ochii lui aruncau scântei.

– Da, de neînțeles, înnebunesc !...

Christy se înveli cu cuvertura.

– De ce te superi ?

Ea îi susținu privirea.

– Atitudinea mea este totuși de înțeles, declară ea cu o voce calmă.

Dominic dădu din cap.

– Asta nu are sens, repetă el. Toți acești ani pierduți... Și trecându-și mâna pe frunte, el murmură ca pentru sine :

– Credeam c-ai uitat de mult aiureala ta de adolescentă ! Eu, încercam să nu mă gândesc la tine. Îmi reproșam că mă îndrăgostisem de o puștancă de șaptesprezece ani ! Își puse mâinile pe șolduri.

– O aventură fără viitor ! Dar de ce îți imaginezi că nu mă gândeam decât la asta ?

Ea înghiți în sec.

– Tu... tu n-ai vorbit decât de dorință. Niciodată de dragoste. Și într-o zi mi-ai spus că nu țineai să te însori.

– Nu cu Amanda, asta-i sigur !

Deodată Christy i se aruncă în brațe.

– Există o singură femeie pe lume cu care doresc să mă însor. Tu, draga mea. Tu, dragostea mea...

El o strânse cu putere.

– Când mă gândesc că în urma unor neînțelegeri ridicole, eram gata să te pierd. Te iubesc, Christy.

– De... de opt ani ? întrebă ea neîncrezătoare

– Mi se pare că dintotdeauna. Dar erai prea tânără Nu mă gândeam că sentimentele tale

pentru mine vor dura. Mi-ar fi fost ruşine să profit...

Ea se strânse la pieptul lui.

– Te iubesc, Dominic, spuse repede. Te-am iubit mereu. Buzele lor se întâlniră într-un sărut fără sfârşit. Afară zăpada continua să cadă. Focul strălucea în şemineu.

Dominic ridică capul şi o contemplă pe Christy cu pasiune :

– Te iubesc, repetă el, pentru toată viaţa !

– Pentru toată viaţa, îi răspunse ea ca un ecou.

SFÂRŞIT

ALCRIS

THE BEST

De opt ani Christy și-a părăsit orașul natal pentru a fugi de Dominic, prietenul ei care o umilise, refuzându-i pasiunea de adolescentă, disprețuindu-i dragostea.

În prezent, dacă renunța la viața ei de la Londra pentru a se întoarce în casa părintească, o făcea pentru a scăpa de avansurile patronului ei.

Să fugă mereu!

Căci asta este dorința lui Christy, când în orașul natal îl întâlnește din nou pe Dominic, devenit medic între timp.

Totuși viața o va maturiza și o va învăța să trăiască.

Lei 1400

ISBN: 973-9170-18-8